

## Bidrag til Familien Rosenkrantz's Historie

i det 16. Aarhundredes sidste Halvdel.

Af

A. Heise.

### Andet Afsnit.

#### III.

**Jørgen Rosenkrantz Ottesen til Rosenholm og Skafføgaard,  
Danmark Riges Raad og Regeringsraad under Kristian IV's  
Mindreaarighed.**

1523—1596.

**J**ørgen Rosenkrantz, den yngste af Otte Holgersens og Margrete Ganses Sønner, var født paa Tørring Slot Kristi Himmelfartsdag d. 14. Maj 1523, altsaa kort efter at Kristiern II havde forladt sit Rige. Kun to Aar gammel fulgte han sine Forældre paa Rejsen til Lybeck, hvor disse begge døde af Pesten i September og Oktober 1525. Mormoderen, Fru Anna Maltzan, tog da baade ham og hans Søkende, Erik og Margrete, der ogsaa vare fulgte med Forældrene til Lybeck, med sig tilbage til Putlitz i Brandenburg, men døde selv strax efter Hjemkomsten. Hr. Jesper Gans, edler Herr til Putlitz, arvelig Marskalk i Kurbrandenburg, tilhørende en af de ældste og mest ansete Adelsslægter i Nordtyskland, sørgede da for Børnenes Opdragelse. Især elskede han den lille Jørgen »be-

synderlig meget», som denne selv skriver i sin i Aaret 1590 forfattede Levnedsbeskrivelse. Det var derfor kun med Sorg, at han skiltes fra Barnet, da Farbroderen, Hr. Holger Holgersen Rosenkrantz til Boller, i Aaret 1530 krævede Børnene tilbage. Søsteren Margrete blev dog i Brandenburg hos Morfaderen, medens de to Brødre, Erik og Jørgen, sendtes til Rostock, hvorhen Hr. Holger Holgersen havde sendt Fru Alhed Urne, Jørgen Venstermands Hustru, for at tage imod dem og føre dem til Nykjøbing Slot, som Hr. Holger da havde i Forlening. Herfra bragtes de til Kjøbenhavn, hvor netop den Gang den bekjendte Herredag holdtes, paa hvilken der førtes saa haard en Strid mellem Katholikker og Protestanter. Her bleve Børnene overdragne til deres Fæster, Fru Sofie Rosenkrantz, Hr. Axel Brahes Hustru, til hvem allerede Faderen paa Dødslejet havde befalet at de skulde betroes.

Den lille Jørgen blev ogsaa sin Fasters Kjæledægge. «Hun elskede mig fremfor alle mine Søsken og har aldeles været mig udi Moders Sted», skriver han selv herom; «men fremfor alt kan jeg aldrig forglemme den store Velgjerning, hun har bevist mig, som overgaar det andet altsammen, at hun med stor Flid og Omhyggelighed holdt mig til Skole og Lærdom.» Først lærte han nemlig at læse og skrive af en Præst i Børringe Kloster, som Hr. Axel Brahe da havde som Len. Ti Aar gammel sendtes han derpaa i Aaret 1534 til Malmø for at lære Latin af Lektor Frants Vormorsen, der havde mange Adelsbørn i Lære, og blev sat i Huset hos den bekjendte Borgmester Jørgen Kock <sup>1)</sup>.

<sup>1)</sup> Selvbiografien i Danske Mag. IV, 195 ff.; Jens Gødissons Ligprædiken over Jørg. Rosenkr., Kbhvn. 1597. — Jfr. Familien Rosenkr. Hist. II, 123; 134; 139 ff.; 294.

Her fik Barnet saaledes den første Indvielse i den humanistisk-protestantiske Dannelse. Frants Vormorsen var en lærd Humanist og en ivrig Lutheraner, og det samme gjælder i ikke mindre Grad om hans Medhjælper, Mester Oluf Gyldenmund (Krysostomus), der tillige var Skolemester (Rektor) i Malmø. Kort efter hans Ankomst udbrod imidlertid Oprøret i denne By mod Rigsraadet. Jørgen Kock beholdt da de adelige Børn, der gik i Skole i Malmø og tildels vare i hans eget Hus, som Gisler, saa at de i 9 Uger bleve holdte i et Slags Fangenskab. Dette var foruden med Jørgen Rosenkrantz ogsaa Tilfældet med Frants, Hans, Jørgen og Sten Bilde, med Gregers og Jens Truidsen Ulfstand og flere. De bleve først frigivne, efter at Hr. Tyge Krabbe og Hr. Axel Brahe tillige med den øvrige skaanske Adel havde hyldet Grev Kristoffer paa Kristiern II's Vegne; men Fru Sofie Rosenkrantz tog nu selvfølgelig Jørgen Rosenkrantz fra Jørgen Kock og Frants Vormorsen og satte ham i Skole i Ystad. Her blev han, indtil Kjøbenhavns Universitet efter Grevefejdens Ophør var blevet gjenoprettet. Han blev da sat i Huset hos sin gamle Lærer, Mester Oluf Krysostomus, der i Aaret 1537 var bleven ansat ved Universitetet. Krysostomus, der skulde være hans Præceptor, var imidlertid optagen af mange forskjellige Forretninger; han var foruden Professor ogsaa Regnskabsfører ved Universitetet og Sognepræst ved Vor Frue Kirke. Dette gik ud over den Kostskole, han samtidig havde for unge adelige og borgerlige Studerende. »Han gjorde sig ingen Flid med os at lære», klager Jørgen Rosenkrantz; »derover blev jeg meget forsømt og udi nogen Maade vænnet fra min Lærdom, hvilket Gud hannem forlade.» Han klagede da herover til sin Faster, Fru Sofie, og til sin ældste Broder, Holger, som da var

hans Værge. De satte ham da i Huset hos Jens Andersen Sinning. Denne unge, begavede Universitetslærer, der nylig (1538) var vendt tilbage fra Vittenberg, tog sig med Iver af de unge Mennesker, der vare i hans Hus. Deriblandt var ogsaa en af Tidens mest bekjendte Skolemænd, Jens Pedersen Grundet; især blev han senere bekjendt for sin Skolevirksomhed i Ribe og for sit Forhold til Anders Sørensen Vedel. Ogsaa Grundet havde været Vormorsens og Oluf Kryssostomus's Lærling i Malmø; efter Grevefejdens Ophør var han af sidstnævnte bleven sendt til Ystad som Skolemester, og her blev han, indtil Sinning ved Hjemkomsten fra Vittenberg traf ham i denne By og tog ham med sig til Kjøbenhavn. Rimeligvis har Grundet saaledes, i det mindste i kortere Tid, ogsaa været Jørgen Rosenkrantz's Lærer i Ystad <sup>1)</sup>.

Hos Sinning blev Jørgen Rosenkrantz kun i kort Tid. Dette beklagede han meget, da han ellers «havde meget forfremmet og forbedret sig i sin Lærdom». Broderen kaldte ham nemlig i Aaret 1539 hjem til Boller og sendte ham derpaa til Vittenberg. Kong Kristian III havde selv medgivet ham Anbefalingsbreve til Bugenhagen og Melanchthon om at skaffe ham en duelig Præceptor. De anbefalede en Hamborger, Mester Joachim Westphal, hos hvem han var i 2 Aar; men han faldt ikke i Jørgen Rosenkrantz's Smag. «Han var af Naturen meget morosus, stump og haard med Ord imod mig», skriver han; «men lidet lastede og lærte han mig, jeg kunde forbedre mig af, og blev jeg udi den Maade meget forsømt hos ham og derefter blev vant fra Lærdom og Bogen.» Dertil kom,

---

<sup>1)</sup> Wegener, A. S. Vedel, 2den Udg., S. 16. — Rørdam, Universitets-hist. I, 485; 554.

at han kort efter Ankomsten til Vittenberg blev haardt angreben af en pestagtig Sygdom, som herskede i den usædvanlig hede Sommer 1540. Det er formodentlig Grunden til, at han først den 14. Septbr. 1540 blev indskreven ved Universitetet <sup>1)</sup>).

Da Mester Westphal efter et Par Aars Forløb blev kaldet til Præst i Hamborg, hvor han senere gjorde sig bekjendt som en ivrig Lutheraner af stræng orthodox Retning, havde Jørgen Rosenkrantz i den følgende Tid ingen Privat-Præceptor. «Dette var mig meget skadeligt,» skriver han, «thi jeg blev der siden vant til det Selskab, som ikke havde megen Lyst til at studere.» Dog hørte han i de 4 Aar, han var i Vittenberg, «mange drabelige lærde Mænd, besynderlig Dr. Morten Luther og Philippum (Melanchthon)».

Hvor meget Jørgen Rosenkrantz end senere udtalte sin Respekt for grundig Lærdom, faar man dog af hans egen Skildring det Indtryk, at Bogen i hans Ungdom ikke egentlig har været hans Lyst. Uden Frugt for hans senere Udvikling bleve disse Aar dog ikke. Han var kommen i personlig Berøring med Lutherdommens Banebrydere baade i Tyskland og i Danmark. Hele hans senere Liv blev præget af den store Respekt for Luther og hans Lære, som han havde indaandet i sin Ungdom, og af en stræng sædelig Alvor, selv om han maaske i Vittenberg har truffet adskillige baade danske og andre unge Adelsmænd, der have ført et lystigt Liv. Af danske Adelsmænd studerede den Gang i Vittenberg blandt andre Peder Oxes tidligere omtalte Brødre Torben og Johan, Eske Bildes Søn Hartvig og den senere saa berømte

---

<sup>1)</sup> Ny kirkehist. Saml. I, 466.

Daniel Rantzau, der i Maj 1544 blev indskreven ved Universitetet. Ogsaa af borgerlige Studenter opholdt der sig paa denne Tid flere, der senere kom til at indtage betydeligere Stillinger, først og fremmest Niels Hemmingsen, hvis Bekjendtskab Jørgen Rosenkrantz saaledes maa antages allerede at have gjort i Vittenberg, Psalmedigteren Thomas Knudsen fra Hygom, Mester Povl Noviomagus, senere Hofpræst hos Kristian III, Normanden Mester Torbern Olafsen, allerede den Gang udnævnt til evangelisk Superintendent i Trondhjem, og mange flere, ogsaa tyske Mænd, til hvem Jørgen Rosenkrantz i sit senere Liv stod i Forhold.

I Aaret 1544 vendte Jørgen Rosenkrantz derpaa, 21 Aar gammel, tilbage til Boller, hvor han en Tid lang holdt Hus sammen med sin Broder Otto. Efter at Brødrene derpaa havde foretaget et foreløbigt Skifte (Tokkeskifte) indbyrdes, holdt han i nogen Tid alene Hus paa Næsby (Næsbyholm) i Sjælland<sup>1)</sup>. — Efter 4 Aars Ophold i Hjemmet tyede han derpaa atter til Udlandet, idet han fulgte med det store Brudetog til Sachsen, hvori ogsaa hans Broder Otto deltog som Hofsinde, og derpaa i 4 Aar tjente i Kurfyrst Moritz af Sachsens Gaard med 4 Heste. Sammen med denne, der jo netop nylig havde vundet Kurfyrsteværdigheden, deltog Jørgen Rosenkrantz derpaa i de store Kampe i Tyskland, hvori denne berømte Mand nu spillede Hovedrollen. Han laa saaledes sammen med Kurfyrsten i et halvt Aar foran Magdeburg og deltog i mange forskellige Kampe. Han var en af de sex udvalgte Adelsmænd, der Dag og Nat skulde følge Kurfyrsten,

---

<sup>1)</sup> •Til Næsby• kaldes han ogsaa i et paa Egede den 27. Juli 1548 udstedt Skjødebrev (Geh. Ark., Sønder Herred, Aarhus Stift, Nr. 58).

hvor han end færdedes. Jørgen Rosenkrantz stod i høj Gunst hos Kurfyrsten og vilde derfor nødig have forladt hans Tjeneste; men da hans Brødre, Holger og Otto, nylig havde giftet sig, ønskede de, at han skulde vende tilbage til Danmark for at foretage et endeligt Skifte med dem. I Aaret 1551 maatte han da vende tilbage, 28 Aar gammel, efter et indholdsrigt Ungdomsliv, der havde bragt ham i nær Berøring med Protestantismens Hovedledere i Tyskland.

Som den yngste af Sønnerne fik Jørgen Rosenkrantz sig ikke udlagt nogen Hovedgaard, men fik Størgods, dels i Omegnen af det senere Rosenholm, dels i Skanderborgegnen. Han maatte saaledes selv danne sig en Hovedgaard. Af to Bøndergaarde i Skaby dannede han sig da i Aaret 1551 Skabygaard (nu Skafføgaard i Hvilsager Sogn, Sønder Hald Herred, Randers Amt). Det var de samme to Gaarde i Skaby med Skov og Sø, der allerede forekomme i de Skiftebreve, hvorved Boller Hovedgaard af Erik Ottesen (Rosenkrantz) udlagdes til hans Søn Holger Eriksen og senere til dennes Børn<sup>1)</sup>. Som Ejer »til Skaby« deltog Jørgen Rosenkrantz derpaa i den jyske Adels Møde i Viborg Exaudi Søndag 1552; som Ejer »til Skabygaard« fik han samme Aar af sin Slægtning Falk Gøje (Mogenssen) til Skjersø Opfordring til at lade Sandemænd sætte Grænse mellem deres Ejendomme i Krannestrup og Ogstrup Marker. Begge disse oprindelige Smaa-Torper ere nu Gaarde i Mejlby Sogn, Oster Lisbjerg Herred<sup>2)</sup>.

Ret længe holdt Jørgen Rosenkrantz sig dog ikke i Ro paa Skabygaard. Efter sit tidligere bevægede Liv har

<sup>1)</sup> Jfr. Familien Rosenkr. Hist. II, 81.

<sup>2)</sup> Suppl. til Krag, S. 113; Rosenkrantziana paa det st. kgl. Bibl. Vol. I, Pakke 16; Tegn. 1554, p. 403.

han næppe kunnet finde sig i at leve i Jylland som Landadelsmand. Allerede i Aaret 1552 tog han «efter nogle af sine Venners Raad» Tjeneste i Kong Kristian III's Gaard; her havde jo ogsaa hans Brødre Holger og Erik indtaget høje Stillinger som Hofmarskalk, Staldmester o. s. v.

Efter at have tjent ved Hove paa 4de Aar blev Jørgen Rosenkrantz derpaa forlenet med Koldinghus med de dertil liggende Herreder som kgl. Regnskabslen, og da den gamle Fru Sidsel Rosenkrantz, Erik Krummediges Enke, der havde Hønborg i Pant efter sin Husbond, var død i Aaret 1557, lagdes tillige dette Slot med det dertil liggende halve Elbo Herred under Koldinghus. Jørgen Rosenkrantz fik Ordre til at sætte en Karl paa Hønborg til at styre Avlingen. Saaledes var dette tidligere Hovedlen i Virkeligheden ophævet, overensstemmende med Kongens Bestræbelser efter at drage saa mange af de mindre Len som muligt ind under de større Regnskabsslotte<sup>1)</sup>.

Som Lensmand paa Koldinghus fik Jørgen Rosenkrantz adskillige Hverv at udføre. Det var nemlig i disse Aar, at Kristian III ved Magelæg med Adlen søgte at samle større Gods omkring Koldinghus. Disse Sager gik selvfølgelig gennem Jørgen Rosenkrantz's Haand. Ligeledes fik han Ordre til at sørge for en bedre Befordring af den kgl. Post til Tyskland; han selv skulde derfor holde en god Posthest paa Koldinghus og en i Vejle<sup>2)</sup>. — Vigtigst er det dog, at han som Lensmand paa Koldinghus vedblev at staa i nøje Forhold til Hoffet, der oftere i længere Tid opholdt sig her. Oftere havde han ogsaa Besøg af kgl. Gjæster paa Gjennemrejse til eller fra Tysk-

<sup>1)</sup> Tegn. 1557, p. 302; 303; jfr. Erslev, Konge og Lensm., S. 105.

<sup>2)</sup> Tegn. 1555—56 passim.

land. Dette var saaledes i Oktober 1557 Tilfældet med hans gamle Bekjendt, Kongens Svoger Kurfyrst August af Sachsen <sup>1)</sup>. — I Efteraaret 1558 besluttede Kong Kristian selv at tilbringe Vinteren paa Koldinghus. Alt kom nu i travl Virksomhed; Bønderne fik Ordre til at føre deres Fødevarer til Slottet og sælge dem der. Kongen ventede desuden i Vinterens Løb fremmede Fyrster og Sendebud. Hoffet kom ogsaa til Kolding og opholdt sig her i længere Tid, men Kongen var allerede den Gang meget svag.

Det var saaledes en travl Tid for Jørgen Rosenkrantz. I December Maaned besøgte han dog Skabygaard og søgte ved samme Lejlighed at indvirke paa Valget af en Præst for Sognekirken i Mørke (den Gang Hovedsogn for Annexet Hvilsager), hvor den gamle Præst var død. Han søgte da at bevæge Sognemændene til at høre nogle flere prædike for sig og derefter at vælge, og sendte selv en Person fra Vejle til Prøve. Dette syntes jo ganske naturligt, men det stred ifølge Biskoppens Mening mod Kirkeordinansen, ifølge hvilken Herredsprovsten skulde lede Sognemændenes Valg, saaledes at disse frit valgte, hvem de kjendte og syntes om, uden at nogen Prædiken fandt Sted. «Skulde det saa gange til», skriver Superintendenten i Aarhus, Mester Lavrids Bertelsen, i den Anledning til Jørgen Rosenkrantz, «at først en, saa en anden, saa en tredie eller fjerde skulde stedes til at kampes og kives med Prædiken, da vilde undertiden den, som højest kunde raabe og med Ord kunde prale, dog maaske baade ulærd og ugudelig, fange Kaaret og Udvælgelsen, og den, som lærd og gudfrygtig er, maatte forskydes og staa tilbage»; hvis Hr. Mads i Alling, som den menige Mand i Herredet

---

<sup>1)</sup> Tegn. 1557, p. 241.

kjendte og ogsaa tidligere havde begjæret til Præst, var skikket til Embedet, burde han ikke forskydes for en anden, især da Kongen mundtlig havde paalagt Superintendenterne at sørge for, at Personer fra selve Stiftet, der vare eller havde været til Studium, saa vidt muligt bleve forsørgede i Stiftet, hvor de hørte hjemme; Biskoppen vilde derfor paa Embedsvegne ikke kunne samtykke i «denne Person fra Vejle». Udfaldet blev dog, at Hr. Mads i Alling ikke fik Kaldet <sup>1)</sup>.

Jørgen Rosenkrantz stod da netop i Færd med at gifte sig med Jfr. Dorthe Lange, Datter af Gunde Lange til Bregninge (Bølling H.) og Holmegaard i Sjælland, tidligere Lensmand paa Tryggevælde, og Fru Karen Brejde. Jfr. Dorthe Lange var født paa Tryggevælde i Aaret 1541, altsaa nu i sit 19de Aar. Allerede da hun var 7 Aar gammel, siges der i Jens Gødissons Ligprædiken over hende, begjærede Dronning Dorothea hende til sig i sit Jomfrukammer; i sit 12te Aar blev hun Dronningens egen Kammerjomfru. Det var netop i disse Aar, at Jørgen Rosenkrantz tjente ved Hove; han har saaledes her gjort hendes Bekjendtskab. Forældrene vilde oftere have hende hjem; men hver Gang, de slog derpaa, blev det optaget med stor Unaade, da Kongen og Dronningen havde faaet hende meget kjær. De svarede, at de vilde være hende i Forældres Sted og ikke lade hende komme af deres Fruerstue («Fruentimmer»), før hun var kommen saaledes til Alder, «at de med hende det udi Gjerningen kunde bevise». Moderen var imidlertid død allerede 1550, og da Lensmanden paa Koldinghus bejlede til hende, fik han med Lethed baade Faderens og Dronningens Sam-

---

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. IV, 205—7; jfr. Wibergs Præstehistorie, II, 418.

tykke. Kongen vilde selv gjøre deres Bryllup paa Koldinghus; Indbydelserne vare allerede udstedte til Fastelavns-søndag den 5. Februar 1559; men imidlertid var Kongen død paa Koldinghus Nyaarsdag 1559. En travl Tid indtraf saaledes for Lensmanden; paa Koldinghus kunde Brylluppet under disse Forhold ikke holdes. Det stod da paa Hønborg paa den af den afdøde Konge bestemte Dag.

Kort efter Tronskiftet flyttedes Jørgen Rosenkrantz fra Koldinghus til Dronningborg, det gamle Graa-brødrekloster i Randers, der var blevet omdannet til et kongeligt Slot og i Forening med Koldinghus var tillagt Dronningen i Livseje <sup>1)</sup>. At Jørgen Rosenkrantz ved Pinsetid 1559 forflyttedes hertil, var vistnok ogsaa efter hans eget Ønske. Han kom derved i Nærheden af sine Ejendomme. Den 7de April 1559 er fra Dronningborg, hvor Kong Frederik II da opholdt sig, det mærkelige Mageskiftebrev blevet udstedt, hvorved Jørgen Rosenkrantz af Kongen erholdt Holmgaard med Præsteeng i Hornslet Sogn i Øster Lisbjerg Herred, Svinsholt Gaard i Krogsbæk Sogn i Sønderhald Herred, en Gaard i Hornslet Sogn ved Navn Skoffuelkier, og Holm Mølle, mod at han til Kongen afstod Pudseborg (nu Gersdorfslund) i Hads Herred, med mere Gods <sup>2)</sup>.

Fra nu af var Jørgen Rosenkrantz, først som Lensmand paa Dronningborg og fra 1563 som kgl. Lensmand paa Kallø, ivrig beskjæftiget med af det gamle Holmgaard, der tidligere havde tilhørt Familien Petz, men senere var kommet under Aarhus Bispestol og derpaa

---

<sup>1)</sup> Flere Breve herom findes i Dsk. Kong. Hist. i Geh. Ark., Fasc. 39; jfr. Tegn. 1559, fol. 85.

<sup>2)</sup> Geh. Ark., Mageskifter Nr. 117; jfr. Tegn. 1559, fol. 67 og 87.

1536 under Kronen, at danne sig det store Herresæde og Gods, som hans Efterkommere endnu ere i Besiddelse af. 1569 var Gaarden færdig; det ses af Rosenkrantzernes og Langernes Vaabenskjolde, der ere anbragte over Porten. Omtrent 10 Aar havde det saaledes taget at fuldføre den prægtige Hovedbygning med de 4 Floje med de røde Gavle og Taarne og store Voldgrave, som endnu den Dag i Dag staar som en af de mærkeligste Herregaardsbygninger fra Midten af det 16de Aarhundrede. Den nye Gaard fik Navnet Rosenholm. Hertil skrives Jørgen Rosenkrantz første Gang i Aaret 1564, medens han i de foregaaende Aar havde skrevet sig «til Holm»<sup>1)</sup>.

Efterhaanden samlede han nu ved Mageskifte med Kronen eller paa anden Maade betydeligt Gods, dels til Rosenholm, dels til det nærliggende Skafføgaard. Allerede 1560 fik han saaledes Patronatsret til Hornslet Kirke. I de følgende Aar fik han forskellige Ejendomme i Hornslet By eller Sogn, saaledes «Kannikejorden» i Drerup Mark, en Kongens Hestehave og Enemærke, kaldet Hornslet Hestehave, St. Karins Jord i Hornslet samt omtrent 33 Bondergaarde i Hornslet eller omliggende Sogne. Decbr. 1574 fik han endelig alt dette Gods lagt ind under det nyoprettede Rosenholm Birk<sup>2)</sup>.

Hermed indtræder der i nogle Aar en Standsning med Godserhvervelse til Rosenholm. Det hele dannede nu et nogenlunde afsluttet Hele med Kirke og Kaldsret, Birkeret o. s. v. Der var samlet et nogenlunde tilstrækkeligt Bøndergods til at besørge Hovarbejdet. Med fornyet

<sup>1)</sup> Dommen af 16. Marts 1564 hos Rosenvinge, Gl. Domme, III, 13 ff.  
— Et Mageskiftsbrev af 18/3 1562 er endnu beseglet af Jørg. R.  
«til Holm» (Orig. i Gavnø Arkiv, Kh. Barners Saml.).

<sup>2)</sup> Reg. og Tegn. 1560—74 passim.

Iver kastede han sig derpaa over at samle Gods til Skabygaard (Skafføgaard), som hidtil havde staaet noget i Skygge. Her havde han i en længere Aarrække ikke selv styret Avlingen; men fra 1577 overtog han atter selv Styrelsen af Gaarden. Dette staar vistnok i Forbindelse med hans Familieforhold. Hidtil havde han kun haft én Søn, Otto, født omtrent 1560, og en Datter, Margrete; men i Aaret 1574 fik han i sit 52de Aar atter en Søn, der efter sin Farbroder blev kaldt Holger. Ogsaa denne skulde jo i Tiden forsørges, og hertil frembød Skabygaard en god Lejlighed. I Aarene fra 1577 til 1582 begyndte derfor atter en Række Mageskifter, hvorved der erhvervedes en Snes Gaarde eller Bol i Hvilsager og Mørke Sogne, ogsaa et Stykke Skov, Nøddeholm, der siges at strække sig fra «Skovby» Møllevad og ud til Aaen, som løber til Thierlø, eller som det hedder i et andet Dokument: liggende næst op til Jørgen Rosenkrantzes Gaard «Skauby» og Thorsager Skov. Selv om en og anden af disse Gaarde maaske ere blevne henlagte under Rosenholm, sigte dog vistnok Størstedelen af disse sidste Mageskifter til Skaby(ø: Skovby)gaard. Her opførtes ogsaa i Aarene 1579—82 Kornladen og Koladen samt Hovedbygningen med dens tre Fløje, som tildels staar endnu.

Men omtrent i Aaret 1582, ligesom Hovedbygningen paa Skafføgaard var ved at fuldendes, havde Jørgen Rosenkrantz den store Sorg at miste sin ældste haabefulde Søn Otto, kun 22 Aar gammel. Skabygaard blev vistnok allerede nu bestemt til Enkesæde for Dorte Lange, og i de følgende Aar træder Rosenholm atter i Forgrunden ved Mageskifterne. Omtrent en Snes Gaarde eller Bol samledes atter i disse Aar i Hornslet eller Mørke Sogn, navnlig ved et større Mageskifte 1586, hvormed Mage-

skifterne ophøre i Jørgen Rosenkrantz's Tid. Kort efter døde jo ogsaa Frederik II, hvis Stræben efter at samle Gods om de kgl. Slotte, især Skanderborg, tildels havde givet Anledning til disse Magelæg. Jørgen Rosenkrantz blev nu selv en af Regeringsraaderne i Kristian IV's Mindreaarighed. Denne Stilling har han saaledes aldeles ikke brugt til at samle sig selv Gods ved Mageskifter. At Kronen skulde have lidt Tab ved disse Mageskifter, er der forøvrigt ikke Tale om. Alt var foregaaet efter nøjagtige Undersøgelser, og man ser flere Gange, at Jørgen Rosenkrantz paa anden Maade har maattet erstatte det Tab, Kronen antoges at kunne lide derved, at Kronens Gods havde noget højere Værdi end det tilbudte Gods, eller at det tilbudte Gods ikke er taget for Fyldest, men er blevet ombyttet med andet Gods. Derimod have disse Mageskifter næppe været til Gavn for Egnens Bondestand. For Fæsterne blev Hoveribyrdens vistnok forøget derved, at det tidligere Strøgods samledes under to nyoprettede eller udvidede Hovedgaarde, for Selvejergodset var det til Skade, at Kronen atter her, om end i mindre Grad end ved Erik Rosenkrantz's Erhvervelse af Kjærstrup, temmelig hyppig overdrog Jørgen Rosenkrantz de kgl. Rettigheder over de jordegne Bønder.

For det Gods, Jørgen Rosenkrantz havde erhvervet ved det større Magelæg 1586, havde han afstaaet en Del Gods i Sønderjylland, i Gram, Kalvslund og Gjerring Herreder. Dette Gods havde han rimeligvis faaet med sin Hustru, hvis Moders Slægt, Brejderne, vare fra denne Egn, maaske ogsaa ved Arv efter sin Hustrus Slægtning, Mester Gunde Lange, Degn i Ribe Kapitel. Denne Mand var allerede død 1547, men hans efterladte Gods tilfaldt først 1568 hans Arvinger efter en langvarig Proces,

Jørgen Rosenkrantz førte med Mester Gunde Langes Børn. Manden havde nemlig levet med en ufri Kvinde, som han rigtignok vilde udgive for sin Hustru; men det lykkedes Jørgen Rosenkrantz at godtgjøre, at hun havde været hans Slegfred og Tjenestekvinde <sup>1)</sup>).

Med Herregaardenes Oprettelse følger Udsmykkelsen af Kirkerne. Mørke Kirke fik Kalk og Disk, Hvilsager Kirke og Thorsager Kirke ved Kallø Altertavler. Prægtigst blev dog Hornslet Kirke udsmykket. Medens den oprindelige Kirke er af Granit, blev Koret og Taarnet nu opført af røde Mursten; 1573 skjænkedes Klokken, 1574 Altret af Albast i det af Jørgen Rosenkrantz indrettede Begravelseskapel; paa Altrets indre Sidedøre findes gode Afbildninger af ham selv og Fru Dorte Lange, i en yngre Alder, end de sædvanlige Billeder fremvise. — Jørgen Rosenkrantz havde nemlig bestemt Hornslet Kirke til Begravelsesplads ikke blot for sig og sine Efterkommere, men ogsaa for sine Forfædre. Allerede 1562 flyttedes hans Tipoldefader, Rigshofmester Otte Nielsen (Rosenkrantz), og hans Hustru hertil fra Randers Graabrøderkirke, der netop nu var blevet til »Dronningborg», hvor Jørgen Rosenkrantz selv var Lensmand. 1564 begravedes her hans Svigerfader Gunde Lange, »død udi Bregned paa Kallø»; ogsaa dennes 1550 afdøde Hustru, Karen Brejde, tidligere begravet i Fjellerup Kirke (Nørre Herred,

---

<sup>1)</sup> Dommen af <sup>13</sup>/<sub>8</sub> 1568, der er et højt interessant Dokument med Hensyn til Spørgsmaalet om Ægteskabets Indgaaelsesmaader i hine Tider og det retslige Bevis for et Ægteskabs Gyldighed, findes i Klevenfelds Samlinger til Familien Lange, efter Herredagsdombogen. Sagen er nærmere behandlet af Kinch, Ribe Bys Hist. efter Reformationen, S. 107—110. — Om det Gods, Jørgen Rosenkrantz fik af sin Fæder, Sofie Rosenkrantz, henvises til Fam. Rosenkr. Hist. II, 294.

Randers Amt), flyttedes nu til Hornslet: En prægtig Gravsten, hvorpaa de begge ere udhuggede i fuld Legemsstørrelse i usædvanlig smuk Fremstilling, findes endnu over Stedet. Senere begravedes hans egen Søn Otto Rosenkrantz her, og 1584 indrettedes den store Mindetavle over Otte Nielsen. — Endelig flyttedes i Aaret 1589 hans Oldefader, Rigshofmesteren Erik Ottesen, og Hustru hertil fra Mariager. Dette stod i Forbindelse med en stor Ildebrand, som kort før var overgaaet det gamle Kloster, som man desuden paa denne Tid, efter Regeringsraadets egen Bestemmelse, begyndte at nedrive<sup>1)</sup>. Paa samme Tid flyttedes formodentlig ogsaa Bedstefaderen, Holger Eriksen († 1496), hertil, skjøndt der ikke findes nogen Ligsten over ham i Kirken, og de store Mindesmærker sattes for Erik Ottesen, Holger Eriksen og Faderen Otte Holgersen, der imidlertid selv var bleven fort fra Lybeck til Udt Kirke ved Boller af Broderen Holger Rosenkrantz Ottesen og først senere af Jørgen Rosenkrantzes Søn, den lærde Holger, i Aaret 1642, efter at Boller var kommet ud af Familiens Eje, førtes til Hornslet Kirke tillige med Moderen Margrete Gans, Fasteren Sofie Rosenkrantz Holgersdatter, Axel Brahes Enke, Fru Anne Meinstrup og Farbroderen Hr. Holger Holgersen til Boller, der ogsaa havde ligget i Mariager, efter at han var falden ved Svendstrup. Forøvrigt havde allerede i Aaret 1566 Lensmanden paa Mariager, Hr. Jørgen Lykke, faaet Ordre til at overlevere til Holger og Jørgen Rosenkrantz og til Otto Brahe nogle Alterklæder og andre Kirkeprydelser, som vare i de Kapper, deres Forfædre Erik Ottesen og Holger Eriksen

---

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. IV, 180 ff; 255; 382.

havde stiftet i Mariager Klosterkirke, «men nu ikke bruges til nogen Tjeneste»<sup>1)</sup>.

Hornslet Kirke var saaledes blevet til et ejendommeligt Mindesmærke om Rosenkrantzernes Slægt, som man her kan følge lige fra Otte Nielsen († 1477) til Nutiden, Mand efter Mand, og fra Otte Nielsen indtil Statsministeren Iver Rosenkrantz gennem Billeder, paa Ligsten eller i Portrætter. — Ogsaa paa Rosenholm lod Jørgen Rosenkrantz indrette et Kapel i Gaardens hvælvede Kjælder; hans og Dorthe Langes Vaaben, de 3 Roser, staa endnu paa en af Kirkestolene. Ogsaa andre Mindesmærker om Jørgen Rosenkrantz findes endnu paa Rosenholm, saaledes hans og Hustrus Portrætter og et anseligt gammeldags, smukt udskaaret Skab. Ogsaa paa Skafføgaard findes fra denne Tid et bekjendt stort Skab, som man endogsaa urigtig har sat i Forbindelse med Gaardens Navn (Skaby).

Lensmand paa Dronningborg var Jørgen Rosenkrantz, indtil han 9. Juni 1563 blev optagen i Rigsraadet<sup>2)</sup> og faa Dage efter forlenedes med Kallø Len, som han beholdt lige til sin Død, og som laa saa bekvemt for ham. Da Thorsager Birk hørte hertil, og han senere ogsaa fik den gejstlige Jurisdiktion i sin Haand, indtog han saaledes en meget betydelig Stilling i den Del af Landet, hvor allerede hans Forfædre og Slægtninge, Otte Nielsen, Erik Ottesen, Niels Eriksen og Erik Banner, havde haft saa stor Indflydelse. At han i disse Stillinger har vist sig som en dygtig administrativ Lensmand, er udenfor al

<sup>1)</sup> Tegn. 1566, fol. 491. — Om Indskrifterne i Hornslet henvises for øvrigt til Marm. Dan. II, 135–46, Dansk Atlas IV, 315, og Familien Rosenkr. Hist. II, Efterskrift S. 295.

<sup>2)</sup> Dagen findes i Registrerne.

Tvivl. Enkedronning Dorothea satte saaledes stadig stor Pris paa ham. Da Krigen var ved at udbryde 1563, beklagede hun sig over, at ogsaa han skulde forlade Dronningborg, og fik det afværget. Hun trøstede sig dog ved Tanken om at skulle miste ham med den Betragtning, at Kongen i ham fik en tro Mand, der ikke vilde give sit Bifald til noget forrykt eller uretmæssigt, — en Ytring, der formodentlig sigter til Kansleren Johan Fris og Krigsudsigterne <sup>1)</sup>).

Det var den tredie af Otte Holgersens Sønner, der var bleven optagen i Rigsraadet. Det var i det Øjeblik en stolt Forsamling af 22 fremragende Mænd: Righofmesteren Hr. Ejler Hardenberg, den kgl. Kansler Johan Fris, Rigsmarsken Hr. Otte Krumpen, Hr. Mogens Gyldenstjerne, Hr. Peder Skram, (Hr?) Børge Trolle, Oluf Munk, den retslærde Hr. Erik Krabbe, Rigskansleren Antonius Bryske, Hr. Jørgen Lykke, Ejler Rønnov, Hr. Verner Parsberg, Hr. Niels Lange, Holger Rosenkrantz, Hr. Lave Brahe til Krogholm, Peder Bilde, Herluf Trolle, Erik Rosenkrantz, Frans Brockenhus, Sten Rosensparre, Otte Brahe og endelig Jørgen Rosenkrantz <sup>2)</sup>. En stor Del af Danmarks Historie afspejler sig i disse Navne, baade i Krigens og Fredens Gjerninger, og den sidst tilkommne var ingenlunde den mindst betydelige. Det vise de mange betydelige Hverv, som fra nu af uafbrudt i 33 Aar paalagdes ham. Strax den 10. Juni overdroges det ham at forhandle med Gejstligheden og Borgerne i Aarhus

<sup>1)</sup> Geh. Ark. Aarsberetn. I, 148—49.

<sup>2)</sup> Efter en samtidig Optegnelse i Geh. Ark., Dsk. Kong. Hist., Fasc. 39, hvorpaa Gram urigtig har skrevet: 1559. Listen maa nemlig være affattet mellem <sup>3</sup>/<sub>4</sub> 1563 (Jørgen Rosenkrantzes Optagelsesdag) og <sup>6</sup>/<sub>7</sub> 1564 (Erik Krabbes Dødsdag).

Stift om at forstrække Kongen med Penge til Krigen. Samtidig skulde han holde Mønstring i Kallø, Dronningborg, Aarhus og Aakjær Len. Tillige med Marsken Hr. Otte Krumpen, Hr. Jørgen Lykke og Otte Brahe fik han derpaa Fuldmagt til «at tage Vare paa Jylland» i Kongens Fraværelse og samle Krigsstyrken i Kolding, hvis det blev nødvendigt, da der samledes Krigsfolk i Tyskland. Samtidig maatte han sørge for, at der sendtes Fetallie fra Aarhus Stift til Kongen, der imidlertid var dragen mod Elfsborg <sup>1)</sup>).

Imidlertid havde Jørgen Rosenkrantz i Kjøbenhavn deltaget i de Underhandlinger med lybske Udsendinge, der medførte et Forbund mellem Danmark og Lybeck mod Sverig. Da Kejseren imidlertid havde berammet et Fredsmøde i Rostock for at søge at hindre Krigens Udbrud, fik Jørgen Rosenkrantz den 22. August Ordre til at begive sig hertil i Forening med Hr. Otte Krumpen, Henrik Rantzau og Sekretæren, Dr. Joachim Hineke. De ventede i flere Uger i Rostock paa de svenske Sendebuds Ankomst; men da disse udebleve og Krigen imidlertid udbrød, vendte de i Oktober eller November atter tilbage til Danmark <sup>2)</sup>).

Atter i Aaret 1564 indbød Kejseren til en Fredsunderhandling i Rostock. Allerede i April Maaned fik derfor Jørgen Rosenkrantz og de øvrige Afsendinge Ordre til at holde sig rede <sup>3)</sup>). I nogen Tid synes de at have

---

<sup>1)</sup> Tegn. 1563 passim; Dsk. Kong. Hist. Fasc. 45.

<sup>2)</sup> Tegn. 1563, p. 517; Dsk. Kong. Hist. 42 b; 45 b. — Selvbiogratien i Dansk Mag. IV, 200—201.

<sup>3)</sup> Tegn. 1564, p. 685. — Samtidig Brev til Jørgen Rosenkrantz om at have Tilsyn med Fyrlampen paa Anholt og at paase, at den derværende Gran- eller Fyrreskov ikke forhugges (jfr. Brevene om denne Fyrlampe i Jysk hist.-top. Selsk. Saml. VIII).

været «arresterede» af Vinden i Gedsør; Lensmanden havde derfor faaet Ordre til at sørge for deres Underhold. I Rostock var der imidlertid Dyrtid. Gesandtskabet førte derfor Øxne, Lam, Vildbrad og anden Fetallie med sig, som Lensmanden paa Nykjøbing ligeledes havde maattet skaffe til Veje. Det gik dog med dette Møde som med det foregaaende; i ti Uger ventede de forgjæves paa de svenske Sendebuds Ankomst; de bleve da endelig kaldte tilbage og ankom til Kjøbenhavn den 30. Juli.

Kort efter Tilbagekomsten blev imidlertid Jørgen Rosenkrantz i Forening med Kasper Paslich i samme Anledning affærdiget paa en diplomatisk Sendelse til Kurfyrsterne af Brandenburg og Sachsen og til Kejseren. Den 28. August afrejste han fra Kallø, ankom til Segeberg til Henrik Rantzau den 8. Septbr, drog herfra den 13. Septbr., efter at lybske Sendebud vare stødte til, og ankom til Berlin den 19. Septbr. Kurfyrsten var imidlertid paa en længere Jagttur; først den 24. Septbr. fik Sendebudene derfor Audiens paa et Jagtslot, hvor Kurfyrsten, karakteristisk nok for Tiden, tog imod dem Kl. 4 om Morgen, altsaa inden det endnu var blevet lyst. Efter en kort Audiens drog den jagtelskende Kurfyrste paa Jagt, Sendebudene tilbage til Berlin, hvorfra de et Par Dage senere begave sig til Kurfyrst August i Sachsen. Den 7. Oktbr. fortsattes Rejsen fra Leipzig gennem Bøhmen til Wien, hvor de ankom den 24. Efter at have haft Audiens hos Kejseren, «der gav os selv personlig Svar meget herlig og vel», som Jørgen Rosenkrantz udtrykker sig, forlode de Wien den 12. November, saa at Jørgen Rosenkrantz næppe er kommen tilbage til Danmark før langt henne i December Maaned. Der forefandt han en Ordre til i

Forening med Otte Brahe at have Tilsyn med alting i Jylland, «om noget hastig paakom»<sup>1)</sup>).

I Begyndelsen af Januar 1565 fik Jørgen Rosenkrantz Fritagelse for personlig Deltagelse i det forestaaende Tog til Sverig. I de følgende Aar opholdt han sig ogsaa jævnligst i Jylland, optagen af mange forskellige Hverv angaaende Krigsførelsen og Skattepaalægene; men meget hyppig maatte han som Rigsraad deltage i Møder i København eller andensteds. Han var blandt Kautionisterne til de tyske Hovedsmænd, sendtes i Juli 1566 tillige med Johan Fris til Hertugdømmerne i Anledning af Kongens Stridigheder med sine Farbrødre og deltog i Adelsmødet i Viborg i December 1566 i Anledning af Adelsskatten<sup>2)</sup>. Sammen med sin Broder Holger, Otte Krumpen og flere deltog han derpaa i Sommeren 1567 i det frugtesløse Fredsmøde i Stralsund. Samme Aar deltog han i et stort Møde i Odense angaaende de slesvigske Hertugers Lenspligt; efter langvarige, frugtesløse Forhandlinger blev Mødet derpaa opsat i to Aar<sup>3)</sup>. I Slutningen af August samme Aar fik han derpaa i Forening med Rigsraaden Hr. Jørgen Lykke et Hverv, der maa have været ham højst pinligt. Enkedronning Dorothea styrede Sønderborg med Als og Ærø for sin Søn, Hertug Hans den yngre. Egenmægtig havde hun afsat den daværende Provst paa Als og indsat en ny. Dette ansaa Kongen for et Indgreb i Kronens Rettigheder og den fynske Biskops Jurisdiktion, under hvem Als hørte i gejstlig Henseende. De nævnte Mænd bleve først sendte til Enkedronningen for at klage

<sup>1)</sup> Tegn. 1564, p. 7; 179. Dsk. Mag. IV, 201—202.

<sup>2)</sup> Jfr. nærmere under Peder Oxe og Holger Rosenkrantz; for øvrigt Tegn. 1565, p. 203; 1566, p. 3 og 577; jfr. Resen, S. 165.

<sup>3)</sup> Selvbiografien i Dsk. Mag. IV, 202; Resen, S. 188 ff.

baade herover og over forskellige andre Forhold. For øvrigt var det vel netop af Hensyn til Enkedronningen, at Jørgen Rosenkrantz, der tidligere havde staaet i et saaa nøje Forhold til hende, var beskikket til dette Hverv i Forening med Jørgen Lykke. Hun vilde dog ikke give efter. Kommissærerne droge da til Als og Ærø, sammenkaldte Præsterne og tvang dem efter Kongens Ordre til at afsætte den nyindsatte Provst og gjenvælge den gamle. Enkedronningen klagede meget stærkt over Fremgangsmaaden; Jørgen Lykke, der som den ældste ledede Forhandlingerne, truede endogsaa med væbnet Magt og viste en meget overmodig Opførsel, men Kronen satte sine Fordringer igjennem <sup>1)</sup>).

Efter Tilbagekomsten til Jylland deltog Jørgen Rosenkrantz derpaa i December Maaned i Kongens Fraværelse i Retterting i Viborg <sup>2)</sup>). Dette Aar havde han saaledes været stærkt optagen af Rigens Ærinder. Aaret 1568 medgik til Krigsforberedelser og store Rigsraadsmøder. Underhandlingerne med svenske Sendebud førte til Freden i Roskilde den 18. November. Vel var Jørgen Rosenkrantz ikke som sin Broder og Peder Bilde en af de danske Underhandlere; men han synes dog paa denne Tid at have opholdt sig i Roskilde, hvortil Underhandlingerne vare henlagte, fordi der var Pest i Kjøbenhavn. Ifølge en Gravskrift i Roskilde Domkirke døde nemlig Jfr. Karen (Rosenkrantz), Datter af Niels Ludvigsen (Rosenkrantz) til Høgsbro, af den slesvigske Linie, den 22. Oktober i Roskilde hos Fru Dorthé Lange <sup>3)</sup>).

---

<sup>1)</sup> Geh. Ark. Aarsberetn. III, 29—44.

<sup>2)</sup> Rosenvinge, Gl. D. III, 45; 50.

<sup>3)</sup> Marmora Danica I, 40.

I Aaret 1569 deltog Jørgen Rosenkrantz atter i et stort Møde i Odense angaaende de slesvigske Lensstridigheder og om den gejstlige Jurisdiktion i de slesvigske Enklaver. Dog kom man nu lige saa lidt til et Resultat som tidligere, men Sagen udsattes efter fremmede Fyrsters Mægling i hele 10 Aar. Da Jørgen Rosenkrantz stadig fik med disse indviklede Sager at gjøre, fandtes der ogsaa i Arkivet paa Rosenholm en Mængde Dokumenter angaaende de slesvigske Sager; man ser saaledes af de endnu bevarede Afskrifter eller Fortegnelser over Arkivets Indhold, at der her fandtes Afskrifter af Ribebestemmelserne af 1460 og i det hele taget af de fleste Statsakter angaaende Slesvig <sup>1)</sup>. — Endnu inden Odense-Mødet var endt, bestemtes det, at Jørgen Rosenkrantz tillige med Johan Fris og Peder Bilde ved Rigsgrænsen skulde mødes med svenske Sendebud angaaende Iværksættelsen af Roskilde-Freden af 1568; men at disse Forsøg bleve frugtesløse og at Krigen atter udbrød, er tidligere omtalt <sup>2)</sup>. Først den 28. August vendte Jørgen Rosenkrantz tillige med de øvrige Raader tilbage fra denne frugtesløse Sendelse. — I Slutningen af Aaret 1569 og Begyndelsen af 1570 optoges Tiden af Krigsforberedelser og Rigsraads-mødet i Kjøbenhavn i Januar Maaned, hvor Kongen truede med at nedlægge Regeringen. Derpaa kom Forberedelserne til Stetiner-Mødet, der skulde begynde den 1. Juli og som først sluttedes i December Maaned

---

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. IV, 203; Resen, S. 230. — Tegn. 1569 <sup>26</sup>/<sub>6</sub>, p. 366 ff; <sup>27</sup>/<sub>7</sub> 1569, p. 370; <sup>28</sup>/<sub>8</sub> 1569, p. 372 og 373. — Ny kirkehist. Saml. VI, 525—27.

<sup>2)</sup> Brev af 8. Juli til J. Rosenkrantz, Dsk. Kong. Hist., Fasc. 56; Rosenkrantziana, Vol. I, paa det st. kgl. Bibl. Jfr. tidligere under Peder Bilde.

1570 med den bekjendte Fredsslutning. At Jørgen Rosenkrantz var en af de danske Udsendinge, er tidligere omtalt <sup>1)</sup>.

Ogsaa i de følgende Fredsaar sendtes Jørgen Rosenkrantz i mange diplomatiske Sendelser. 1572 var han saaledes med Peder Bilde og Niels Kaas i Brømsebro i Anledning af flere Bestemmelser i Stetiner-Freden, og i September 1573 med Jakob Ulfeld i Stockholm i et lignende Anliggende. Fra November 1575 til ind i Aaret 1576 deltog han atter i Kolding i Underhandlingerne angaaende den gejstlige Jurisdiktion i Sønderjylland. 1577 blev han tillige med Henrik Rantzau og Jakob Ulfeld sendt til Embden for at underhandle med engelske Sendebud om Sejladsen paa de nordlige Have. Kongen betragtede nemlig disse Have som sine, fordi de ligge mellem Island og Norge, og vilde ikke tilstede fri Handel herigjennem til det hvide Hav. I 7 Uger ventede de danske Sendebud i Embden paa de engelske. Først i August Maaned kom det til Underhandling med dem udenfor Hamborg; thi i Byen selv herskede der Pest. Til noget Resultat kom man dog ikke denne Gang, da begge Parter stode stærkt paa deres Paastande <sup>2)</sup>.

Atter i Begyndelsen af 1578 maatte Jørgen Rosenkrantz tillige med Niels Kaas, Jakob Ulfeld og Kasper Paslich give Møde i Anledning af Stridighederne mellem Kongen og Hertug Hans den ældre. Den 4. Marts lykkedes det dog endelig ved Kurfyrsten af Sachsens Mægling at faa tilvejebragt et Forlig angaaende den gejstlige Juris-

<sup>1)</sup> Jfr. under Peder Oxe, Peder Bilde og Holger Rosenkrantz.

<sup>2)</sup> Dsk. Mag. IV, 203—4; I, 197; Resen, 291; 311. — Sj. Tegn. 1572, fol. 15; 1573, 30. Aug., fol. 179; 1575, fol. 88; 1576, fol. 200.

diktion og de øvrige Stridspunkter, der gjaldt Kongen og Hertugen alene <sup>1)</sup>. Derimod stod det store Spørgsmaal om Slesvigs Lenspligt endnu uafgjort hen. Fra Marts til Juni 1579 blev da det store Møde holdt i Odense, hvor Sagen efter tyske Fyrsters Mægling endelig blev saaledes ordnet, at Hertugerne til næste Fastelavn skulde tage Lensed af Kongen. Paa Kongens Vegne førtes Forhandlingerne af Kansleren Niels Kaas, Rigsmarsken Peder Gyldenstjerne, Jørgen Rosenkrantz, Jakob Ulfeld og Kasper Paslich <sup>2)</sup>. Dog vare disse Mænd derfor ingenlunde samlede i Odense hele denne Tid; til 1. Marts var saaledes Jørgen Rosenkrantz med Frue indbudt af Kongen til paa Koldinghus at fejre Brejde Rantzaus Bryllup med Sofie Rosenkrantz, saaledes som tidligere omtalt. Men efter at Lenshyldingen var aftalt, stod endnu meget tilbage at ordne angaaende Ceremonierne. I den Anledning blev Jørgen Rosenkrantz sendt til Landdagen i Slesvig for nærmere at forhandle denne Sag med Hertug Adolf <sup>3)</sup>. Den store Højtidelighed fandt Sted i Odense den 3. Maj og følgende Dage 1580. Selvfølgelig var Jørgen Rosenkrantz tillige med det øvrige Raad og en stor Adelsforsamling tilstede; men desuden havde Kongen under det samme Ophold i Odense ladet sin unge Søn Kristian udvælge til sin Efterfølger og hylde af Rigsraadet og den tilstedeværende Adel <sup>4)</sup>. —

Med Lenshyldingen i Odense vare de slesvigske For-

---

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1578, fol. 2; Resen, S. 314.

<sup>2)</sup> Resen, S. 316; Sjæll. Tegn. 1579, p. 156.

<sup>3)</sup> Selvbiografien i Dsk. Mag. IV, 204. — 5. Oktbr. 1579 udstedtes fra Nygaard Kongebrev til Jørgen Rosenkrantz m. fl. Raader, at Enevold Kruse sendtes til dem med den i Odense med Hertugen sluttede Kontrakt til Besegling (Sjæll. Tegn. 1579, p. 358).

<sup>4)</sup> Sjæll. Tegn. 1580, p. 471—87.

hold dog ingenlunde komne til Ro. Hertug Hans den ældre døde nemlig samme Aar. Jørgen Rosenkrantz var blandt de Raader, som fik Ordre til at ledsage Kongen til Begravelsen i Haderslev; men tillige fik han sammen med Niels Kaas det Hverv, at skulle mødes i Haderslev med Hertug Adolfs Udsendinge angaaende Delingen af den barnløse Hertugs Arv <sup>1)</sup>. Dette førte imidlertid til langvarige Forhandlinger, da Hertug Adolf gjorde Fordring paa hele Broderens Del af Slesvig. Forhandlingerne trak under disse Forhold i Langdrag. Dertil kom ogsaa, at de hertugelige Raader, Benedikt Ahlefeldt og Ditlef Rantzau, «vare den gamle papistiske Handel udi nogen Maade anhängig», hvorfor de f. Ex. intet vilde foretage Kyndelmisse Dag. Sagen blev da atter overladt til venskabelige tyske Fyrsters Afgjørelse, og en ny Forsamling fastsat til St. Hansdag i Flensborg, hvor Jørgen Rosenkrantz ogsaa maatte give Møde. Striden antog en saa bitter Karakter, at der den 15. Juli udgik Ordre til den jyske og fynske Adel om at holde sig rede til at møde med Heste og Folk i Kolding, «da der er Tvivst mellem Kongen og hans Naboe». Først den 17. August fik de Afbud, da Tvisten endelig var bleven bilagt ved den fyrstelige Mægling og Landene delte mellem Kongen og Hertug Adolf <sup>2)</sup>.

Ogsaa i den indre Rigsstyrelse tog Jørgen Rosenkrantz i disse Aar megen Del, baade før hans Broder Holgers Død (1575) og især efter denne Tid; thi vel er det næppe rigtigt, som det undertiden anføres <sup>3)</sup>, at han efter Broderen blev udnævnt til Statholder i Nørrejylland;

---

<sup>1)</sup> Sjøll. Tegn. 1580, p. 375, 377, 402.

<sup>2)</sup> Smst. 1581, p. 433—50 (ogsaa i Rosenkrantziana, Ny kgl. Saml. 2091, kgl. Bibl.), 490—503. Resen, S. 331.

<sup>3)</sup> Hofman, Fund. I, 120.

denne Stilling blev næppe mere besat og ansaas vel ogsaa nu for overflødig; i al Fald forekommer Jørgen Rosenkrantz aldrig i officielle Skrivelser med denne Titel; men en saadan Mængde Hverv, især i Nørrejylland, betroedes ham i disse Aar, at det i Grunden ikke har meget at sige, om han førte Titlen eller ikke. At anføre alle disse Hverv i det enkelte, vilde næsten være uoverkommeligt. Snart er det Skattevæsnet, der lægger Beslag paa hans Tid og Kræfter, snart Mønstringsvæsnet, snart er det Magelæg mellem Adlen og Kronen, der skal besigtiges, snart, og det næsten hvert Aar, holder han i Viborg i Forening med flere andre betroede Mænd paa Kongens Vegne kgl. Retterting. Dertil kommer den Mængde Herredage og Rigsraadsmøder, hvortil han kaldes, snart i København, snart andensteds. Kun enkelte af alle disse Sager skulle i det følgende omtales, naar de paa en eller anden Maade kaste Lys over hans Karakter eller over det Forhold, hvori han stod til Tidens mere bekjendte Personligheder eller Spørgsmaal.

At han saaledes stod i det nøjeste Forhold til sit Næstseskendebarn Birgitte Gøje og havde stor Del i Ordningen af Herlufsholms Forhold, vil tildels allerede fremgaa af de tidligere Meddelelser om disse Forhold under Peder Oxe og hans Brødre Erik og Holger Rosenkrantz. Af et Brev fra Jørgen Rosenkrantz til Birgitte Gøje af 17. August 1571 ser man ogsaa, at Birgitte Gøje, vistnok paa Grund af disse Forhold, har aflagt et Besøg paa Rosenholm paa denne Tid<sup>1)</sup>. Ligeledes understøttede han sin Frænkes Bestræbelser for at faa Anne Hardenberg gift med Oluf Movridsen (Krognos), der blev udnævnt til

---

<sup>1)</sup> Afskrift i Klevenfelds Samlinger i Geh. Ark.

Forstander for Herlufsholm, og var denne behjælpelig med at faa Laasebrev paa Stiftelsen. Da Oluf Movridsen laa paa Dødslejet paa Klavsholm (Juni 1574), lod han ogsaa »sin gode Ven» Jørgen Rosenkrantz kalde til sig og anbefalede sin Hustru til hans Varetægt<sup>1)</sup>.

Ogsaa med Niels Hemmingsens Sag fik Jørgen Rosenkrantz at gjøre, da det overdroges ham i Forening med Peder Oxe og Niels Kaas at forhandle med ham og de andre Theologer angaaende hans Nadverlære. Tidligere havde Jørgen Rosenkrantz ligesom Niels Kaas og Peder Oxe staaet i venskabeligt Forhold til denne berømte Theolog. De havde studeret samtidig i Vittenberg, de havde begge haft selve Luther og Melanchthon til Lærere. Dertil kom jo, at Niels Hemmingsen havde været nøje knyttet til hele den Adelskreds, hvortil Jørgen Rosenkrantz hørte: Herluf Trolle og Birgitte Gøje, Peder Oxe og Mette Rosenkrantz, Oluf Movridsen (Krognes) o. s. v. 1564 havde han ogsaa tilegnet ham sin Fortolkning af Galaterbrevet. Nogen personlig Uvilje kan derfor neppe have fundet Sted; ja selve Sammensætningen af denne Kommission synes snarest at tyde paa, at man vilde tage saa lempelig som muligt paa Niels Hemmingsen. Men hos Jørgen Rosenkrantz var der, som det ogsaa i senere Tider viste sig, en stærk Følelse af den store Vigtighed, det havde at bevare Enheden i Religionen i Kongens Riger og Lande. Det var Frygten for, at denne skulde brydes og at lignende religiøse Stridigheder som i Tyskland skulde sætte Sindene i Uro, der mere end selve det religiøse Spørgsmaals Subtiliteter fremkaldte Misfornøjelsen med Niels Hemmingsen og Fordringen om, at han skulde tilbagekalde sine Ytringer om

<sup>1)</sup> Niels Hemmingsens Ligprædiken over Oluf Movridsen, jfr. Brasch, Gl. Ejere af Bregentved S. 168 ff.

Nadveren. Dette fremtræder stærkt i den Samtale, der efter Kongens Ordre den 15. Juni 1575 om Morgenens Kl. 5 fandt Sted mellem de tre Rigsraader og de Højlærde. Det fremhæves stærkt i den Indledningstale, hvormed Peder Oxe begyndte Forhandlingerne, og da Niels Hemmingsen havde beraabt sig paa, at hans Bog ikke havde fremkaldt noget Oprør i Riget og at der tvært imod var Enighed i Kirker og Skoler, saa udbød Jørgen Rosenkrantz: «Saa forstaar jeg nok, Dr. Niels, at disse andre Theologi, her staa, ere lige saa gode som I, efterdi I siger, her er Enighed.» Senere ytrede han: «Saa hører jeg, at I lærer i Skolerne tvert imod det, her prædikes udi Kirkerne.» For ham, der selv havde hørt Luther og Melanchthon, var det aabenbart en formastelig Tanke, at man afveg fra deres Lære. Da Biskop Povl Madsen derpaa begyndte at tage Kirkerne i Forsvar og søgte at bevise, at man ikke afveg fra den augsburgske Bekjendelse, men herved kom nærmere ind paa Nadverlæren, afbrød Jørgen Rosenkrantz ham med de simple, men ret talende Ord: «Det er alt for subtilt» <sup>1)</sup>. — Jørgen Rosenkrantz havde under denne Forhandling været den, der traadte skarpest op. Uden nogen egentlig Tilbagekaldelse af Hemmingsen havde man som Følge af denne Forhandling faaet en Erklæring af Professorer og Præster i Kjøbenhavn om, at de vilde lære overensstemmende med den augsburgske Bekjendelse. Videre gik man ikke denne Gang. Da Sagen senere i Aaret 1576 atter blev optagen, er Kongebrevet herom ganske vist undertegnet af Niels Kaas, Peder Munk, Jørgen Rosenkrantz og Kristoffer Valkendorf som «vor allernaadigste Konges tilforordnede Regeringsraad» <sup>2)</sup>; men hvad Del

<sup>1)</sup> Ny kirkehist. Saml. IV. 297 ff. — Jfr. Resen, S. 287 ff.

<sup>2)</sup> Kirkehist. Saml. I, 244 (Brevet er ogsaa undertegnet •Friderich•.)

Jørgen Rosenkrantz personlig har haft i Sagens videre Gang og hvor vidt han har haft noget som helst at gjøre med Beslutningen om Hemmingsens endelige Afskedigelse som Professor i Aaret 1579, det vides ikke. Dog maa det bemærkes, at han stod i Forhold til Prof. Jakob Madsen, der i denne Sag traadte skarpest op mod Hemmingsen. Jakob Madsen, der var et fattigt Barn fra Aarhus, havde nemlig nydt Understøttelse af ham i sin Ungdom<sup>1)</sup>. — Senere levede Niels Hemmingsen som bekjendt af et Kanonikat i Roskilde. Medens han som Forfatter holdt sig temmelig tilbage, saa længe Frederik II levede, traadte han efter hans Død i sin høje Alderdom atter stærkere frem med theologiske Skrifter. Regeringsraadet viste ham i Niels Kaases og Jørgen Rosenkrantzes Tid nok enkelte Begunstigelser. Dog var Jørgen Rosenkrantz ham paa denne Tid neppe personlig gunstig stemt.

Ogsaa til Anders Sørensen Vedel stod Jørgen Rosenkrantz i nøjere Forhold. Allerede som Lensmand paa Koldinghus var han som Mønstringsherre traadt i nærmere Forhold til Vedels ansete Fader, Raadmand Søren Sørensen. Han roses selv af Vedels Ven, Peder Hegelund, som en Mand, der var en stor Elsker og Samler af danske Antiquiteter og hvem Udgivelsen af en Danmarkshistorie efter Saxo laa stærkt paa Sinde. Han meddelte ogsaa baade Vedel og Huitfeld historiske Oplysninger og Aktstykker om ældre Tider, saaledes til Grev Gerts Tid<sup>2)</sup>. Med Interesse maatte han derfor følge Vedels Virksomhed. Medens

<sup>1)</sup> Rørdam, Universitetshist. II, 608; 614.

<sup>2)</sup> Wegener, A. S. Vedel, 2den Udg. S. 15; 93—94. — Peder Hegelunds Dedication til Jørgen Rosenkrantz's Søn Otto af Philippi Melancthonis Epigrammata, Frankfurt 1583. — Rørdam, Hist. Kildeskr. I, 272.

han tillige med Niels Kaas og flere høje Rigsembeds mænd i December 1575 opholdt sig paa Koldinghus, besøgte Peder Hegelund ham. Netop da kom det Rygte, at Vedel var død af en Sygdom, han da led af. «Hvad skal det nu blive til med Fortsættelsen af Saxo?» udbød Niels Kaas, og Jørgen Rosenkrantz beklagede ligeledes paa sin sædvanlige alvorlige Maade, at dette gavnlige og for Fædrelandet ærefulde Arbejde saaledes skulde afbrydes. Ogsaa senere meddelte han Vedel Aktstykker til hans Danmarks-historie, og da han selv som Regeringsherre efter Frederik II's Død fik saa stor Indflydelse, udvirkede Vedel gennem ham Tilladelse til at gennemrejse de danske Lande og Hertugdømmerne for at samle Aktstykker og Oplysninger til sit store Værk<sup>1)</sup>. At Regeringsraaderne imidlertid til sidst bleve kjede af Vedels Langsomhed og overdrog Arbejdets Iværksættelse til Niels Krag, er bekjendt. Det skete efter Niels Kaas's Død, medens Jørgen Rosenkrantz var den ældste af Regeringsraaderne, og naar man ser Peder Hegelund allerede 1582 udtale, at Jørgen Rosenkrantz længtes stærkt efter Fortsættelsen af Saxo og navnlig i høj Grad savnede en historisk Fremstilling af de senere Tiders Historie, forstaar man, at det endelig 1594, faa Dage efter Niels Kaas's Død, blev overdraget Niels Krag at forfærdige en Danmarkshistorie inden 6 Aar og at begynde med Kristian III. At Jørgen Rosenkrantz maaske ogsaa har haft Del i, at Peder Hegelund blev foretrukket for Vedel ved Udnævnelsen af en Biskop i Ribe, er højst sandsynligt. Peder Hegelund kalder ham allerede 1582 sin Patron og Mæcenat. Dertil kom, at begge satte

---

<sup>1)</sup> Wegener, S. 126; 154 ff. (Vedels Brev herom til Jørgen Rosenkrantz).

lige høj Pris paa den rene Lære, saaledes som den stammede fra Luther og Melanchthon. — At ogsaa Tyge Brahe havde en Velynder i Jørgen Rosenkrantz, skal her blot berøres. Han ledsagede jo selv i sin Tid den unge Kristian IV til Uraniborg. At han imidlertid neppe kunde afværge de Fortrædeligheder, Tyge Brahes egen Pirrelighed og Forholdene paa Hven havde til Følge, medens Regeringsraaderne endnu styrede, er en anden Sag. Først efter Jørgen Rosenkrantz's Død og Kristian IV's egen Regeringstiltrædelse kom jo imidlertid det egentlige Brud. Til ham selv, saa vel som til hans lærde Søn Holger, stod Tyge Brahe stedse i det venskabeligste Forhold<sup>1)</sup>.

Forholdet til disse tre berømte Videnskabsmænd har ført os noget længere ned i Tiden, end den egentlige Levnedbeskrivelse tillader. Af den Mængde Hverv, Jørgen Rosenkrantz endnu havde at udføre i Frederik II's Tid, skulle vi her kun berøre, at han deltog i Kristian IV's Hylding i Viborg i Juni 1584. Kongen havde forøvrigt den foregaaende Vinter tillige med Hoffet tilbragt den største Tid paa Skanderborg eller andre Steder i Jylland, tildels ivrig optaget af Jagtens Glæder. Den 13. November havde Dronningen tillige med sin Søn Ulrik været Jørgen Rosenkrantzes Gjest paa Rosenholm. Samtidig var der blevet sammenkaldt et Rigsraadmøde i Aarhus til Hellig tre Kongers Dag, dog i al Hemmelighed. Et andet Møde holdtes ogsaa fra 6.—11. Januar paa Havreballegaard, hvor Kongen da opholdt sig, og her bevilligedes da Hyldingen<sup>2)</sup>. — Selve Hyldingen fandt som bekjendt Sted i Viborg, paa det i den Anledning nyindrettede

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. II, 249 ff.; 285—86; 307—8; 330; 360.

<sup>2)</sup> Hist. Tidsskr. 4. R. III, 554; 556. Sjæll. Tegn. 1583 p. 271; 292.

Nytorv, under store Højtideligheder, deriblandt Opførelsen af Hieronymus Justesen Ranchs Skuespil, Kong Salomos Hylding. Men ogsaa en anden Sag, der skulde komme til at angaa Jørgen Rosenkrantz, gav Kongeopholdet Anledning til. Man savnede et ordentligt Domhus til Landstinget og de hyppige kgl. Retterting, som da holdtes i Viborg, og hvori Jørgen Rosenkrantz næsten aarlig deltog. Kongen skjenkede da «den gamle afbrændte og ode Bispegaard i Viborg med Grund, Jord og Fundament til at lade opføre et Domhus paa» til hele den jyske Adel, og det overdroges Peder Gyldenstjerne og Jørgen Rosenkrantz «at indsamle hos Undersaatterne 2000 Daler til Bygning af et Domhus». I Forvejen havde imidlertid noget af Grunden tillige med nogle af de gamle Huse været bevilliget til den afdøde Landsdommer Palle Juel, «i hvilke han kunde have sin Værelse, den Stund han var Landsdommer». Men da Adlen erfarede, at der var Plads nok til at bygge Domhuset paa, tilskjødede den ved Brev af 28. September 1585 til Jørgen Rosenkrantz al den Jord, Grund og Vaaning, som Palle Juel havde ladet opføre «og havde sin Værelse i», tillige med et Porthus og to gamle Taarne, Sonden op til den Gade, som løb imellem den gamle Bispegaards Mur og Graabrødre-Mur. — Saaledes fik Jørgen Rosenkrantz, der netop i disse Dage selv sad som kgl. Rettertingsdommer i Viborg, nu Jord og Hus her i Byen, hvor han saa ofte havde Ærinde. Ogsaa senere som Regeringsraad tog han sig af det nye Domhuses Opførelse og Fuldendelse<sup>1)</sup>.

<sup>1)</sup> Tegn. for Jyll. 1585, 5. Januar (fol. 2). — Voss's Perg. Saml., Viborg Nr. 64, Geh. Ark. (i Brevet nævnes en stor Mængde jyske Adelsmænd med Marsken Peder Gyldenstjerne og Niels Kaas i Spidsen). Jfr. Ursin, Stiftsstadens Viborg S. 145; 215 ff. — Rosenvinge, Gl. D. IV, 67.

At Jørgen Rosenkrantz, tildels sammen med sin Hustru, deltog i de forskjellige kgl. Familiefester, er en Selvfølge. Han var saaledes blandt Kristian IV's Faddere ved Daabshøjtideligheden i Kjøbenhavn 1577. — 1586 repræsenterede han i Forening med Niels Kaas og Predbjørn Gyldenstjerne Kongen ved dennes Svigermoders, Hertuginde Elisabeths, Begravelse i Güstrov i Meklenburg<sup>1)</sup>. — I det følgende Aar ledsagede han Dronningen paa et Familiebesøg i Meklenburg som hendes Hofmester<sup>2)</sup>. I Februar 1588 drog Kongen derpaa til sin Broder Hertug Hans den yngres Bryllup paa Sønderborg. Han var ledsaget af et stort Følge; Jørgen Rosenkrantz har dog maaske neppe været med her; derimod var han tillige med sin Hustru og flere Slægtninge indbudt til Goske Buddes Bryllup, som Kongen vilde fejre paa Haderslevhus Søndag den 25. Februar<sup>3)</sup>. — Kongen havde allerede i et Aarstid været noget svagelig. Under Bryllupsfesten paa Sønderborg «blev kgl. Majestæt noget svag af Drik», som Kansler Niels Kaas udtrykker sig i et Brev til Kristoffer Valkendorf, og dette blev hans Helsot. Maven blev daarligere og daarligere. Han overværede nok Bryllupsfesterne paa Haderslev, men kunde ikke tage ret Del i Lystighederne og længtes tilbage til Sjælland, hvor han blev svagere og svagere, og endelig døde han paa Andvorskov d. 4. April. Efter denne Ytring af Niels Kaas forstaar man endnu bedre Anders Sørensen Vedels bekjendte Ord i Ligprædikenen<sup>4)</sup>.

<sup>1)</sup> Ejler Brokkenhuses Kalenderoptegnelser i Saml. til Fyns Hist. og Top. VI, 358.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1587 p. 171.

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1588 p. 317.

<sup>4)</sup> Dsk. Kong. Hist. Fasc. 59, Niels Kaas til Kr. Valkendorf, dat. Andvorskov 9. Marts 1588. — Resen S. 352 ff.

Jørgen Rosenkrantz var ikke tilstede paa Andvorskov, da Kongen døde. De tilstedeværende Kanslere, Niels Kaas og Arild Huitfeldt, hidkaldte strax ved Brev af samme Dag de fraværende Raader, og deriblandt Jørgen Rosenkrantz, til en Sammenkomst paa Andvorskov snarest muligt. Raadet samledes forholdsvis hurtig. Man blev enig om en Formynderstyrelse, hvorved Kansler Niels Kaas, Rigsadmiral Peder Munk, Jørgen Rosenkrantz og Rentemesteren Kristoffer Valkendorf som de, «der bedst vidende ere udaf Rigens Bestillinger og som og ældst ere», som forordnede Regeringsraader skulde føre Regeringen i den unge Konges Navn paa Rigsraadets Vegne. De forpligtede sig da til at blive tilstede i Kjøbenhavn eller andensteds, hvor Prinsen opholdt sig og hvor Regeringen faldt, med mindre de af særdeles nødvendige Aarsager maatte være andensteds. De skulde paa Raadets Vegne afgjøre alle forefaldende inden- og udenlandske Sager, som de bedst vilde forsvare; vigtigere Sager skulde dog henstilles til det samlede Raads Afgjørelse; derfor skulde Raadet samles aarlig «til Danehof og Parlament» hver Hellig Trefoldigheds Søndag, og her skulde der aarlig holdes Retterting, ligesom Regeringsraaderne hvert Aar paa den Tid skulde forelægge det samlede Raad Afskrifter af de i Mellemtiden udfærdigede Breve og i det hele taget sætte Raadet ind i alle de forefaldne Sager<sup>1)</sup>.

Det var saaledes det samlede Rigsraad, der havde den øverste Styrelse, og de fire Regeringsraader førte kun paa dets Vegne Regeringen, om end de selvfølgelig paa eget Ansvar maatte afgjøre mange Sager, og da navnlig i For-

<sup>1)</sup> Om alle disse Forhold henvises til Kr. Erslevs: Aktstykker til Rigsraadets og Stændermødernes Hist. under Kong Kristian IV, 1. Del.

holdet til Udlandet. Vi skulle her ikke komme for dybt ind paa hele Formynderstyrelsens Politik, saa meget mindre som dette Afsnit af vort Fædrelands Historie endnu i høj Grad trænger til Behandling, og det desuden er vanskeligt at afgjøre, hvilken Indflydelse den enkelte har haft paa de enkelte Sagers Gang. Denne Styrelse er ogsaa til forskellige Tider bleven meget forskjellig bedømt; men disse Domme bero dog alle paa et mere eller mindre løst Skjøn, lige fra den højst ugunstige Dom, allerede Slange i Absolutismens Tid fælder over denne Regering, til de nyere Tider. At Niels Kaas indtil sin Død 1594 var Regeringens betydeligste Mand, synes at fremgaa af forskellige Træk. Jørgen Rosenkrantz var den eneste af de fire oprindelige Regeringsraader, der vedblev at leve til henimod Kongens Kroning. Kristoffer Valkendorf udtraadte midt i Aaret 1590, Peder Munk Juli 1593, hvorpaa Sten Brahe og Manderup Parsberg bleve Regeringsraader tillige med Niels Kaas og Jørgen Rosenkrantz. Istedetfor Niels Kaas indtraadte Jakob Sefeld, dog først i Maj 1595, og da han ligesom Sten Brahe havde været gift med en Datter af Jørgen Rosenkrantzes Broder Otto, vare disse Mænd selvfølgelig nøje knyttede til Jørgen Rosenkrantz, der saaledes mod Slutningen af Formynderregeringen var dennes ældste og betydeligste Medlem. Vi skulle derfor i det følgende nærmest holde os til den Del, disse Mænd tog i Styrelsen, og i det hele taget se, hvilken betydelig Stilling Rosenkrantzernes Familie indtog under Formynderstyrelsen.

Aanden i Styrelsen giver sig af sig selv ved de Mænd, der indtog Stillingen. Det var alvorlige Aristokrater, der dog satte Fædrelandets og Kongens Stilling over deres egne Parti-Interesser, om end disse maaske derfor ikke for-

sømtes. Den strænge Respekt for Religionens Enhed, som ved Jørgen Rosenkrantzes Medvirkning havde hidført Niels Hemmingsens Sag, finder man strax udtalt i det Brev af 15. April 1588, hvori de udnævntes og hvori Rigsraadet gjør Rede for Regeringens Styrelse. Ingen Lensmand maatte afsættes eller indsættes uden Rigsraadets Samtykke, og en afdød Lensmands Enke skulde beholde Lenet til førstkommende 1. Maj. Man satte derved en Stopper for, hvad der var sket i sin Tid med Birgitte Gøje, med Mette Rosenkrantz, med Holger Rosenkrantz og mange andre. Det er Standsinteresserne, der her tale; men til Gjengjæld traadte Regeringsraaderne med Myndighed op mod den menige Adels Andragender om Forandringer i Lensforholdet og hævdede Kronens i det sidste halve Aarhundrede her vundne faste Stilling.

Hvad der selvfølgelig først maatte staa for, var Ordningen af Kongens Begravelse. Denne fandt med stor Højtidelighed Sted i Roskilde den 5. Juni. Jørgen Rosenkrantz gik her forrest efter Rigets Faner, med Rigsæblet i sin Haand. — Den 8. Juli aflagde derpaa Jørgen Rosenkrantz tillige med Niels Kaas et Besøg hos Tyge Brahe, besaa hans Bygningsforetagender og Instrumenter og udvirkede flere for ham meget gunstige Regeringsbreve, hvorved der tilstodes ham den for den Tid meget betydelige Sum af 6000 Daler som Erstatning for de Udgifter, han havde haft med Bygninger og Instrumenter, og hvorved der sikredes ham, at det astronomiske Værk paa Hven skulde bestaa for offentlig Regning, selv om han døde<sup>1)</sup>. — Imidlertid afholdtes en større Rigsraadssamling for første Gang under Formynderregeringen i Kjøbenhavn. Den 10. Juli udstedtes her af

---

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. II, 244 ff.; jfr. Rørdam, Universit. Hist. III, 22.

de fire Regeringsraader i den udvalgte Konges Navn den vigtige Forordning om Prædikenernes Indhold, hvorved Rigsraadets tidligere Løfter herom i Brevet af 15. April fastsloges<sup>1)</sup>. — Imidlertid var der udgaaet Befaling om, at der skulde holdes Taxeringer over Adlens Tjenestepligt og Mønstringer over selve Adlen i Sjælland og Skaane. De fire Regeringsraader mødte i den Anledning personlig i Lund d. 2. August og i Roskilde d. 12. August. Ved Mødet her, der foregik i Domkirken, forefaldt den bekjendte Scene med Jakob Ulfeldt, der klagede over Forurettelser af den afdøde Konge og Rigsraadet<sup>2)</sup>.

I Slutningen af Aaret opholdt Jørgen Rosenkrantz sig en Tid lang i Jylland, uden at der derfor synes at være beordret nogen anden til «at ligge udi Regeringen» i hans Sted, hvilket i al Fald senere blev almindelig Skik i saadanne Tilfælde. I November holdtes nemlig en Samling af de østlige Provinsers Raader i Kjøbenhavn. Formodentlig have Forhandlingerne drejet sig om Forholdet til Hertugdømmerne, maaske ogsaa til Udlandet, i alt Fald er et Kredensbrev til Jørgen Rosenkrantz for nogle nederlandske Sendebud, som den spanske Statholder, Hertug Alexander Farnese af Parma, skikkede til Kongen af Danmark, udstedt d. 3. November<sup>3)</sup>. Man faar heraf det Indtryk, at Ledelsen af de udenlandske Sager særlig har været Jørgen Rosenkrantz betroet. Han og Niels Kaas vare da ogsaa de Medlemmer af Formynderregeringen, der ifølge deres Fortid maatte være bedst skikkede hertil. Men samtidig bleve de jyske Raader indkaldte til et Møde i Viborg

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. V, 87.

<sup>2)</sup> Erslev, anf. Skr. S. 27 ff.; Tr. Lund, Hist. Skitser S. 292.

<sup>3)</sup> Afskrift i Rosenkrantziana paa st. kgl. Bibl., Vol. I. Jfr. Slange, Kr. IV's Hist. S. 23.

d. 1. December, hvor Jørgen Rosenkrantz skulde forhandle med dem om flere Sager, Riget angaaende<sup>1)</sup>. Om Forhandlingerne vides for øvrigt intet; men endnu i Begyndelsen af 1589 synes baade Jørgen Rosenkrantz og Niels Kaas at have været i Jylland. De nævnes saaledes i Domme, udstedte paa Viborg Snapslandsting dette Aar<sup>2)</sup>.

Ogsaa i 1589 maatte Jørgen Rosenkrantz i Forening med Hak Ulfstand og Arild Huitfeld holde Mønstring over Adlen i Sjælland, Laaland og Falster. Mønstringen holdtes ligesom det foregaaende Aar i Roskilde d. 4. November. — For øvrigt var Regeringens Opmærksomhed den største Del af Aaret optaget dels af de slesvigske Lensforhold, dels af Kongens Søster. Prinsesse Annas Giftermaal med Jakob den sjette af Skotland. Rosenkrantzernes Familiekreds tog stor Del i de hermed forbundne Begivenheder. Allerede 11. Marts havde Brejde Rantzau med flere andre Raader og Adelsmænd faaet Brev om at holde sig rede til at bruges paa en Sørejse til Sommer<sup>3)</sup>. Den 29. Juni fik de samme Mænd Brev om strax at møde i Kjøbenhavn, da de skulde sendes til Skotland. Et skotsk Gesandtskab var imidlertid ankommet. I den Anledning var Raadet i Begyndelsen af Juli forsamlet paa Kronborg for at underhandle om Medgiften. Samtidig underhandlede ogsaa om Kongens ældre Søster Elisabeths Giftermaal med Hertug Henrik Julius af Brunsvig, og i disse Forhandlinger deltog baade Jørgen Rosenkrantz og hans Brøderdotres Ægtefæller, Rigsraaderne Sten Brahe, Jakob Sefeld og Brejde

---

<sup>1)</sup> Erslev S. 27.

<sup>2)</sup> Rosenvinge, Gl. Domme, IV, 406 ff.; jfr. Jyske Tegn. 16. Januar 1589 S. 44.

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1589 S. 133; 134. For øvrigt Erslev S. 34; 36. Slange S. 27 ff.

Rantzau. Forhandlingerne paa Kronborg 10.—12. Juli førte dog ikke til et endeligt Resultat; men i Begyndelsen af August kom det skotske Gesandtskab tilbage med endeligt Svar. Det besluttedes da, at Brylluppet, hvorved den skotske Gesandt skulde repræsentere sin Herre, skulde holdes paa Kronborg. I den Anledning fik en stor Del Adelsmænd og Fruer, deriblandt Jørgen Rosenkrantz med Frue, hans Svigersøn Oluf Bilde tillige med sin Hustru, Margrete Rosenkrantz, og sin Moder, Fru Birgitte Rosenkrantz, Peder Bildes Enke, Brev om at møde i Helsingør hos Enkedronning Sofie første Lørdag Aften «for at erfare hendes Kjærligheds Vilje» <sup>1)</sup>. Den 20. August blev Ægteskabskontrakten undertegnet, og samme Dag har vel saa Bryllupsceremonien med Brudesengen fundet Sted. 1. September afsejlede derpaa den unge Dronning paa en dansk Flaade, ført af Rigsadmiralen Peder Munk, med Sten Brahe som Hofmester og Brejde Rantzau som Ledsager. Som bekjendt kom Toget paa Grund af Storme ikke længere end til Oslo, hvor Dronningen overvintrede. Selvfølgelig forblev Sten Brahe som hendes Hofmester paa Agershus, medens Peder Munk og Brejde Rantzau vendte hjem med Flaaden. Kong Jakob kom imidlertid selv til Oslo, hvor Brylluppet da stod. I Begyndelsen af det følgende Aar kom han tillige med Dronningen til Danmark, hvor han opholdt sig til Slutningen af April. Ved Ankomsten til Helsingør den 21. Januar 1590 modtoges de med stor Højtidelighed. Jørgen Rosenkrantz gik ifølge Ceremoniellet i Processionen ved Siden af den skotske Overdommer Clark. Ogsaa hans Frue og Datter, Oluf Bildes Hustru, vare i den Anledning atter stævnede til Kronborg <sup>2)</sup>.

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1589, S. 188.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1590, S. 236; 238; 239. Slanges S. 33 ff.

Under Kong Jakobs og Dronning Annas Ophold i Danmark kom ogsaa Hertugen af Brunsvig for at hjemføre sin Brud Elisabeth. Det havde først været bestemt, at Brylluppet skulde holdes paa Koldinghus. Fru Sofie Rosenkrantz Brejde Rantzau, hendes Moder Fru Helvig Hardenberg, Erik Rosenkrantzes Enke, Fru Margrete Rosenkrantz Ottedatter fra Næsbyholm, Hans Johansen Lindenovs Hustru, samt Holger Rosenkrantzes Enke, Karen Gyldenstjerne, fik allerede 12. Januar Ordre til i Forening med en Del andre adelige Fruer i den Anledning at «drage» Salen paa Koldinghus<sup>1)</sup>. Denne Bestemmelse forandrede dog senere, vel nærmest paa Grund af det skotske Kongepars Ankomst, og Brylluppet fejredes da med stor Pragt paa Kronborg Paaske Søndag. Oluf Bilde var ansat som Kavaller hos Hertugen. — Den 21. April afsejlede endelig det skotske Kongepar paa en dansk Flaade, der ligesom det foregaaende Aar førtes af Peder Munk med Sten Brahe og Brejde Rantzau om Bord, hvorpaa de overværede Dronningens Krøning i Edinburg, inden de vendte hjem med Flaaden. — Imidlertid afrejste Enkedronningen med sin Datter Elisabeth og Hertug Henrik Julius til Brunsvig. Den unge Konge ledsagede dem selv til Hamborg; i Enkedronningens Følge vare Oluf Bilde, Hans Johansen Lindenov, Frants Rantzau og Otte Kristoffer Rosenkrantz til Boller, — alle Jørgen Rosenkrantzes nærmeste Frænder<sup>2)</sup>.

Efter den unge Konges Tilbagekomst holdtes i Juli — August en Herredag i Kolding, tildels i Anledning af Forhandlingerne med Hertugdømmerne. At Jørgen

---

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1590, S. 236; 263.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1589, S. 202; 256.

Rosenkrantz som Regeringsraad deltog heri, er en Selvfølge. Afskrifter af Dokumenter, der angik disse Sager, fandtes ogsaa i sin Tid i Arkivet paa Rosenholm<sup>1)</sup>. For øvrigt opholdt Regeringsraaderne tillige med den unge Konge sig den største Del af dette Aar i Jylland. I September vare de saaledes i Viborg, senere paa Dronningborg ved Randers, i November og den største Del af den følgende Vinter paa Koldinghus, hvor der i November — December holdtes større Rigsraadsmøder. Det følgende Aar (1591) foretoges den unge Konges Hyldingsrejse til Oslo. Han ledsagedes af Niels Kaas, Peder Munk og Kristoffer Valkendorff, medens Jørgen Rosenkrantz blev tilbage i Kjøbenhavn. Sten Brahe og Manderup Parsberg fik da Ordre til «at ligge i Regeringen» sammen med ham under Kongens Fraværelse (Maj — Juni)<sup>2)</sup>. — Paa den aarlige Herredag, som holdtes i Kjøbenhavn efter Kongens Tilbagekomst fra Norge, var Jørgen Rosenkrantz Vidne til den bekjendte Scene, da den unge Konge, da kun lidt over 14 Aar gammel, ytrede sin stærke Retfærdighedsfølelse i Sagen mod Brødrene Fris, der under Mauritii Marked i Viborg det foregaaende Aar havde lemlæstet Peder Skram til Voldberg.

Kort efter sendtes Jørgen Rosenkrantz med Niels Kaas og Manderup Parsberg til et Grænsemøde med svenske Raader. Sverig laa nemlig da i Krig med Rusland; dette medførte allerede nu forskjellige Stridspunkter i Handels- og Toldsager. Lappernes Beskatning ved den norsk-svenske Grænse medførte gjensidige Klager; Spørgsmaalet om Brugen af de tre Kroner i Rigsvaabnet kom atter paa Bane; man

---

<sup>1)</sup> Erslev, S. 39.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1591, 7. Marts, S. 14.

beskyldte gjensidig hinanden for ikke at overholde de ved Fredstraktaten i Stetin 1570 traktatmæssig fastslaaede Mellemrigsforhold. At Niels Kaas og Jørgen Rosenkrantz, der selv havde været danske Udsendinge ved Stetinermodet og de senere Forhandlinger med Sverig, kom til at lede disse pinlige Underhandlinger, viste sig meget heldigt. Ved besindig Standhaftighed lykkedes det dem at komme til en for Danmark hæderlig Forstaaelse (17. August), saa at Krigen denne Gang afværgedes. Tyve Aar senere skulde omtrent de samme Stridspunkter medføre en ny blodig Krig mellem de stridslystne Nabokonger<sup>1)</sup>.

I Oktober 1591 holdt derpaa Jørgen Rosenkrantz i Forening med Niels Kaas og flere Raader Mønstringer i Jylland. Endnu den 17. November synes han ikke at være kommen tilbage til Sjælland; thi paa denne Dag indtraadte Korfitz Viffert i hans Sted i Regeringen i Anledning af de Forhandlinger, der da paa et større Rigsraadsmøde i Kjøbenhavn førtes med Udsendinge fra Hertug Ulrik af Meklenburg angaaende hans Datter Enkedronningens forskjellige Besværinger. Forholdet mellem Enkedronning Sofie og Regeringen blev nemlig mere og mere spændt. Hun klagede over Raadets Knaphed overfor hende og de kongelige Børn, ligesom ogsaa hendes Stilling som Formynderske for den unge Konge i Hertugdømmerne medførte Mishigheder. At Regeringsraaderne i det hele fælte deres Ansvar som Kronens Værger under Formynderskabet og af Hensyn hertil nødigt vilde foretage noget, der senere kunde være et Præjudicium til Skade for Kronen, det nævnes hyppig i deres Resolutioner og ligeledes under disse pinlige Forhandlinger, der med stor Bitterhed fortsattes i

---

<sup>1)</sup> Slange S. 53—60; jfr. Erslev S. 53.

de følgende Aar og havde til Følge, at Enkedronningen tilsidst (1594) maatte forlægge sin Residents til sit Livsejesæde, Nykjøbing Slot paa Falster, hvor der netop paa denne Tid foretoges Ombygninger. At Jørgen Rosenkrantz under denne Strid i det hele indtog samme Stilling som de øvrige Regeringsraader, synes rimeligt. Dog blev det, da han i 1591 atter var kommet til København, efter Dronningens Ønske overdraget til ham og Niels Kaas alene at underhandle nærmere om den unge Konges Opdragelse, og det maa vel ogsaa siges, at disse to Mænd ifølge deres Karakter, Uddannelse, store Interesse for aandelige Sysler, prøvede Redelighed og Fædrelandskjærlighed vare bedst skikkede til dette Hverv<sup>1)</sup>.

Aaret 1591 havde saaledes for Jørgen Rosenkrantz været et travlt Aar. 1592 skulde ogsaa medføre sine Besværligheder. Hele Foraaret og Sommeren rasede en pestagtig Sygdom i København og paa Øerne. Den unge Konge, som nylig havde overstaaet Børnekopperne, førtes under disse Omstændigheder om fra Sted til Sted. Medens Enkedronningen, efter at Kongens Sygdom var overstaaet, havde taget Ophold i Hertugdømmerne, misfornøjet med Regeringens Forhold under de pinlige Forhandlinger, der atter fandt Sted paa Herredagen i København i Maj—Juni, var Opsynet med Kongen i nogen Tid betroet til

---

<sup>1)</sup> Erslev S. 45 ff. — Dronningens Breve ere oftere skrevne til Niels Kaas og Jørgen Rosenkrantz alene. Saaledes gaar hun i et Brev fra Haderslev d. 20. Maj 1592 i Forbøn for sin og sin Gemals egen gamle Tjener Hans Rostorp, der var beskyldt for „mit Geschreiben unserm lieben Sohn dem eurigen König in seine Reputation und Krone . . . . . angegriffen zu haben“. Hun beklager sig bittert over, at Rigsraaderne ikke i Tide have underrettet hende om Sagens Sammenhæng (Geh. Ark., Dsk. Kong. Hist. 73 b).

Jørgen Rosenkrantzes Hustru, Dorthé Lange<sup>1)</sup>. I Juni—Juli opholdt han sig paa Hørsholm, og herfra foregik d. 3. Juli det bekjendte Besøg hos Tyge Brahe paa Hven. Niels Kaas havde fra først af givet Prinsen Tanken om dette Besøg. Han selv holdtes dog tilbage af Forretninger; derimod ledsagedes Prinsen af de øvrige daværende Regeringsraader, Peder Munk, Jørgen Rosenkrantz og Hofmester Hak Ulfstand, der havde været gift med Jørgen Rosenkrantzes Søsterdatter, Pernille Goje († 1589). I hvor høj Grad Besøget interesserede den unge Konge, har han selv beskrevet i sine latinske Stile. Det var ved denne Lejlighed, at Tyge Brahe forærede ham den bekjendte Globus, som nu findes paa Frederiksborg-Museet. Til Gjengjæld skjænkede Kongen ham en prægtig Guld-kjæde med Kongens Billede i, en Udmærkelse, som var sjelden og som, saavidt vides, af selve Regeringsraaderne kun Niels Kaas og Jørgen Rosenkrantz bare. At denne høje Udmærkelse skulde være sket ved en pludselig Indskydelse af den unge Konge eller paa Niels Kaases Foranstaltning uden de andre tre tilstedeværende Regeringsraaders Vidende og Samtykke, synes lidet rimeligt. Desuden er der neppe nogen Grund til at antage, at Tyge Brahe allerede paa denne Tid skulde være falden i disses Gunst, i al Fald ikke i Jørgen Rosenkrantzes. Rigtignok havde Tyge Brahe Aaret før indstævnet hans Svigersøn, Oluf Bilde, paa Grund af en Dom, denne i Forening med flere andre Adelsmænd havde som kgl. Kommission fældet i en Sag mellem en Bonde og Tyge Brahe. Sagen foretoges paa Herredagen 1591 for det samlede Rigsraad, dog uden at Jørgen Rosenkrantz deltog i Dommen, maaske netop

---

<sup>1)</sup> Brev af 23/3 1592, se Tr. Lund, Hist. Skitser S. 314.

paa Grund af hans nære Forhold til Oluf Bilde, og Sagen gik Tyge Brahe imod. Men dennes Adfærd mod Bonden havde rigtig nok været saa selvraadig og stræng, at man ikke kan undres over, at baade den tidligere Kommissionsdom og Rigsraadets endelige Dom gik Tyge Brahe imod<sup>1)</sup>.

Efter at Kongens Ophold kort efter var forlagt til Andvorskov, vare Niels Kaas og Jørgen Rosenkrantz i hans Nærhed i Juli Maaned. 6. August holdtes hans Brodersøn Otte Kristoffers Bryllup i Odense, hvor han vistnok var tilstede. — Ved Mauritii Markeds Tider (23. Septbr.) dette Aar var Jørgen Rosenkrantz atter tilstede i Viborg for i Forening med Niels Kaas og flere Rigsraader at foretage en ny Taxation af Adlens Rostjeneste, samtidig med at der holdtes Mønstring over Adlen<sup>2)</sup>. Den sidste Del af Aaret lige saa vel som en stor Del af Aaret 1593 har Jørgen Rosenkrantz vistnok opholdt sig i Kongens Nærhed i Kjøbenhavn eller paa Sjælland. Den 23. Februar gjorde Kongen paa Kjøbenhavns Slot sin Hofmarskalk Preben Bilds Bryllup. Hertil var hele Raadet indbudt, og desuden en stor Del af Jørgen Rosenkrantzes nærmeste Slægt, saaledes hans Frue, Dorthe Lange, Oluf Bilde med Margrete Rosenkrantz, saa godt som alle hans Broderborn, Otte Kristoffer fra Boller med Frue, den unge Frederik Rosenkrantz, deres Moder Fru Karen Gyldenstjerne, ogsaa Erik Rosenkrantzes Enke, Fru Helvig Hardenberg, og hendes Svigersønner, Brejde og Frants Rantzau, den sidste tillige med sin Frue Anna Rosenkrantz, Sten Brahe m. fl.<sup>3)</sup>. —

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. II, 270 ff. — Om Besøget paa Hven jvfr. Tr. Lund, anf. Skr. S. 337 ff.

<sup>2)</sup> Erslev, S. 56. — Sjæll. Tegn. 1592 S. 294. — Ejler Brockenhuses Kalender, Saml. til Fyns Hist. og Topogr. VI, 396.

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1592, S. 209—11.

For øvrigt hengik Aaret som sædvanlig med Rigsraads-møder og Herredage, navnlig i Anledning af det stadig bitrere Forhold til Dronning Sofie og Hertugdømmerne, hvor Kongen selv overtog Regeringen. I den Anledning stævnedes en stor Del Rigsraader og Adelsmænd til Kolding den 24. August for at følge Kongen til Flensborg, deriblandt Jørgen Rosenkrantz med 7 Heste, Sten Brahe, der imidlertid paa Herredagen den 10. Juli var optagen i Regeringsraadet istedetfor Peder Munk, med 9 Heste, Brejde Rantzau ligeledes med 9 Heste o. fl.<sup>1)</sup>. — Men da Enkedronningen saaledes nu ikke mere var Formynderske i Hertugdømmerne, forbød Raadet hende helt ud at opholde sig paa de kgl. Slotte med sine ugifte Døtre og tog tilsidst endog Underholdet fra hendes Hoffolk, saa hun nu endelig 1594 maatte tage Ophold paa sit Livsejesæde paa Nykjøbing<sup>2)</sup>.

Med Forhandlingerne af disse Sager var man kommen helt ind i Aaret 1594. Rigsraadsmødet og den dermed forbundne Herredag, hvor Rettertingene holdtes, fandt dette Aar Sted i Maj og i Begyndelsen af Juni. Men næppe var Herredagen endt, før Regeringens Hoved, den erfarne Kansler Niels Kaas, døde i Kjøbenhavn den 29. Juni. Dette Dødsfald maa have gaaet den nu gamle 71aarige Jørgen Rosenkrantz nær til Hjerte. De havde trolig fulgtes ad i en Række af Aar; de havde ofte i Forening færdedes baade i Indland og i Udland; de vigtigste baade indre og ydre Sager vare ofte afgjorte netop af dem i Forening. Jørgen Rosenkrantz var ogsaa tilstede ved den gribende Afsked, som den gamle Kansler paa Døds-

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn., p. 261—262.

<sup>2)</sup> Erslev, S. 63, tildels efter Afskrift af en Original, som i sin Tid fandtes paa Rosenholm.

lejet tog med den unge Konge, da han i hans egen Haand overleverede Nøglen til den Hvælving, hvor Kronen og de øvrige Rigsklenodier gjemtes. Strax samme Dag, som Kansleren døde, udskreves et nyt Raadsmøde til den 13. Juli. Det skal her have været paa Tale, at Kongen strax skulde erklæres for myndig, hvilket han jo nu var i Hertugdømmerne. Niels Kaas havde jo overleveret Nøglerne i hans egen Haand; heri synes allerede at ligge en Antydning af noget saadant. Dertil kom, at man mente, at kun Kongen selv kunde udnævne en ny Kansler og nye Rigsraader, hvortil der var Trang, da flere vare døde under Formynderregeringen. Rigsraadets Flertal skal dog have ment, at man burde blive ved de tidligere trufne Aftaler. Hvorvidt hele denne Sag da har været paa Bane, er dog tvivlsomt; især er det mærkeligt, at der ingen Ytringer i denne Retning forekommer i Dronning Sofies Breve, og hun var dog allermest interesseret i, at det hende forhadte Rigsraadsregimente ophørte. Saa meget er vist, at Sagen i al Fald ikke blev til noget. En ny Kansler blev ikke udnævnt før i Juni 1596; derimod blev Opsynet med Kancelliet kort efter overdraget Kongens Hofmester, Mandrup Parsberg, som Vicekansler<sup>1)</sup>. Derimod optoges Jakob Sefeld nogen Tid efter Niels Kaases Død i Regeringsraadet.

Under disse Forhold maa Jørgen Rosenkrantz fra nu af betragtes som Formynderregeringens vigtigste Medlem. Ved hans Side stod foruden Mandrup Parsberg

---

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. 4. R. II, 384; jfr. Erslev, S. 70 ff.; 74 ff. — Mandrup Parsberg kaldes i en Dom af 21. Novbr. 1594 (Rosenvinge IV, 432) endnu „vor Hofmester“. Hofmester hos den unge Konge var han bleven samtidig med sin Udnævnelse til Regeringsraad ved Hak Ulfstands Udnævnelse til Rigsmarsk 1593.

de langt yngre Mænd, Sten Brahe og Jakob Sefeld, hver før sig nøje knyttede til ham og vistnok i og for sig dygtige Mænd, der begge under Formynderstyrelsen havde haft en Række vigtige Hverv at udføre; Jakob Sefeld havde saaledes netop kort før Niels Kaases Død ført Forhandlingerne med Dronning Sofie. For ikke at afbryde Fortællingens Traad for meget, opsætte vi for øvrigt en nærmere Omtale af disse Mænds Forhistorie til den Skildring af Jørgen Rosenkrantzes endnu ikke behandlede Søkende, der naturlig slutter sig til hans Historie. Men ligesom Rosenkrantzernes Familiekrede saaledes var stærkt repræsenteret i selve Formynderregeringen, var den det ikke mindre ved selve den unge Konges Hof. Den unge Frederik Rosenkrantz (til Rosenvold), Holger Rosenkrantzes og Karen Gyldenstjernes Søn, var 1593 bleven ansat som Hofjunker, senere som Kammerjunker, hos Kongen <sup>1)</sup>. Denne begavede unge Mand, der nylig var hjemkommen fra sine Studeringer i Udlandet, synes at have haft stor Indflydelse hos Kongen. I al Fald benyttede Regeringsraadet oftere hans Mellemkomst, ligesom de Lærde dedicerede ham deres Skrifter <sup>2)</sup>. I et Brev af 23. Maj 1595 beder saaledes Rigsraadet ham om at meddele Kongen, at det har samtykket i Ditlev og Kristiern Høleks Regjæring om, at Prinsen vilde gjøre deres Bryllup under den da forestaaende Herredag, et Bryllup, som ogsaa blev fejret med stor Pragt <sup>3)</sup>. Kort efter beder

<sup>1)</sup> Grundtvig, Meddelelser fra Rentekammerarkivet, 1872, S. 136.

<sup>2)</sup> Saaledes tilegnede Niels Krag ham 1593 sin Udgave af Heraclidæ Pontici de politicis (N. M. Petersen, Bidrag til Dansk Literaturhistorie, III, 313, 1ste Udg.). — I Jon Jensen Koldings Danicæ descriptio, Maintz 1594, findes et latinsk Digt til ham (Ny kirkehist. Saml. V, 383).

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1595, p. 436; 443.

Regeringsraaderne ham om at befordre Mag. Niels Lauritzen (Arctander)s Sag, der fra Slotsprædikant i Kjøbenhavn var kaldet til Superintendent i Viborg, at han snart kan komme til sit Stift <sup>1)</sup>. At han ogsaa fulgte Kongen paa dennes Rejser, følger vel tildels af hans Stilling; det var i al Fald Tilfældet baade paa Rejsen til Hertugdømmerne i September 1595 og ligeledes 1596 <sup>2)</sup>. At dette intime Forhold nogle Aar senere slog om paa Grund af Frederik Rosenkrantz's Kjærlighedsforhold til Rigborg Brockenhus, skulle vi her kun berøre. — Ogsaa en anden af Jørgen Rosenkrantz's Brodersønner, Jakob Rosenkrantz Eriksen til Arreskov, tjente i disse Aar (fra 1592) som Hofjunker hos Kristian IV. Som saadan ledsagede han Kristian Fris til Sverig, da denne repræsenterede Kongen ved Hertug Karls Søns Daab, den senere saa berømte Gustav Adolf, den 8. Februar 1595. I Aaret 1596 blev han derpaa Hofskjænk hos Kongen <sup>3)</sup>.

Man har ytret, at Formynderregeringen efter Niels Kaases Død tabte noget af sin Fasthed. Dette er muligt, og vi tro heller ikke, at Jørgen Rosenkrantz kan stilles fuldt jævnsides med ham. Fastheden havde for øvrigt været mindre stærk ogsaa tidligere. Det var ingeniunde let at bringe alle Hoveder under én Hat, og Jørgen Rosenkrantz var jo nu over de halvfiresindstyve Aar. Men hvis der var nogen, det nogenlunde skulde kunne lykkes for, maatte det dog nærmest være ham, netop paa Grund af hans høje Alder og den Anseelse, han nød hos Rigsraaderne. At Aanden og Tonen var den samme som

---

<sup>1)</sup> Ny kirkehist. Saml. VI, 107.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1595, 455; 458; 1596, p. 22.

<sup>3)</sup> Dsk. Mag. 4. R. II, 383; jfr. de tidligere Meddelelser om Jakob Rosenkrantz i Hist. Tidsskr. 5. R. VI, 156 f. (Særtryk S. 323).

tidligere, ses af de enkelte Regeringshandlinger. Det ser uheldigt ud, at Niels Krag allerede den 31. Juli 1594 blev beskikket til kgl. Historiograf og Vedel saaledes afsat fra denne Stilling; men dette Slag havde dog maaske selv Niels Kaas haft ondt ved at afværge. — Naar man nu med temmelig stor Strængheid tog Godserne Bonnedsgaard og Torkilstrup fra Dronning Sofies Livsejegods, hvortil de vare kjøbt af Frederik II efter Livsejebrevets Udstedelse, saa kunde man ligeledes med Grund paaberaabe sig, at Sagen allerede var afgjort i Niels Kaases Levetid og at Beslutningen desuden var tagen af hele Rigsraadet <sup>1)</sup>. Ogsaa ved denne Lejlighed beraabte man sig paa Kronens Interesser, og i det hele kan det ikke nægtes, at Formynderstyrelsen var meget ængstelig for at forgribe sig paa denne. En ny Taxation af Lenene var nemlig foretagen og Afgifterne gjennemgaaende forhøjede. Heller ikke kan man i nogen Henseende beskylde Regeringsraaderne for at have benyttet deres høje Stilling til egen Fordel. At der strax var tillagt Regeringsraaderne Forleneringer paa Grund af de større Udgifter, de som saadanne havde i Rigens Tjeneste, var i og for sig rimeligt. Allerede den 17. April 1588 havde Jørgen Rosenkrantz saaledes faaet Folgebrev til Svendstrup i Sjælland, og i det følgende Aar fik han det afgiftsfrit. Det motiveres ved, at han altid skal blive tilstede i Kjøbenhavn eller hvor Regeringen føres, og derfor har større Omkostninger med Husholdningen, hvorfor det er ham af Vigtighed at have en Forlenering i Sjælland. 1592 ombyttedes det med Tureby. 1594 forlenedes han derpaa med nogle Gaarde i Hesselberg i Ringsted Herred, dog

---

<sup>1)</sup> Erslev, S. 69.

mod aarlig Afgift <sup>1)</sup>. Med hans Forlening Kallo foretoges ogsaa nogle Forandringer. I Aaret 1588 nedsattes saaledes Afgiften med 500 Daler, men da den gejstlige Jurisdiktion samtidig blev tagen fra, hvorfor netop ydedes 500 Daler i Afgift, forklares Sagen herved. Det følgende Aar forlenedes han derpaa atter «med Rente og Rettighed af den gejstlige Jurisdiktion, som er Korntiende, Kvægtiende, Husbondhold etc.», mod en aarlig Afgift af 300 Daler. Denne Afgift var saaledes noget ringere end tidligere; men i disse Aar havde han desuden Udgifter med større Byggeforetagender paa Kallo, hvorom flere Regeringskrivelser handle <sup>2)</sup>. — Heller ikke Jørgen Rosenkrantz's nærmeste Slægtninge synes at have faaet større Begunstigelser, end de ellers kunde have ventet sig af en hvilkensomhelst Regering. Et Par smaa Opmærksomheder, der bleve viste hans Brødres Enker, ere tidligere omtalte. Hans egen Svigersøn, Oluf Bilde, fik allerede 1588 et Hovedlen, Abrahamstrup, tillige med den gejstlige Jurisdiktion, mod en Afgift af 300 Daler, der ved Omtaxationen 1593 forhøjedes til 400 Daler, og i det hele paa gunstige Vilkaar. Men Oluf Bilde hørte jo til en Slægt, der var højt anset, og var i en Alder, da saadanne Mænd under et aristokratisk Regimente fik større Forleninger. Rimeligvis havde han kunnet opnaa det samme, hvad enten hans Svigerfader var Regeringsraad eller ikke.

Hvad der i høj Grad udmærkede Jørgen Rosenkrantz's Styrelsestid, ligesom tidligere Niels Kaases, var

<sup>1)</sup> Erslev, Lensmænd, S. 91 ff., jfr. Danske Herregaarde VI (under Svendstrup). — Taarnet i Borup Kirke byggedes paa denne Tid: en Indskrift derom, med Jørgen Rosenkrantz's Navn, fandtes i al Fald tidligere i Kirken (Hofman, Foundationer VII, 386).

<sup>2)</sup> Jfr. Erslev, aaf. Skr. S. 44.

en upartisk Retspleje og stor Interesse for Orden i Skole- og Kirkevæsen. Ligesom der tidligere var udgivet en tidssvarende Udgave af de bestaaende Love, og Regeringen i adskillige Tilfælde havde vist sin strænge Upartiskhed, ligesom Bonden havde faaet Ret over Tyge Brahe, Brødrene Fris vare blevne straffede, Fribytteren Jakob Røstrup var bleven henrettet uden Naade <sup>1)</sup>, medens paa den anden Side Mogens Hejnesen i sin Grav havde faaet Oprejsning, saaledes henrettedes nu Adelsmanden Peder Norby, der paa en raa og barbarisk Maade havde myrdet sin egen Tjener, uagtet han var gift med en Rosenkrantz, rigtignok af den slesvigske Linie, nemlig den saa berygtede Kristoffer Rosenkrantzes Søster Dorte <sup>2)</sup>. — De bestaaende Love og Anordninger overholdtes med Strængighed. Da saaledes Fru Anne Vifferts Foged havde ladet nogle Tatere undslippe, som forfulgtes af Delefogeden til Aalborghus, og allerede vare lagte i Jern, idet den adelige Frues Foged havde hævdet, at hun lige saa vel kunde lade dem rette som Lensmanden, udstedtes (23. April 1595) et meget strængt Brev til Jakob Sefeld, der først et Par Dage senere (2. Maj) indtraadte i Regeringen, om at forfølge Fogeden med hele Lovens Strængighed, for at han for sin Egenraadighed kunde lide samme Livsstraf, som de løsladte Tatere vare ifaldne <sup>3)</sup>.

I kirkelig Henseende havde Regeringsraadet hele Tiden igjennem med Alvor sørget for Overholdelsen af god Orden og Skik. Det forbødes saaledes Landsbypræsterne i Skaane at opholde sig i Byerne istedetfor i deres Sogne; Tiende-

<sup>1)</sup> Jfr. Slange, S. 74, og Dronning Sofies Brev ovfr. S. 528.

<sup>2)</sup> Secher, Kongens Rettertingsdomme 1595—1604, S. 19. Jfr. O. Nielsen i Bruuns Dsk. Saml. III, 312 ff.

<sup>3)</sup> Saml. til jysk Topografi og Hist. VIII, 164.

pligten indskærpedes (1593), rigtignok paa en saadan Maade, at det senere viste sig at medføre Ulemper for Bønderne, hvorfor Regeringsraadet i Jørgen Rosenkrantz's Tid (21. Febr. 1596, vistnok en af de sidste Regerings-skrivelser, han selv har underskrevet) maatte paabyde, at Tiendetagerne ogsaa selv mødte i rette Tid, naar Tienden skulde modtages, at Sæden ikke skulde staa og raadne i Kjærvene <sup>1)</sup>. Det paabødes, at der skulde ringes Morgen og Aften i alle Landsbykirker med Fredsklokken, »efterdi saadan Ringen tidt og ofte giver mangel god og kristelig Andagt og forarsager, at mange paa samme Tid, naar ringes, gjør sin Bøn til Gud almægtigste, som ellers saare ringe og sjælden tænke paa Gud« <sup>2)</sup>. — Regeringsraadet havde allerede kort før Niels Kaases Død paa det alvorligste indskærpet Superintendenterne at visitere flittig i de latinske Skoler, baade store og smaa, i deres Stifter og sørge for de udelige Skolemestres og Høreres Fjernelse <sup>3)</sup>. I Jørgen Rosenkrantz's Tid sendtes Kristoffer Valkendorf, Brejde Rantzau og Arild Huitfeld som kongelig Kommission til Maribo Kloster for at raade Bod paa det Uvæsen, som her havde indsneget sig, og ligeledes klagede Jørgen Rosenkrantz til Universitetet over, at Studenterne færdedes paa Knejer og Kjældere ved Stranden og henhaldt til Kortspil og Terninger, hvorfor Konsistorium maatte tage sig af Sagen <sup>4)</sup>. I det hele tog Jørgen Rosenkrantz sig paa denne Tid, da der efter Niels Kaases Død ingen Kansler var, med Iver af Universitetets Sager.

---

<sup>1)</sup> Kirkehist. Saml. 3. R. II. 175 ff.

<sup>2)</sup> Sammesteds S. 178. Brevet maa være af 14. Juli 1593 (ikke 1594), siden det er medundertegnet af Niels Kaas.

<sup>3)</sup> Sammesteds S. 703.

<sup>4)</sup> Ny kirkehist. Saml. I, 59.

Opførelsen af den nye Kommunitetsbygning fremmedes saaledes paa denne Tid paa forskjellig Maade; ja selv til Frue Kirke udstrakte hans Interesse sig; han bød saaledes, at det Pulpitur, hvor Sangerne stode, skulde tages ned, «fordi det deformede Kirken», en kunstnerisk Sans, som ellers ikke var almindelig paa de Tider <sup>1)</sup>.

Størst Interesse viste han dog i kirkelig Henseende for Bevarelsen af den lutherske Læres Renhed. At denne Sag stadig laa ham i højeste Grad paa Sinde, og at han i denne Henseende var en af de ledende Hovedmænd i Regeringen, fremhæves stærkt af Samtiden. Det havde allerede vist sig under Behandlingen af Niels Hemmingsens Sag; det fremhæves stærkt af Peder Hegelund allerede 1582 i den Dedication, hvormed han tilegnede hans unge Søn, Otto Rosenkrantz, sin Udgave af Melanchthons Epigrammata. Otto Rosenkrantz studerede paa den Tid i Rostock, hvor der ogsaa havde vist sig Tegn til Afvigelser i Læren, men hvor den lutherske Orthodoxy havde en varm og begavet Talsmand i den Mand, der i en lang Aarrække baade som Theolog og Historiker var dette Universitets Pryd og ledende Aand, den højt fortjente David Chytræus. Peder Hegelund sendte da Sønnen af sin Patron, hvis Samtaler selv havde givet Anledning til Udgivelsen, denne Bog, idet ogsaa denne Bog af Melanchthon kunde tjene ham som et Værn mod de religiøse Stridigheder. Han opstiller heri Faderen som et Mønster for Sønnen, og om end Udtrykkene ere temmelig panegyriske, give de dog et tiltalende og i det hele taget sandt Billede af Jørgen Rosenkrantzes ædle Personlighed. Peder Hegelund har altid hørt, skriver han heri, og har nu

---

<sup>1)</sup> Ny kirkehist. Saml. V, 75.

ogsaa ved flere Dages Samliv med Faderen faaet Bekræftelse paa, hvor vel denne forstaar at benytte sin Tid; han bortosler intet af den til unyttige Nydelser, som andre i hans Stand sætte saa høj Pris paa; men uagtet de mange Forretninger, Statens Anliggender give ham, hengiver han sig dog daglig til alvorlige Studier under Læsning og Meditationer, og en Dag, han har maattet forsømme sligt, anser han næsten for spildt. Deraf kommer ogsaa hans store Kundskaber i dansk Historie, selv fra de ældste Tider, hvorpaa han har afgivet saa mange Prøver under sin Virksomhed som Statsmand. Han er det bedste Bevis paa, hvor stor Betydning Retfærdighed og Alvor kunne have, naar de forenes med sand Humanitet. Under alle sine Forretninger har han altid vist sig baade som Kongens og Fædrelandets Ven <sup>1)</sup>. Selv blandt sine Ligemænd anses han for sin Tids Cato. Ligesom han selv har hørt Melanchthon og Luther i deres levende Live, saaledes læser han næsten daglig i deres Skrifter, og de ere hans Ledestjerne under Theologernes Stridigheder. Under hele sin Færd tænker han nærmest paa at dø vel (*εὐθανασία*); derfor vandrer han ofte til Gravkapellet ved Rosenholm og dvæler gjerne der; i Kirken der har han ogsaa samlet et theologisk Bibliothek <sup>2)</sup>.

Det Billede, som Peder Hegelund her har givet af Jørgen Rosenkrantz, stemmer i Hovedtrækkene fuldstændig overens med det Billede, Biskoppen i Aarhus, Jens Gødisson, giver af ham i sin Ligtale, og det bestyrkes ved

<sup>1)</sup> *φιλοβασιλεὺς ὁδῶς καὶ φιλόπολις.*

<sup>2)</sup> Peder Hegelunds Udgave af Epigrammata Phil. Melanchthonis, Frankf. 1583, 4to. Heri: Epistola dedicatoria ad Ottonem Rosenkrantzium, dat. 20. August 1582. Om Otto Rosenkrantzes Død samme Aar henvises til det følgende (S. 544).

mange andre Data. Ogsaa han fremhæver saaledes, at «han var Drukkenskab, Hoffærdighed og den store Forfængelighed udi Klædedragt, som Ungdommen af begge Kjøen og udi alle Stænder nu følger, meget gram». At han ogsaa selv bedre end mange af sine Standsfæller forstod at holde Maade med Nydelser, har man tilfældig et lille Vidnesbyrd om. Naar de høje Raader i de Tider kom som kongelige Kommissærer til en By, maatte Byen bekoste deres og deres ofte store Følges Fortæring. Dette var ogsaa Tilfældet, da Jørgen Rosenkrantz, Peder Munk og Peder Gyldenstjerne i Aaret 1580 kom til Ribe. Man har endnu Regningerne over Fortæringen; Jørgen Rosenkrantzes er ikke en Trediedel af Peder Gyldenstjernes <sup>1)</sup>.

Et andet Træk, som Jens Gødisson fremhæver, er hans Omsorg saa vel for Bønderne i Lenet som paa hans Godser; han var dem ikke alene som en Husbond eller Lensmand, men som en Fader, hvilket de selv bekjende, «og det gjorde han», tilføjer Biskoppen, «paa det den fattige Bonde med sin Hustru og sine Børn kunde blive ved Magt og ikke forarmes og undergaa; thi det er en stor Fordel og et halvt Paradis for en fattig Tjener og Bonde, at han sidder en mild Husbond eller Herskab under Vinge, som vil tænke, at det er et Menneske, han har at raade over, at han skal raade efter Lov og Ret, og at han skal ikkun raade stakket og snart give en anden Rum». Endnu lever, eller levede i al Fald i Mands Minde, Jørgen Rosenkrantz i Folkemunde i Rosenholm-Egnen paa en lignende Maade. — Men hvad Jens Gødisson særlig fremhæver, det er: «Guds Ord og Ordets Tjenere holdt han udi Agt og

---

<sup>1)</sup> Saml. til jysk Hist. og Topogr. III, 207.

Ære og vilde gjerne, der skulde være Fred og Enighed iblandt dem, der skulle lære, og al Aarsag til Splid og Forargelse udi Guds Menighed at afskaffes<sup>1)</sup>.

Ogsaa til Udlandet var dette hans Ry naaet. David Chytræus ytrer saaledes i et Brev til ham fra Rostock i December 1591, at han ofte har glædet sig over, at han var blandt de første (inter præcipuos), der hævdede og beskyttede den rene lutherske Lære i Danmark; de have et fælles Baand i Religionen, saaledes som de begge have lært den af Luther selv, hvem de begge havde hørt i hans sidste Leveaar<sup>2)</sup>. — Dr. Samuel Huber, en Mand, der, skjønt født i Bern i Sveits, dog var bleven luthersk opdragen og derfor maatte fortrække til Tybingen, hvor han 1592 tog Doktorgraden, hvorpaa han 1593 blev ansat ved Universitetet i Vittenberg, klager i et Brev af September 1593 til Jørgen Rosenkrantz, hvem han sendte et af sine Stridsskrifter mod Calvinisterne, over at Calvinismen havde mange Tilhængere i Danmark, Niels Hemmingsens Fædreland; det har han mærket paa Danske, som studerede i Tybingen; derimod omtale alle i Vittenberg med den største Berømmelse Jørgen Rosenkrantzes Iver for den rene Lære<sup>3)</sup>.

Vare saaledes kalvinistiske Meninger, maaske fremkaldte ved Niels Hemmingsens Skrifter, eller ad andre Veje, i Færd med at udbrede sig blandt Danske — selv

<sup>1)</sup> Jens Godisssøns Ligprædiken, Kbhvn. (Mads Vingaard) 1597, fol. G og ff.

<sup>2)</sup> Epistolæ Dav. Chytræi, Hannover 1614, p. 610. Truffet sammen i Vittenberg havde de dog ikke. Chytræus, der var født 26. Januar 1530, kom som 15aarig baccalaureus til Vittenberg, altsaa omtrent 1545; men allerede 1544 vendte Jørgen Rosenkrantz tilbage til Danmark (se ovenfor S. 490).

<sup>3)</sup> Afskrift af Brevene fra Rosenholm Arkiv, anført af Rørdam i Universitetets Hist. III, 12 ff.

Regeringsraadets ene Medlem, Sten Brahe, anses for at have hældet til saadanne Anskuelser —, saa søgte Regeringsraadet dog baade i Niels Kaases og Jørgen Rosenkrantzes Tid at nedslaa sligt eller i al Fald at hindre, at den saa meget frygtede theologiske Stridslyst skulde udbrede sig. Derfor blev Præsten ved Nikolai Kirke, M. Isak Grønbæk, der kort efter at Jørgen Rosenkrantz havde modtaget Samuel Hubers Brev, i en Pinseprædiken 1594 i flere Rigsraaders Nærværelse havde forsvaret den reformerte Lære om Naadevalget, indkaldt for Biskoppen og Universitetet og maatte tilbagekalde sine Ytringer. Dette fandt Sted efter Niels Kaases Død.

De fleste Vidnesbyrd om Jørgen Rosenkrantzes Iver for den rene Lære i dens Simpelhed, saaledes som den stammede fra Luther og Melanchthon, om hans Frygt for theologiske Stridigheder, saa vel som om hans Følelser for sit Fædrelands Ære og Værdighed, hans strenge catoniske Sæder og Frygt for Overdaadighed hos Ungdommen, kort sagt, det bedste Billede af ham selv, faar man dog gjennem den Brevvexling, han i disse Aar førte med sin senere saa berømte Søn, den lærde Holger, der nu var hans eneste tilbagelevende Søn. Den ældste, Otto Rosenkrantz, havde han nemlig haft den store Sorg at miste i hans 22de Aar den 7. Marts 1582, kort efter at han var kommen tilbage fra Udlandet, hvor han havde opholdt sig i 7 Aar, dels i Rostock, dels i Tybingen og andre Steder. Han skildres som et ualmindelig begavet ungt Menneske. En bekjendt Filolog og Digter, Nicodemus Frischlin, tilregnede saaledes i Tybingen »sin kjære Discipel» Otto Rosenkrantz sin Tragedie »Dido» <sup>1)</sup>. Faderen satte ham

---

<sup>1)</sup> Rørdam, Universitetshist. II, 290.

et Mindesmærke i Hornslet Kirke med et langt latinsk Digt, hvori hans Studier og Guds frygt omtales<sup>1)</sup>.

Efter Broderens Død var den en Del Aar yngre Holger (født 14. Decbr. 1574) saaledes Faderens eneste Haab. Først gik han i Aarhus Skole, hvortil han var sendt i sit 12te Aar. Allerede fra Aarhus har man i Aarene 1587—90 latinske Breve til Faderen, dog af ubetydeligt Indhold. Fra 1590 af studerede han derimod i Rostock. Han fik her en fortræffelig Lærer i Daniel Cramer, der selv med Iver lagde sig efter Filosofi og Theologi, hvori han blev en frugtbar Forfatter, og som tilsidst blev Superintendent i Rostock. Desuden kom han i personlig Berøring med Mænd som Dr. Lukas Bacmeister, ligeledes en anset theologisk Professor og Præst i Rostock, vel kjendt i Danmark fra den Tid, han havde været Informator for Kristian III's yngre Børn (1552—55) og

<sup>1)</sup> Paa Indskriften i Hornslet Kirke (Marmora Danica II, 177) sættes Otto Rosenkrantz's Død til CIO IOIIXCII die VII Martii. At dette skal forstaas som 1582, fremgaar dels af Jens Gødissons Ligprædiken over Dorte Lange, hvor han siges at være død paa Kallø 1582 i sit 22de Aar, dels af Peder Hegelunds utrykte Almanakoptegnelser, hvor Hegelund, efter hvad Hr. C. F. Bricka har meddelt mig, ved 8. og 9. Marts 1582 har noteret: "Circa hoc tempus obiit Otto Rosenkrantz, Georgii F.", og ved Midten af April anfører han hans Begravelse. Det ubestemte i Angivelsen antyder, at Peder Hegelund først senere har anført Notitserne i sin Almanak; thi som ovenfor omtalt (S. 540) har han jo endnu den 20. August undertegnet sin Dedication til ham af sin Udgave af Melanchthons Epigrammata, som om han da studerede i Rostock. 16. August 1582 har Hegelund noteret: — — scripsi Sigismundo Feierabend de editione Epigrammatum misique 20 thr., og 21. April 1583 modtager han den trykte Bog fra Frankfurt. Hegelund maa saaledes antages endnu i August 1582 at have været uvidende om Dødsfaldet, hvilket er saa meget mere paafaldende, som han da havde Fætrene, Otto Kristoffer og Frederik R., i Huset.

senere (1559—62) Hofpræst hos Dronning Dorothea paa Koldinghus. Som gammel Bekjendt af Jørgen Rosenkrantz tog han sig med Iver af Sønnen, ligesom Faderen ofte henviste Sønnen til hans Raad. Men ogsaa til David Chytræus selv kom den unge Holger i det nærmeste Forhold, og dette medførte atter en interessant Brevvexling mellem Jørgen Rosenkrantz og Chytræus.

Allerede fra Paaske 1590 har man et Brev fra Chytræus til Jørgen Rosenkrantz, hvori han omtaler Sønnen i smigrende Udtryk<sup>1</sup>). Desuden sendte han Jørgen Rosenkrantz Underretning om Forholdene i Polen og andre Steder, med en Mængde andre Nyheder og Hændelser, der skulde tilføjes hans berømte Værk, *Chronicon Saxoniae*. Dette udkom netop i dette Aar og havde vakt den største Opmærksomhed, ogsaa i Danmark. Den Del af det, der omfatter Danmarks Historie fra 1534—36, var tilegnet Niels Kaas, med hvem Chytræus havde staaet i Brevvexling og fra hvem han havde faaet forskellige Oplysninger. Men Interessen var ikke ublandet. Chytræus havde omhandlet Sverig med større Udførlighed end Danmark; han havde omtalt Gustav Vasa med stor Forkjærlighed. Kort sagt, baade Niels Kaas og Jørgen Rosenkrantz fandt heri en Fornærmelse mod Danmark. I et Brev til Niels Kaas (8. August 1588) havde Chytræus allerede forsvaret sig mod disse Beskyldninger for Partiskhed<sup>2</sup>). Nu fik Chytræus

<sup>1</sup>) „Nobilissimi generis ac ingenii filio Holgero indicabit, Henricum Abrahamum ab Einsiedel, quem in Ungaria periisse mihi narrabat, . . . adhuc superstitem florere“ (Afskr. fra Rosenh., kgl. Bibl., Ny kgl. Saml. 2091, 4to, Vol. III, 36). Herefter skulde man tro, at Holger Rosenkrantz allerede før Paaske 1590 havde været i Rostock, men nu igjen i nogen Tid var hos Faderen. 22. Aug. 1590 skriver Faderen til ham til Rostock (Kirkehist. Saml. 3. R. I, 116).

<sup>2</sup>) *Epistolæ Davidis Chytræi*, Hannover 1614, p. 608.

atter Lejlighed til at udtale sig herom i et Brev til Jørgen Rosenkrantz (December 1591); thi Jørgen Rosenkrantz havde paa Sønnens Opfordring sendt ham en Gave. Det glæder ham, skriver Chytræus heri, at han har faaet Lejlighed til at skrive til ham, især da han er som en Nestor blandt de mange danske Adelsmænd, der med litterær Interesse elske deres Lands Sæder og Skikke. Han havde desuden hørt, at Jørgen Rosenkrantz nok havde omtalt hans *Chronicon Saxoniae* med Velvilje (clementer), men beskyldt ham for Partiskhed; dette er dog ingenlunde Tilfældet; at Sverig, og navnlig Gustav Vasa, er omtalt med saa stor Udførlighed, hidrører fra, at han gjennem en af den svenske Konges Sekretærer havde faaet saa mange Efterretninger om denne Konge, og hvis Partiskheden netop skulde bero derpaa, at han havde omtalt ham med større Velvilje end Kristiern II, saa bør man dog betænke, at netop den danske Adel selv ved sine Stridsskrifter havde udbredt denne Konges Fejl allermest; hvis dette skulde tjene til et Præjudicium mod den danske Nation i Modsætning til den svenske, skulde de ikke selv have offentliggjort dette <sup>1)</sup>.

Ogsaa gjennem Sønnen søgte Chytræus at udviske det ugunstige Indtryk, som hans *Chronicon* havde gjort, især da det skulde være forebragt Jørgen Rosenkrantz og andre danske Rigsraader, at han i sine offentlige Forelæsninger havde bagtalt de Danske. Sønnen kunde da bevidne (13. Januar 1592), at han selv havde hørt alle Forelæsningerne, og at Chytræus tvertimod havde omtalt Kongerne Kristian III og Frederik II og i det hele taget hele den danske Nation med den største Hæder, ligesom

---

<sup>1)</sup> Epistolæ Davidis Chytræi, Hannover 1614, p. 610.

han ogsaa i sine private Samtaler havde ytret sig i lignende Retning. I det hele taget, ytrer Holger, stoler han trygt paa, at Faderen med sin store Klogskab og Velvilje mod Chytræus ikke vil lytte til Bagvaskeres Ord. Selv vil han hele sit Liv igjennem søge at efterligne Chytræus som sin mest udmærkede og mest elskede Lærer<sup>1)</sup>.

Jørgen Rosenkrantz skrev ogsaa selv, samtidig med en ny betydelig Gave, han synes at have sendt, et Brev til Chytræus, om hvilket denne ytrer, at det var skrevet «humanissime et gravissime» og vidnede om Jørgen Rosenkrantzes store Velvilje imod ham; han ansaa derfor det som kostbarere end Guld og Ædelstene. Han har derfor besluttet, skriver han til Jørgen Rosenkrantz (10. Februar 1592), at vise sin Erkjendtlighed for det gjenvundne Ven-skab ved en Opmærksomhed mod Sønnen. Han har nemlig i den ny Udgave af *Chronicon Saxoniae*, som nu forberedes til Udgivelse, foran den 4de Bog, der handler om Danmark og Sverig, skrevet en Tilegnelse til Holger, for at baade hans og Faderens Navne, om Bogen ellers vil komme til Efterverdenen, kunne forplantes til kommende Aarhundreder sammen med saa mange andre Navne fra de svundne Tider<sup>2)</sup>. — Dette var ganske vist en fin Maade at vise sin Erkjendtlighed paa. Den blev ogsaa udført; i Leipziger-Udgaven fra 1593 staar nemlig paa Titelbladet af Krønikens 4de Bog, *Dania et Svecia: Nobilissimo genere ac ingenio et virtute ac doctrina præstanti Dn. Holgero Rosencrantz, illustris herois Dn. Georgii Rosencrantz, serenissimi regis ac regni Daniæ consiliarii et proregis, filio, observantiam et gratitudinem patri debi-*

<sup>1)</sup> Kirkehist. Saml. 3. R. I, 120.

<sup>2)</sup> Rosenkrantziana paa kgl. Bibl. (Ny kgl. Saml. 2091, 4to), III, 36, 12.

tam Libelli hujus, Daniæ ac Sveciæ regum Christianorum seriem continentis, inscriptione testatur David Chytræus.

Men ikke nok hermed! For ikke at skaffe sig selv eller Jørgen Rosenkrantz nye Bryderier i Anledning af den Bog, der bærer Sønnens Navn, sender han ham Manuskriptet hertil til Gjennemsyn! Hvorvidt et saadant Gjennemsyn har fundet Sted, kunne vi ikke afgjøre <sup>1)</sup>.

Med stor Interesse fulgte Jørgen Rosenkrantz selvfølgelig Sønnens Studier og Levevis i disse Aar. Det var vistnok ogsaa for hans Skyld, at han netop i Aaret 1590 skrev sin Selvbiografi, hvori han med saa stor Interesse omtaler sine egne Ungdomsdage og Ophold i Vittenberg; den skulde baade tjene til Opmuntring og Advarsel for Sønnen. Han stod i livlig Forbindelse med ham, snart gennem Skippere fra Kjøbenhavn, snart gennem andre danske Mænd, der tilfældig besøgte Rostock; saaledes maatte i Aaret 1591 selve Arild Huitfeld tjene som Brevdrager, da han paa en Regeringsrejse til Udlandet kom gennem Rostock; ved en anden Lejlighed tjente Hertug Ulriks Kansler, Dr. Jakob Bording, som Brevdrager mellem Sønnen og Faderen. Han sendte ham hyppig Penge, men

---

<sup>1)</sup> Slutningen af Brevet lyder: Ne vero de Danicis rebus librum filio nuncupans novis offensionibus aut molestiis vel Cl. T. vel me ipsum onerem, pagellas illius libri descriptas mitto, teque oro, ut eas perspicere et exacti judicii tui censura limare digneris. Exemplar chronici integrum, ad editionem apparatus, triginta libros complectens, Francofordiam ad typographum in proximis nundinis mittere constitui, nec deinceps de chronico meo quidquam amplius ad te scribam, sed alia argumenta literarum jucundiora et gratiora eligam. Nunc exemplum epistolæ novi seu potius restituti aulæ Dresdensis cancellarii ad me datæ mitto, et alias pagellas adjungo. Articulos nobilitatis in electoratu Saxoniae administratori exhibitos nuper Holgero nostro tradidi, ut ad C[lementiam] V[estram] curaret.

indskærper ham ofte Sparsommelighed. «Dersom du vil flittig vare din Studering», skriver han saaledes i det første Brev til Sønnen (22. Aug. 1590), «saa jeg kan høre og forfare, at du udi Levned og Omgængelse saa forholder dig, at du kan have Yndest hos Gud og Menneskene, da skal dig vel intet fattes, som du nødtørftig behøver til dit Ophold.» — «Dog begjærer jeg», skriver han ved en anden Lejlighed (15. Februar 1593), «at I ikke ere for meget runde over Penningen, men ville være noget sparsom; men hvad til Nødtørftighed bliver udgivet, kan jeg vel lide.»

I Rostock dreves mest filosofiske Studier. Holger Rosenkrantz skrev en fysisk-filosofisk Disputation, hvori han dog allerede benyttede Lejligheden til Polemik mod Kryptokalvinisterne. Senere var han Respondens, da hans Lærer, Daniel Cramer, tog Magistergraden. En Broder til David Chytræus, Nathan Chytræus, bekjendt Filolog og latinsk Poet, senere Rektor i Bremen, skrev i den Anledning et latinsk Digt til Holger Rosenkrantzes Ære. Alt dette berettedes Faderen, Disputatserne fulgte med, og Jørgen Rosenkrantz maatte ud med 3 Engelter som Gave til Nathan for Verset.

Tiden i Rostok var benyttet vel; hele den aristoteliske Filosofi og meget andet var gjennemgaaet; men der kunde nu være Tale om at besøge et andet Universitet. Jørgen Rosenkrantz var dog ikke uden Bekymring i denne Henseende. «Jeg kan vel agte», skriver han derfor til Sønnen (27. Marts 1592), «at det vel kunde være dig nyttigt og gavnligt, at du med Tiden skulde forsøge dig paa andre Steder udi Universiteter, dersom jeg vidste, paa hvad Sted du tryggeligen kunde være og der forbedre og forfremme dig noget udi Lærdommen; thi efter denne Tids Lejlighed,

hvor mængstedes høres underlig Forandring, er det meget vanskeligt at slutte noget vist, hvorhen jeg kunde skikke dig, der hvor Lærdommen er ren.»

Efter Samraad med David Chytræus og Lukas Bae-meister besluttede man sig for Vittenberg, dog først efter at Holger og Mester David efter Faderens Ønske i Mellem-tiden havde aflagt et Besøg i Hjemmet. 2. Oktober 1592 naaede de Staden, og det varede ikke længe, inden den unge Holger følte sig hjemme der, under Vejledning af de paa den Tid ansete theologiske Professorer, Ægidius Hun-nius og Samuel Huber; tillige nød han godt af den unge juridiske Professor Thomas Frantzius, og lagde sig nu ogsaa efter Lovkyndighed og Statsvidenskab. Men hvad der laa ham mest paa Sinde, var Striden mod Kryptokalvinismen. Han var som en Fisk i Vandet; han disputerede mod Calvinisterne og skrev imod dem, og herved vandt han sig et stort Ry, men ogsaa mange hemmelige eller aaben-bare Fjender. Andre spottede over, at han som Adels-mand gav sig saa meget af med filosofiske og theologiske Studier. «Men jeg ler ad dem igjen», skriver han (22. Januar 1593), «og beklager deres Dom, der kun vidner om Raahed og Uvidenhed»<sup>1)</sup>.

Jørgen Rosenkrantz glædede sig over Sønnens Frem-gang og over hans nøje Forhold til Mænd af den rene Lære som Hunnius og Samuel Huber, og da denne paa samme Tid sendte ham sit tidligere omtalte Skrift mod Calvinisterne, sendte han ham en Foræring gjennem Sønnen. Ogsaa de mange Disputatser, som Sønnen sendte

<sup>1)</sup> Nil autem ego moror insulsum inertis vulgi iudicium, si enim siquid in philosophicis a quopiam nobili familia oriundo praestitum fuerit, ridet et irridet, quos tamen ego rideo et iudicium ruditati et inscitiae mancipatum doleo (Kirkehist. Saml. 3. R. I, 127).

ham fra Vittenberg, modtog han vistnok med Glæde som Bevis paa Sønnens Flid, og da hans Svoger Hans Langes Sønner, Gunde og Tyge, sendtes til Vittenberg, bleve de efter hans Anbefaling betroede til Daniel Cramers Opsyn. Men der skulde snart komme Malurt i Glæden. Sønnen vovede sig for dybt ind i de theologiske Stridigheder, og dette stred mod den Mands Følelse, der allerede under Niels Hemmingsens Sag havde tilraabt Biskoppen: Dette er for subtilt! — Glædestraalende meddelte den unge Holger sin Fader, at han havde skrevet et Skrift om et af Hovedstridsæmnerne (*de priorum communicabilitate*) mod Calvinisternes Koryfæ, den berømte (da afdøde) Franskmand Anton Sadeel<sup>1)</sup>. Det var blevet stærkt rost af Vittenberg-Theologerne og skulde nu udgives tillige med deres Anbefaling; men — en Calvinist havde faaet fat i Manuskriptet, afskrevet det og hemmelig sendt det til en theologisk Heidelberg-Professor, der anonymt havde tilsendt Holger en lang Gjendrivelse deraf. Holger havde da sendt ham et nyt Modskrift og gjentagne Gange bedt om et Svar og en Gjendrivelse, men endnu ikke faaet noget. Nu skulde det hele udgives med det første. Det hele havde vakt den største Forbitrelse mod ham blandt Calvinisterne; men, fortsætter han, naar han saaledes er bleven tvungen til offentlig at træde frem paa Kamppladsen mod disse Folk, uagtet han endnu næsten kun er en Dreng (18 Aar gammel), saa skal Gud være hans Vidne,

---

<sup>1)</sup> Sadeel, Anton de la Roche, født 1534 paa Slottet Chabot i Frankrig, studerede først Retsvidenskab i Paris, gik 20 Aar gammel over til den reformerte Lære, virkede som reformert Præst i Paris, senere i Genève, ledsagede Henrik IV som Hofpræst paa hans Felttog, døde <sup>23</sup>/<sub>2</sub> 1591. Hans Værker udkom 1593 i Paris.

at det kun er sket til hans Navns Ære; men han stoler paa, at hvis hans Adfærd vækker Had mod ham hos visse Folk i Danmark, saa vil hans Fader, næst Gud, være hans Beskytter og Forsvarer. — Heri tog han dog storlig fejl. Faderen sendte ham (12. December 1593) et Svar, saa karakteristisk for Jørgen Rosenkrantz, at det ikke bør fattes i en Levnetsbeskrivelse af ham<sup>1)</sup>.

Først udtrykker han sin Glæde over, at Sønnen studerer saa flittig baade Theologi og Jus civile. «Men hvad andet du giver til Kjende i din Skrivelse og agter, at det skal være mig behageligt, det maa jeg bekjende, at jeg aldeles ingen Behag haver udi, som er om den Vexelskrift, som du skriver at have begyndt med en Doktor til Heidelberg, og besynderlige efterdi det er Theologien anrørendes, og du vil udi saa Maade understaa dig, som er endnu en meget ung Skolar, at skrive imod højlærde Doktores og flyve, før end dine Vinger ere dig ret vel voxen, det tykkes mig at være en daarlig Dristighed af dig, og du derhos lader dig tykke, at du dermed vil blive vide berømmet og bekjendt; men jeg agter, at du liden Ære dermed kan vinde, at du understaar dig det at begynde, som du ikke er Mand for vel at udrette og ende. Jeg for min Person haver og aldrig haft nogen Behag til saadanne Stridsskrifter. Som du ydermere giver til Kjende udi din Skrivelse, at du tvende eller trede Gange har begjæret Svar af den ubenævnte Doktor til Heidelberg paa din Skrivelse, dog haver hverken han eller nogen paa hans Vegne villet svare dig til denne Dag, hvilket der synes at

---

<sup>1)</sup> Tidligere (som de fleste Breve fra Jørgen Rosenkrantz til Sønnen) meddelt i Uddrag i Suhms Nye Samlinger til den danske Historie III, 39 og iblandt Holger Rosenkrantzes Breve aftrykt af H. Rørdam i Kirkehist. Saml. 3. R. I, 132.

være skrevet af dig ex magna arrogantia, at du vil lade dig tykke, at du af saadan højlærd Forstand haver stillet din Skrift, at ingen tør fordriste sig til at skrive der noget imod. Men jeg tror vist, at contrarium est verum, at samme Doktor til Hejdelberg haver saa anset din Skrivelse at være saadanne puerilia, som ikke er værd at forspilde den Tid, at stille der nogen Svar paa. Denne er min Mening om denne Fortægt, og begjærer derfor, at du herefter haver det aldeles udi Fordrag og ikke mænger dig udi saadan Handel og unyttige Stridsskrifter, som dig ikke heller sømmer, og du ingen Ære kan have der.»

Holger søgte at undskylde sig med, at han i Virkeligheden heller ikke havde indladt sig paa en theologisk, men snarere paa en filosofisk-fysisk, metafysisk Polemik; det havde desuden vist sig, at Hejdelbergeren ikke var Theolog men Mediciner. — Denne Undskyldning vilde den gamle Cato imidlertid ikke tage for gode Varer. Han modbeviser ham grundig i et Brev af 26. Februar 1594 ved Uddrag af hans eget Brev, og ender med følgende kraftige Slutning: «Men hvorum alting er, da bliver det alt ved sit Værd, du haver vel forstaaet min Mening, den retter du dig vel efter. Jeg havde og vel kunnet lide, at du havde skrevet mig noget til med det Bud, efterdi du vidste, han vilde herind. Men jeg mærker, at den Tid er dyr hos dig, naar du skal skrive mig til.»

Forholdet til Calvinisterne eller Kryptokalvinisterne laa imidlertid baade Faderen og Sønnen i høj Grad paa Sinde. Ikke uden Bekymring var Faderen for, at «den kalvinistiske Rode» i Vittenberg skulde finde paa at tilføje Sønnen nogen Skade, især da en Herremand fra Vestfalen, hvis Søn var bleven henrettet ved Helsingør som Fribytter, skulde have ytret, at han vilde hævne sin Søn

Død igjen paa en dansk Herremand udenlands, og at han godt vidste, at Jørgen Rosenkrantz havde en Søn i Vittenberg, som han af al Magt vilde søge at faa i sine Hænder. — Kort før havde Jørgen Rosenkrantz i et desværre ikke længere opbevaret Brev spurgt om Sønnens Mening angaaende en dansk Mands religiøse Anskuelser (maaske Niels Hemmingsen selv?), og dette gav Sønnen Anledning til et stærkt Angreb paa de danske Theologers formentlige kryptokalvinistiske Sindelag. Mænd som Slangendorp, Dybvad, ja selv hans Fætter Frederik Rosenkrantzes tidligere Pædagog, den senere saa bekjendte Hans Povlsen Resen, tilfredsstillede ham ikke; ja alle, eller dog de mest fremtrædende kjøbenhavnske Præster ere ham mistænkelige. «Andre forbigaar jeg», tilføjer han, «som du uden Tvivl godt kjender, og om hvilke dine Ord med fuld Ret gjælde: de billige Sagen, men sky Navnet»<sup>1)</sup>. — Og da Jakob Sefeld havde betroet sin unge Søn Eske, under dennes Ophold i Vittenberg, til en ung dansk Mand, Kristen Hansen Riber (senere Professor ved Universitetet og tilsidst Biskop i Aalborg, Discipel af Tyge Brahe), saa beder han indtrængende sin Fader advare Jakob Sefeld mod denne, der her i Vittenberg havde vist sig som en arg Calvinist: han véd, tilføjer han, at Faderens Raad og Paamindelser veje overordentlig meget hos Jakob Sefeld. Denne fulgte ogsaa Raadet; han var meget misfornøjet med, at Sønnen var kommet i saadanne Hænder; «thi de, som haver raadet hannem til den Person», skriver Jørgen Rosenkrantz (16. Septbr. 1594), «de have lovet og tilsagt hannem ved deres Ed at være aldeles ren udi Religionen».

<sup>1)</sup> Alios taceam tibi haud dubie notissimos, de quibus rectissime tuæ: rem sectantur, nomen fugiunt (Brevet af 27. December 1593 i Kirkehist. Saml. 3. R. I, 135).

Holger skulde derfor nøjere efterse, om han virkelig var Calvinist; i saa Fald skulde han paa Jakob Sefelds Vegne skaffe ham en tysk Lærer, «som var ren udi Lærdom», — et Hverv, som Holger dog indtrængende bad sig fritaget for, da det vilde vække stor Forbitrelse mod ham, naar han var Skyld i, at Kristen Hansen mistede sin Stilling.

Der var saaledes nu en hel lille Koloni af danske Adelsmænd i Vittenberg, alle Holger Rosenkrantzes nærmeste Slægtninge: hans Fætre Gunde og Tyge Lange, hans nærbeslægtede Eske Sefeld, medens en anden Fætter, en Søn af Hans Lindenov og Margrete Rosenkrantz fra Næsbyholm, studerede i Leipzig, men af Jørgen Rosenkrantz alligevel var stillet under hans Opsyn, og hertil kom endelig en Søn af den afdøde Rigsraad Hans Skovgaard, «og efterdi denne Dreng er min Slægt paa fædrene og mødrene», skriver Jørgen Rosenkrantz (5. December 1594), «og hans Fader var en god from ærlig Mand og min gode Ven, derfor vil jeg, at du skal forfremme hannem til det bedste». — At Holger gjorde alt muligt for, at de ikke bleve Calvinister, kan man efter det foregaaende være overbevist om. Men imidlertid bleve de religiøse Forhold i Vittenberg mere og mere uhyggelige. Der udbrød nemlig en heftig Strid om Prædestinationslæren mellem selve de to Professorer, Holger Rosenkrantz havde sluttet sig nærmest til, Ægidius Hunnius og Samuel Huber. Forelæsningerne bleve endog suspenderede og Huber tilsidst afsat. Hele denne Strid interesserede Jørgen Rosenkrantz i høj Grad, dog neppe saa meget paa Grund af «Subtiliteterne», som paa Grund af den hele religiøs-politiske Strid, der ogsaa paa denne Tid førtes paa Rigsdagen og som han bad Sønnen skaffe sig nærmere Underretning om; især udtrykker han (5. Decbr. 1594) sin Billigelse af,

at den sachsiske Regering havde afsondret sig fra «den sekteriske Hob», der, skjønt Kalvinister, dog vilde give sig Skin af at holde sig til den augsburgske Konfession.

Under den opløste Tilstand, disse Forhold havde frembragt i det theologiske Fakultet i Vittenberg, fortsatte den unge Holger med Iver sine juridiske Studier. Han tog dem paa en filosofisk Maade, og for bedre at sammenligne de Retsprinciper, der laa til Grund for de forskjellige Lovgivninger, udbad han sig ogsaa de danske Lovbøger tilsendte af sin Fader. Dette gav Anledning til, at denne tilskrev ham (20. Marts 1594) de i retshistorisk Henseende saa vigtige Ord: «Som du og haver skrevet mig til om en dansk Lovbog, saa sender jeg dig en latinsk og dansk Lovbog, som de kalde Jysk Lov, og endog de have en synderlig Lov udi Skaane og en anden udi Sjælland, saa følge vi dog almindelig denne jyske Lov udi de Domme, som gaa for Kongens og Danmarks Raad»<sup>1)</sup>. Naar man betænker, hvem der har skrevet disse Ord, at det er en Mand, der i 31 Aar aarlig mange Dage i Træk, Time efter Time, havde været med at afsige saadanne Domme, saa indeholde de et saa tydeligt Vidnesbyrd om jyske Lovs Betydning ved Rigets højeste Ret, at ingen Fortolkning formaa at røkke dem.

Hvor meget end et retsfilosofisk Studium synes at have interesseret Holger Rosenkrantz, og hvor stor Pris han end satte paa den juridiske Professor i Vittenberg, Thomas Frantzius, saa stod dog hans Interesse for disse Studier aabenbart i anden Række. Det var vel derfor netop, fordi han følte sig ilde berørt paa det ømmeste Sted, at han i høj Grad beklager sig over en Dedikation,

---

<sup>1)</sup> Suhms Nye Saml. til dansk Hist. III, 41.

hvormed Niels Krag, der netop paa denne Tid bejlede til Pladsen som Historiograf i Vedels Sted, havde tilegnet ham et Skrift. Han havde nemlig heri indtrængende opfordret ham til at uddanne sig til Statsmand. Han følte en skjult Braad heri; en saadan offentlig Udtalelse, mente han, vilde kun skade ham; der var Folk nok i hans Fædreland, der saa med ugunstige Øjne paa hans Studier, der betragtede ham som en anden Demokrit eller Diogenes o. s. v., o. s. v. Faderen erklærede dette (20. Marts 1594) for at være nogle underlige Tanker; men Holger blev ved sit. Dog havde han skrevet et meget venligt Brev til Niels Krag, hvori han takkede ham for Bogen og i stærke Udtryk indbød ham til at fortsætte det begyndte litterære Venskab. Dette var imidlertid den gamle Cato for meget. I stærke Udtryk foreholdt han Sønnen dette: «Som jeg af din Skrivelse kan formærke, du haver skrevet hannem (Niels Krag) til igjen, at du ikke hannem alene haver vel undskyldt udi saa Maade, men han og med samme sin Skrivelse (o: Dedikationen) saa haver indtaget dit Sind, at du er hannem saa fast tilgiven med et trygt og fast Venskab, som du udi din Skrivelse (af 21. Februar 1594) med mange Ord vel til Kjende giver, som mig tykkes vel meget er, om det er ikke for meget, besynderlig med den, du ikke tilforn haver set og kjendt, endog jeg vel bekjender, at han er en god lærd Mand, hvis Venskab og Omgængelse er værd at holdes udi Agt. Dog bør altingest ske med Maade og god Bekjendelse, og derhos betænke stedse: ne quid nimis!»

Dog skulde Jørgen Rosenkrantz snart faa Anledning til at skrive et endnu skrapere Brev til Sønnen. — Den mest ansete Jurist i Vittenberg paa de Tider var Dr. juris Veit Winsheim, Svigerfader til den da 30aarige Prof. juris

Thomas Frantzius, som Holger Rosenkrantz satte saa stor Pris paa. Under Stridighederne med Hertugdømmerne var Dr. Veit 1586 af Kurfyrsten af Sachsen bleven sendt til Danmark for at yde juridisk Hjælp, og han var traadt i et Slags dansk Statstjeneste som kgl. Raad, ligesom han ogsaa i denne Egenskab og som Dekanus i Hamborg havde overværet Frederik II's Begravelse i Roskilde Domkirke. For øvrigt synes han vedblivende at have haft sin Bolig i Vittenberg, hvor han 1586 som Rektor tog sig meget af de danske Adelsmænd, som studerede der, og som anset Jurist havde han ogsaa hos andre Fyrster en lignende Stilling som «Raad»<sup>1)</sup>. Jørgen Rosenkrantz kjendte han nøje; de havde i Forening haft med de slesvigske Sager at gjøre. Holger Rosenkrantz fortæller ogsaa sin Fader (19. August 1593), at Dr. Winsheim én Gang havde indbudt ham til Gæstebud. Han havde ogsaa ydet den ellers saa lærde og højtstillede Mand al skyldig Opmærksomhed, dog kun saa megen, som han med frelst Samvittighed kunde vise en fremtrædende Calvinist! Denne havde ogsaa i Begyndelsen, næsten i altfor ydmyge Udtryk, som den Slags Folk pleje, anbefalet ham sine (de juridiske) Studier; men efter at han havde hørt, at han ugentlig deltog i to theologiske Kollegier, og det tilmed lutheranske, og ikke kalvinistiske, — saa havde han slaaet Haanden af ham og var endogsaa afrejst uden at medtage nogen Hilsen, skjønt han dog tidligere selv havde opfordret Holger til at medgive ham Breve (formodentlig til Faderen). «Jeg har ikke taget mig det videre nær», fortsætter han, «især da han her er i alles Munde. Men Gud bevare vort Fædreland længe rent og uskadt, Amen, Amen! Alle

---

<sup>1)</sup> Rordams Universitetshist. III, 289; 334. Resen, S. 362.

vore (o: de lutherske) Theologer hilse dig og bede om Nestors Aar for dig til Guds Navns sande Ære, dets Bevarelse og Udbredelse!»

Dette første Sammenstød med Dr. Winsheim synes saaledes at have været temlig køligt. Næste Aar (1594) sendtes imidlertid Dr. Winsheim atter i Forening med Benedikt Ahlefeld som dansk Udsending til Rigsdagen i Regensburg. Baade paa Udrejsen i Marts og paa Hjemrejsen i Juli traf han Holger i Vittenberg; men han fortalte Faderen, at han saa daarlig ud, var stakaandet og vistnok maatte holde noget igjen med sin Studering; man maatte frygte for en Brystsyge. «Men», skriver Jørgen Rosenkrantz til Sønnen (16. September 1594), «at jeg det saa aldelis haver kunnet antage og forstaa hans Mening, vil ikke vel komme udi mit Sind, og tvivler noget paa, at der skal være andet under, at han sligt haver givet mig til Kjende.» Sagen var nemlig, at Jørgen Rosenkrantz, maaske af Dr. Winsheim selv eller maaske af en eller anden, der samtidig kom fra Tyskland, havde faaet en Advarsel om, at Holger var forelsket i Thomas Frantzius's Søster, der var i Huset hos denne. Herom havde han allerede 9. September tilskrevet Sønnen, uden dog endnu at have faaet Svar, medens et Brev fra Holger af 8. Juli<sup>1)</sup> nok omtalte en Svagelighed, han i henved 12 Aar havde lidt af, men holdt hemmelig, uden i mindste Maade at omtale Brystlidelserne. — Brevet af 9. September lyder i hele sin karakteristiske Fyndighed saaledes: «....Jeg forfarer gjerne, at du af samme Skrøbelighed est bleven befriet; men derimod haver jeg ugjerne hørt og forfaret, dig at være en anden Sygdom paakommen, som hedder

---

<sup>1)</sup> Rosenkrantziana paa kgl. Bibl.

paa Latine Amor og dansk en narrisk og gækkelig Kjærlighed. Det er mig af godt, lovagtig, sandru Folk bleven advaret og tilkjendegivet, at der skal være en Pige udi Dr. Winsheims Svoger Frantzii Hus, til hvilken du haver fanget saadan Vilje og Kjærlighed, at du sjelden kan være fra hende af samme Hus og derover bliver forhindret fra din Studering, — saa at du nu haver bekommet en Narrekappe paa dit Hoved med gode lange Ører; hvilket mig af Hjertet haardt fortryder, at jeg skal spørge saadanne Tidender om dig, at du derover haver mist dit gode Navn og Rygte, som du tilforn der haver bekommet for din flittige Studering og skikkelige Levned. Saa vil jeg nu hermed have dig alvorligen advaret, paamindt og befalet, at du lader denne din gækkelige Handel og Væsen fare, og betænker, hvorfor jeg haver dig der hen udskikket, og der med stor Bekostning underholder dig, at du herefter overgiver saadan uskikkelig Levned, som du kan høre ilde for, og aldeles skyr og flyr fornævnte Hus og den Person, som du er kommen udi Rygte for, saa at ingen kan have Aarsag til nogen Mistanke om dig udi saa Maade. Hvor det ikke sker, og jeg herefter kan udi Sandhed forfare, at du ikke forlader fornævnte din gækkelige Fortægt, og ydermere udi saa Maade bedrøver os dine Forældre paa vores Alderdom, da skalt du vist vide og forlade dig dertil, at vi ville betænke de Middel og Raad dertil, som dig skal fortryde, saa længe du lever. Dette haver jeg efter Lejligheden ikke kunnet undlade at skrive dig til paa denne Tid, og haver i lige Maade skrevet Magister Daniel derom.»

Dette lyder jo endogsaa meget truende. Ægter du hende, den borgerlige Pige, bliver du arveløs, synes man næsten at skimte mellem Linierne. Holger beroligede dog

sin Fader i en lang Skrivelse (9. Oktbr.) baade med Hensyn til sin Helbredstilstand og sin Kjærlighedshistorie. Han omtaler, at der af hans mange Fjender er sat de utroligste Rygter i Omløb om ham. At han strejfede om paa Gaderne om Natten og søgte Knejer, at han havde haft Dueller med religiøse Modstandere og var bleven livsfarlig saaret, det havde man længe fortalt baade i Rostock og Lyneburg; ja man havde endogsaa fortalt ved Hoffet i Sachsen, at han skulde ægte en Datter af Stadspræfekten i Vittenberg, og meget andet, som var Løgn. Han har mange Misundere, der udsprede slige Historier. Han indrømmer, at han kommer meget i Dr. Frantzii Hus; men der er heller ingen Mand, næstefter Theologerne, han har haft større Udbytte af end ham. Noget Forhold mellem ham og Søsteren er der ikke; hun udmærker sig ved Kyskhed; der har aldrig været et lascivt Ord over hans Læber o. s. v. Man har endogsaa sagt, at han vilde ægte hende; det er lutter Snak. «Alle og enhver véd», tilføjer han med Stolthed, «af hvad Stand jeg er, og hvor absurd saadant er, især naar det opdigtes om en dansk Adelsmand!» <sup>1)</sup>

Faderen tog mod Undskyldningen i en Skrivelse af 24. Novbr. 1594, der i Modsætning til Sønnens flydende, men overordentlig vidtløftige Latin udmærker sig ved dansk Jævnhed og fyndig Korthed. Han lod nemlig Sønnen høre, at han ikke havde behovet at undskylde sig saa vidtløftig og med saa mange Ord: «Det havde ladet bedre, at du din Uskyldighed korteligen med færre Ord havde givet til Kjende; thi hvo sig véd uskyldig for nogen

---

<sup>1)</sup> quamque absurdum sit hoc præsertim de nobili Dano commentum  
(Brev af 9. Oktober 1594, efter Afskriften paa kgl. Bibl.).

Sag, han løgnagtig beskyldes for, den haver en god Conscienz, der er en fast Fod at staa paa, og kan med et frit Mod og med faa Ord forsvare sig; men hvorom alting er, da haver jeg nu paa denne Tid annammet denne din Undskyldning for fulde, saa længe jeg kan formærke, at du med Gjerningen beviser det, du i din Skrivelse lover og tilsiger.»

I den følgende Tid omtales dette Forhold heller ikke mere i Brevene. Holger havde ogsaa kunnet vedlægge sit Brev gyldige Vidnesbyrd om sin fortsatte Flid i en ny juridisk Disputats og andre Smaa-Afhandlinger. Ja i samme Skrivelse, i samme Aandedræt, som Faderen havde forbudt ham at komme i Dr. Frantzii Hus, anbefaler han varmt Dr. Frantzius til Ansættelse i dansk Tjeneste. Faderen havde nemlig (i Brevet af 16. September) spurgt, om han ikke kjendte en lærd og veltalende Jurist-Doktor i Leipzig eller Vittenberg, «som vilde lade sig bestille her udi Riget», da man havde Trang til en saadan. Dr. Frantzius blev senere Kansler i Ostfriesland og til sidst Syndikus i sin Fødeby Magdeburg († 1614); men til Danmark kom han ikke. Grunden hertil kjendes ikke. Utænkeligt er det dog ikke, at Jørgen Rosenkrantz ogsaa af Hensyn til Sønnen har været mindre tilbøjelig til at faa ham — og hans Søster til Danmark.

Jørgen Rosenkrantz kaldte i Begyndelsen af det følgende Aar sin Søn tilbage til Danmark. Magister Daniel Cramer havde da faaet en Ansættelse i Stetin, saa maaske allerede heri kan have ligget en Anledning til Tilbagekaldelsen. Men dertil kom, at Jørgen Rosenkrantz begyndte at føle Alderens Tryk; Rygter om hans Sygdom og Død havde allerede flere Gange foruroliget Sønnen i Udlandet. Det er da naturligt, at han har ønsket at have

ham hjemme hos sig, hvis noget skulde paakomme. Men man kan dog ikke holde den Tanke tilbage, at den udsatte Stilling, Sønnen indtog i Vittenberg, ogsaa har bidraget hertil. Thi neppe har nogen anden dansk ung Adelsmand eller Lærd indtaget en saa mærkelig Stilling ved fremmede Universiteter som denne unge Mand i en Alder fra 18—20 Aar. Det var ikke en almindelig ung Studerende, der alene søgte Oplysning for sig selv. Med en forbavsende Aandsmodenhed og Fyrighed havde han selv kastet sig ind i Tidens brændende Spørgsmaal og paa én Gang vakt Beundring og Had imod sig. Det hører ikke herhen at give en nærmere Skildring af denne mærkelige Personlighed. De foregaaende Sider maa snarere betragtes som Oplysninger om Jørgen Rosenkrantz end om Sønnen; men idet vi saaledes forlade den unge Holger, kunne vi ikke undlade at udtale det Ønske, at en Theolog med historisk Sans inden alt for lang Tid vilde paatage sig det smukke Hverv at give en Skildring af denne Personlighed, hans brændende Iver for «den rene Lære», hans Betydning for det danske Aandslivs Udvikling gennem hans senere Virksomhed som Lærer for Ungdommen paa Rosenholm eller i hans Vexelvirkning med Tidens øvrige Personer og Spørgsmaal. Men en Theolog bør det være; ellers kommer Holger Rosenkrantz neppe til sin fulde Ret.

Var Jørgen Rosenkrantz nu end i en høj Alder, saa skaanede han sig sandelig ikke i sit sidste Leveaar. «Sin Herre og Konge, desligeste sit Fædrenerige tjente han og med al Tro», ytrer Jens Gødisson, «og udi disse sidste otte Aar, han var udi Regeringen, lod han sig end bruge over sin Formue.» Disse sidste Ord ere vistnok fuldt sande. I den første Del af Aaret 1595 var han i Kjøbenhavn til Raadsmøder, og fik her at gjøre med en ejendommelig

Sag. Mester Jon Jensen Kolding havde, oprindelig efter Niels Kaases Opfordring, udgivet en Danmarks Beskrivelse (*Daniæ descriptio*), der imidlertid indeholdt adskillige Bemærkninger om Syvaarskrigen og Kong Erik XIV, der vakte Anstød i Sverig. Overensstemmende med Stetiner-Fredens 15de Artikkel, at Smædeskrivere skulde «uden al Naade paa Kroppen straffes», klagede man herover. Under det stadig spændte Forhold til Sverig maatte Regeringsraadet tage sig af Sagen, saa meget mere som Bogen var tilegnet den udvalgte Kong Kristian selv, indeholdt Æresdigte til de 4 «proreges» (Regeringsherrer), til den nu afdøde Niels Kaas, til den tidligere omtalte Frederik Rosenkrantz o. s. v. Manden blev derfor stævnet for Konsistorium, og der blev fremlagt et Exemplar, hvori Jørgen Rosenkrantz egenhændig havde tilsat Mærker ved de anstødelige Steder. En Tid lang holdt Regeringsraadet paa, at han skulde dømmes «i Kongens Naade og Unaade», hvilket under almindelige Forhold var det samme som Døden. Dette skete selvfølgelig af Hensyn til Sverig og Stetiner-Fredens Artikkel og var en ret snild diplomatisk Vending. Man kunde da overfor Sverig foregive, at man havde taget sig af Sagen, — og saa bag efter alligevel lade Naade gaa for Ret. Enden paa Sagen blev ogsaa, at man frafaldt Paastanden paa at faa dette Udtryk indført i Dommen og nøjedes med af Naade at suspendere Mester Jon et Aarstid fra sit Embede, samt beslaglægge Skriftet. Saaledes kom Jørgen Rosenkrantz, der overfor Chytræus havde hævdet Danmarks for Sverig formentlig tilsidesatte Ære, nu til at hævde Sverigs Ære overfor en dansk Mand. For øvrigt maa Jørgen Rosenkrantz vistnok have kjendt Manden personlig. Han havde haft forskellige Embedsstillinger i Kolding og var nu Præst i dets Nærhed, og til Forholdene i Kolding havde

Jørgen Rosenkrantz jo i en lang Aarrække haft nøje Kjendskab <sup>1)</sup>).

I Juli Maaned sad Jørgen Rosenkrantz derpaa i en 14 Dages Tid Dag ud og Dag ind, Time efter Time, i det kongelige Retterting, og de bevarede Dombøger vise, hvor trolig den gamle Mand har givet Møde; kun i meget faa Sager har han været fraværende. Fra September til midt i November foretog Kongen en Rejse til Brunsvig og flere Steder i Tyskland. Af Regeringsraaderne deltog Jakob Sefeld, af de øvrige Rigsraader Peder Munk og Brejde Rantzau i Rejsen <sup>2)</sup>. Jørgen Rosenkrantz blev derimod hjemme. Man har Breve, udstedte af ham og Mandrup Parsberg i Aarhus den 31. Oktbr., og herfra førtes ogsaa Regeringen i den følgende Del af Aaret efter Kongens Tilbagekomst indtil Jul.

Jørgen Rosenkrantz var imidlertid allerede nu temmelig svag. Han klagede over, at han fandt sig saa tung, at hans Ben ikke vilde bære ham, og ventede Døden. Dog deltog han endnu i Januar 1596 i Snapstinget i Viborg; men han kom temmelig svag derfra. Fra den Tid begyndte han, siger Jens Gødisson, daglig selv at læse for sig og sine efter Bordbønnen Middag og Aften et Par Vers af Davids 90de Psalme med Luthers Udlæggelse, for altid at have Døden i Sinde. Det var i disse Dage (22. Januar), at Tyge Brahe skrev til Holger Rosenkrantz for at bede denne tale sin Sag hos Faderen angaaende den ubehagelige Tvivst, han var kommen i med sin Datters Fæstemand, Mag. Gellius Sacerides; thi Jørgen Rosenkrantz var efter Niels Kaases Død den eneste i Regeringsraadet,

<sup>1)</sup> Ny kirkehist. Saml. V, 384 ff.

<sup>2)</sup> Erslev, Aktstykker til Rigsraadets o. s. v. Historie under Krist. IV, I, 76.

han stolede paa <sup>1)</sup>. Hvorvidt Jørgen Rosenkrantz har faaet Lejlighed til at tage sig af denne Sag, vides dog ikke.

Svag og afmægtig begav han sig dog til Kolding, hvor Kongen havde indbudt ham til 15. Februar til nogle adelige Bryllupper, han lod fejre. Paa denne Dag fejredes nemlig Tage Krabbes Bryllup med Jfr. Sofie Fris, Korfitz Ulfelds med Jfr. Elsebet Brockenhus og Enevold Kruses med Jfr. Else Marsvin <sup>2)</sup>. Her traf han en meget stor Samling af sine nærmeste Slægtninge og Venner, saaledes Sten Brahe, Brejde og Frants Rantzau, Otte Kristoffer Rosenkrantz til Boller, sin Svigersøn Oluf Bilde til Valø, Hans Johansen Lindenov, gift med Margrete Rosenkrantz fra Næsbyholm, sine Svigersker Fru Helvig Hardenberg, Erik Rosenkrantzes Enke, og Fru Karen Gyldenstjerne, Holger Rosenkrantzes Enke. Ogsaa hans Søn Holger var med, og han benævnes allerede nu «til Rosenholm». Desuden var der ogsaa en Mængde andre Rosenkrantzer af de øvrige Linier blandt de indbudne Gjæster <sup>3)</sup>.

For Jørgen Rosenkrantz blev det en Slags Afsked med største Delen af hans Slægt. Om han end ikke kunde deltage i Bryllupsgildet, fulgte han dog Kongen med de øvrige Raader til Kirken, og i de følgende Dage var han tilstede med de andre Regeringsraader «der, hvor Raadstue holdtes, dog med stor Møje». Hans Navn staar ogsaa endnu under Regeringsskrivelser, der ere udstedte

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. II, 285.

<sup>2)</sup> I Ejler Brockenhuses Kalenderoptegnelser i Saml. til Fyns Hist. og Topogr. VI, 415 sættes Bryllupperne til 15. Febr. (jfr. nedenfor), Jens Gødisson sætter dem til Fastelavnssøndag (22. Febr.). De maa formodentlig af en eller anden Grund være blevne udsatte.

<sup>3)</sup> Indbydelserne, til 15. Febr., dat. Aarhus 24. Decbr. 1595, findes i Sjæll. Tegn. 1595, p. 472—74.

fra Kolding den 17. og 21. Februar <sup>1)</sup>. Ogsaa nærmere Foranstaltninger i Anledning af Kongens Kroning og Overtagelse af Regeringen, der var bestemt til den følgende Sommer, toges i disse Dage. Torsdag i Fastelavnsugen (26. Februar) drog han paa Grund af sin Sygdom tilbage til Rosenholm, ledsaget af sin Hustru og sin Søn Holger, med hvem han paa hele Vejen talte meget om det menneskelige Levnedssuselhed og store Skrøbelighed og lignende religiøse Spørgsmaal. Efter Ankomsten til Rosenholm Søndagen den 29. Februar gik han strax til Sengs, og efter den Dag vilde han ikke mere give sig af med Regeringssager eller andre verdslige Sager. En af Regeringsherrerne sendte ham nogle Sager at besørge, men han lod svare, «at han allerede havde befalet Danmark med alle sine Bestillinger Gud i Vold, han havde nu et andet Rige at tænke paa».

Nogle Dage senere lod han Biskop Jens Gødissøn kalde til sig fra Aarhus. Denne Mand havde allerede i en længere Aarrække været Jørgen Rosenkrantzes og hans Hustrus Sjælesørger, medens han var Præst ved Nikolai Kirke i Kjøbenhavn <sup>2)</sup>; i 1595 var han bleven kaldet til Superintendent i Aarhus Stift. Han talte med ham om sin Længsel efter Døden, nu han var en gammel skrøbelig Mand paa 73 Aar. «Jeg er mæt af dette Liv», ytrede han, «og har haft stor Møje derudi. Jeg har længe kjendt

<sup>1)</sup> Hofman, Fund. IV, Appendix til Viborg Stift S. 11; Kirkehist. Saml. 3. R. II, 179.

<sup>2)</sup> «Jeg kan og paa mit Embeds Vegne med god Skjel og uden Skrømt give hende (Dorthe Lange) en from Kristens Vidnesbyrd; efterdi jeg haver kjendt hende fra den Tid, jeg var uværdig Guds Tjener i Kjøbenhavn, og til den Dag, Gud kaldede hende, som ere fulde 30 Aar», siger Jens Gødissøn i sin Ligtale over Dorthe Lange (1613).

Danmark, baade i Fred og Fejde, naar det har ladet baade vel og ilde. I Grevens Fejde stod det ynkelig til her i Landet, da Adlen var rejst mod Bønder og Borgere, indtil Gud sendte den salig Herre, Hertug Kristian, som stillede denne Oprør, og med Guds Bistand kom baade Religionen og Riget paa Fode igjen, da han blev Danmarks Konge. Den svenske Fejde svækkede og Riget meget paa ottende Aar, saa dersom vi ikke havde haft saa gudfrygtig og from en Herre og Konge, da skulde det have staaet ilde til her i Riget paa denne Dag, det har jeg set og mærket som en gammel Mand. Saa jeg takker min Gud, som mig vil forløse, at jeg haver intet saadant mere at frygte. Jeg er forskreven til Herredag i Kjøbenhavn til næste Trinitatis; men jeg haaber at holde Herredag paa den Tid i Himmerig.»

I den følgende Samtale udtalte han sig om Davids og Salomons Fald, om Ciceros Udraab i Dødsstunden: *O me nunquam sapientem* (o jeg, som aldrig har været vis!), om den gamle Lærer, den hellige Bernhard, som i Dødsstunden udraabte: *Perdite vixi* (jeg har levet i Synd), uagtet han havde ført saa strængt et Levned. «Hvor meget mere», ytrede han, «maa jeg arme Synder sige: *perdite vixi!*»

Jens Gødissen besøgte ham jævnlig; men han var ikke den eneste. Da det Rygte udbredte sig, at den gamle Herre laa paa Sottesengen, indtraf det ene Besøg efter det andet af mange Adelsfolk rundt om fra Jylland. Alle de i Jylland tilstedeværende Regeringsraader og Rigsraader indfandt sig paa Rosenholm, Peder Munk, Mandrup Parsberg, Jakob Sefeld, Albert Fris. Han takkede for Æren og bad dem paa hans Vegne «at takke hans kjære Herre Konge for al kongelig Gunst og Godhed og bede,

at Gud vilde give Hans Majestæt Naade og Lykke til at raade i sit Rige og med en fyrstelig Aand styrke og opholde ham, saa at han kunde elske Gud og gjøre Ret i alle sine Dage». Det var Jørgen Rosenkrantzes Afskedshilsen til den unge Kristian IV. Det var saadanne Ord, han vilde have talt til ham, naar han paa Formynderregeringens Vegne om faa Maaneder skulde have overladt Rigsstyrelsen i hans egen Haand.

Det trak imidlertid længe ud, inden Døden kom. Først Langfredag Morgen den 9. April udaandede han stille og rolig. Tilstede vare da foruden Jens Gødisson Fru Dorthe Lange, Sønnen Holger, Svigersønnen Oluf Bilde, hans Svigerske Fru Anne Hans Røstrups, Dr. Johannes Paludan, Medicus i Viborg, og Hr. Povl Simonsen, Sognepræst til Torsager Kirke ved Kallø. Kristi Himmelfartsdag — den Højtidsdag, paa hvilken han ogsaa var født — den 20. Maj 1596 fandt Begravelsen Sted i Hornslet Kirke. Jens Gødisson holdt Talen og havde til Text valgt de Vers af Davids 90de Psalme, som den afdøde saa tidt selv havde mindedes. Og i Modsætning til, hvad der ellers ofte var Skik, at begynde med en Skildring af den afdødes Levned, holdt han først den gudelige Del af Talen og opsatte Skildringen af ham til sidst, thi saaledes havde den afdøde selv ønsket.

«Endog han som et andet Menneske havde sine Fejl og Bræk, skikkede han sig dog af den Formue, Gud gav hannem, mod Læg og Lærd, Herrer og Tjenere, det bedste han kunde.» Disse jævne Ord, hvormed Jens Gødisson slutter sin Karakteristik af ham, tegne i al deres Simpelhed den gamle Herre bedst, og de vare sande. — Det samme Indtryk faar man af det bekjendte Billede af ham, der pryder hans Selvbiografi i Danske Magasins 4de

Bind. Det er taget 1589 og er formodentlig det samme, hvortil M. Jon Jakobsen Venusin digtede et latinsk Epigram <sup>1)</sup>. Ogsaa paa Rosenholm og flere Steder findes Billeder af ham; men om disse Billeders indbyrdes Forhold ser jeg mig ikke i Stand til at udtale nogen Dom. Et interessant Billede af ham paa en Altertavle i Hornslet Kirke, taget i en yngre Alder, er tidligere omtalt. Med det ældre Billede til Grundlag er han i nyere Tider fremstillet af vore bekendteste Kunstnere baade i Kristian IV's Gravkapel i Roskilde Domkirke og paa Frederiksborg-Museet i Blochs bekendte Billede af Scenen ved Niels Kaases Dødsleje.

Kristoffer Valkendorf fik den 17. April Ordre til «at ligge i Regeringen, da Gud haver hedenkaldt Jørgen Rosenkrantz». Den 29. April fik Mandrup Parsberg Brev om at skulle efter Hs. Majestæts mundtlige Befaling lade skyde fire Hinder, som ingen Hjorte have hos sig, og dem forsende til Fru Dorthe Lange, afgangne Jørgen Rosenkrantzes, til hendes Husbonds Begravelse. Kalle Len fik Fru Dorthe derpaa den 12. Juni Befaling til at overgive til Henrik Lykke. — Selv overlevede Fru Dorthe Lange sin Husbond i 17 Aar. Hun omtales imidlertid meget sjældent, da hun paa Grund af Svagelighed holdt sig mest hjemme paa Skabygaard (Skafføgaard), hvor hun var flyttet hen, efter at hendes Søn Holger havde overtaget Rosenholm og 13. April 1598 giftet sig med Sofie Brahe, Datter af Tyge og Sten Brahes Broder, Rigsraad Axel Brahe til Elved <sup>2)</sup>. Paa Skaby havde hun ladet ind-

<sup>1)</sup> Kirkehist. Saml. 3. R. I, 284.

<sup>2)</sup> Fynske Tegn. 1596, p. 482. — Jyske Tegn. 1596, p. 553; 558; 560.

<sup>3)</sup> 18. Juni 1608 solgte Johan Rud til Møgelkjær en Gaard i Hyskenstræde i Kjøbenhavn, som Jørgen Rosenkrantz 1589

rette en lille Huskirke, hvor hun lod prædike for sig, naar hun ikke formaaede at kjøre til sin Sognekirke. Hendes Son Holgers Prædikant, Mester Jens Lavridsen, eller unge Studenter, som hun kaldte til sig, prædikede da for hende. Lægerne i Viborg og Aarhus søgte forgjæves at hjælpe hende i hendes Svaghedstilstand; men Sønnen og hans Hustru kom jævnlig til hende, især under hendes sidste Sygdom. Hun døde stille hen den 9. Marts 1613, 73 Aar gammel. Holger ydede hende Religionens Trøst saa godt som nogen; ogsaa Mester Jens Lavridsen var tilstede, ligesom Hr. Jost Pedersen Saxe, der var hendes egen Sognepræst, og Hr. Peder Sommer, Holgers Sognepræst. Den 23. Marts blev hun begravet i Hornslet Kirke. Rigsraad Eske Brok «talte over Graven»; men hendes gamle Ven, Biskop Jens Gødisson i Aarhus, holdt den egentlige Ligprædiken, hvori han giver en smuk Skildring af hende som Hustru og Kristen: «Hendes Ægtefælle var hun en ret Dorothea, det er en Guds Gave, og var ædel saa vel i Mod (s: Sind) som i Blod, hvilket staar saadanne Folk kostelig vel, saa hun vel maa lignes ved en af de hellige Kvinder, Sankt Peder taler om (I Pet. 3) at have været i fordums Tid.» — Kristoffer Dybvad skrev et latinsk Sørgedigt over hende; han underretter selv Sønnen herom i et Brev, hvoraf man faar det Indtryk, at denne opstyltede Person mere har gjort det for at indsmigre sig hos sin højfornemme Mæcenas end af Interesse for den afdøde<sup>2)</sup>.

Medens Skildringen af Holger Rosenkrantz og Jørgen

---

havde afkjøbt ham paa hans Søsterbørns Vegne med Ret til Gjenkjøb, uden denne Ret til hende (Vedel Simonsen, Ruderne, II, 204).

<sup>1)</sup> Vedel Simonsen, Eske Brok, II, 22.

<sup>2)</sup> Dsk. Mag. 4. R. II, 225.

Rosenkrantzes gennem ham nedstammende Ætlinge, der danne en saa stor Række af fremtrædende Personligheder helt ned gennem Tiderne, hører andetsteds hen, tilføjes her blot nogle Bemærkninger om Jørgen Rosenkrantzes og Dorthe Langes efterlevende Datter Margrete. Hendes Bryllup stod den 23. Oktober 1586 i Aarhus med Peder Bildes og Birgitte Olufsdatter Rosenkrantzes Søn, Oluf Bilde, der fra 1580 forekommer som Hofsinde og da allerede kaldes «til Svanholm», som han formodentlig har tiltraadt kort efter Faderens Død samme Aar <sup>1)</sup>. Øster-Vallo tiltraadte han først efter Moderens Død 1592, hvorpaa Svanholm gik over til den yngre Broder Eske. At han allerede i Moderens Levetid paa dennes Vegne optraadte i forskellige Retstrætter angaaende Vallo, er omtalt under denne. Efter Faderen blev han Lensmand paa Tureby, som han beholdt til Maj 1588, da han fik Abrahamstrup i Forlening af Regeringsraadet paa temmelig gunstige Vilkaar. Allerede i Frederik II's Tid forekommer han dog ved forskellige Lejligheder; saaledes fik han 23. Juli 1582 Ordre til at møde i Helsingør tillige med Sten Brahe og hans Hustru med flere i Anledning af nogle engelske Gesandters Ankomst <sup>2)</sup>. 1586 var han blandt de Adelsmænd, der modtog Kongens Svigerfader, Hertug Ulrik af Meklenborg, i Gedsør, og deltog i Turneringen under Hertugens Ophold her; 1587 fik han Ordre til at møde paa Antvorskov St. Hans Dag Midsommer i Anledning af de skotske Gesandters Ankomst, der foreløbig indledede Underhandlinger om Prinsesse Annas Giftermaal <sup>3)</sup>. 1588 deltog han i Frederik II's Begravelse

<sup>1)</sup> Sjæll. Reg. 1580, p. 487 (Kristian IV's Hylding).

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1582, p. 87.

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1587, p. 175—76.

i Roskilde, 1589 var han tillige med sin Hustru Margrete og sin Moder Birgitte tilstede ved Prinsesse Annas Trolovelse til den skotske Gesandt paa Kronborg, ligeledes 1590 i Anledning af Prinsesse Elisabeths Formæling med Hertugen af Brunsvig, ligesom han i al Fald var bestemt til at ledsage Dronningen til Brunsvig med Datteren. — Ved Kristian IV's store Kroningsfest var han selvfølgelig ogsaa tilstede, ligesom da omtrent alle de meget talrige Rosenkrantzer og rosenkrantziske Svigersønner. Oluf Bilde havde saaledes det Hverv «at opvarte Hertugen af Pommern». Otte Kristoffer Rosenkrantz til Boller var tillige med flere andre Rosenkrantzer blandt de 21 Adelsmænd, der bare Mad til Bordet; den lærde Holger «var Skjænk paa de skotske Gesandters Gemak», o. s. v. — 1599 var Oluf Bilde tillige med sin Frue tilsagt til at møde i Slingerup den 7. September i Forening med en Del andre Adelsmænd og Fruer for at ledsage Kristian IV's kort efter Fødselen døde Søn til Begravelsen i Roskilde den 9. Septbr., «og er det ikke fornødent», tilføjes ret karakteristisk, «at de klæde sig eller deres Folk i Sorgeklæder, men alene Hattene overdrages med sort Skellert» (et Slags Toj)<sup>1)</sup>. — I Aaret 1600 havde han atter Strid med sin Fætter Oluf Rosensparre til Vester-Vallø, Mette Rosenkrantzes Søn, om Gammelkjøge By og de mellem Valløerne og Kjøge værende Grænser<sup>2)</sup>. — At han i Regeringsraadets Tid havde været med til at afsige den for Tyge Brahe uheldige Dom om Bonden, er allerede tidligere omtalt. Ved et Par lignende Lejligheder omtales han, men man faar for øvrigt det Indtryk, at han har været en

---

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1599, p. 219 ff.

<sup>2)</sup> Francisca Carlsen, Gl. Kjøgegaard, I, 105.

temmelig ubetydelig Mand, der væsentlig skyldte sin høje Byrd og sit ansete Giftermaal den Gunst, han en Tid synes at have staaet i ved Hove<sup>1)</sup>. — Han døde 1602 og blev den 15. Oktober s. A. begravet i Valloby Kirke. — Hans Hustru Margrete overlevede ham en Del Aar; hun levede endnu, da Jens Gødissøn i Juli 1613 udgav sin Ligprædiken over Moderen, men maa være død et af de nærmeste Aar herefter; thi allerede 4. Maj 1616 solgte hendes Broder Holger Øster-Vallo til Ellen Marsvin. Oluf Bilde og Margrete Rosenkrantz havde haft to Børn, en Søn og en Datter, der begge vare døde før Forældrene, Sønnen, Peder Bilde, den 24. Februar 1612, i sit 19de Aar<sup>2)</sup>. — Peder Bilde maa vel saaledes have været juridisk Ejer af Øster-Vallo ved sin Død, i al Fald i Forening med Moderen; denne har da arvet Sønnen, og Holger Rosenkrantz atter sin eneste Søster som nærmeste Arving. Alle Rigsraad Peder Bildes og Fru Birgitte Olufsdatter Rosenkrantzes Efterkommere, Sønner og Sønnebørn, vare nemlig den Gang døde.

Da Jørgen Rosenkrantz døde den 9. April 1596, var han den sidstlevende af alle sine Søsken. Brødrene Holger og Erik vare allerede døde 1575. Otte til Næsbyholm endnu langt tidligere; Søstrene Anne og Margrete levede længst. For Fuldstændigheds Skyld meddeles i det følgende Oplysninger om disse sidste, saa vel som om Otte og hans fremtrædende Døtre og Svigersønner, der

<sup>1)</sup> Om hans Virksomhed paa Abrahamstrup henvises til Wegeners Abrahamstrups Hist. I, 98—102; II, 81. — Om Vallo smlgn. A. Petersen, Vallo og Omegn, S. 60—65.

<sup>2)</sup> »Din Søster har faaet en ung Søn i disse Dage», skriver Jørgen Rosenkrantz til sin Søn Holger fra Flensborg den 7. Septbr. 1593 (kgl. Bibl., Rosenkrantziana Vol. III).

netop ved Jørgen Rosenkrantzes Side havde indtaget saa betydelig en Plads.

#### IV.

##### **Margrete Rosenkrantz Ottesdatter og Ditrich v. Quitzau.**

c. 1518 — c. 1592.

Margrete Rosenkrantz anføres paa Stamtavlerne som Otte Holgersens næstældste Barn. I saa Fald maa hun være født 1518, mellem Brødrene Holger (født 1517) og Erik (født 1519). Hun var med Forældrene, da disse døde i Lybeck 1525; Mormoderen tog hende da med sig til Brandenburg, hvor hun blev, efter at de andre Børn 1530 vare sendte tilbage til Danmark. Omtrent 1540 blev hun fra Putlitz, hvor hun opholdt sig hos sin Moders Slægtninge, gift med en brandenburgsk Adelsmand, Ditrich von Quitzau til Klitsche. Hun fik i Medgift af sine Søsken 4000 Gylden, og af et senere udstedt Retsdokument fremgaar det, at disse ogsaa i forskjellige Terminer bleve udbetalte til Ditrich von Quitzau af Holger Rosenkrantz, første Gang 1540 og sidste Gang Aar 1543. Paa denne Tid har Ditrich v. Quitzau altsaa endnu levet; men inden 6. Oktober 1549 maa han være død; thi paa denne Tid er der i Roskilde udstedt Vidnesbyrd baade af Holger Rosenkrantz og flere Mænd, som havde staaet i Familiens Tjeneste, paa Forlangende af Fru Margrete Rosenkrantz, «Ditrich von Quitzawen gelassen witwe», hvori de bevidne, baade at hun havde været Ditrich von Quitzaus Ægtehustru («zu der ehe verlobt, vertraut und seine eheliche Hausfrau gewesen»), og at Medgiften var udbetalt. Om 600 Gylden, der var lovet, erklærede Holger Rosenkrantz dog, at han ikke vidste fuld Besked, men

henviste til Herrerne af Putlitz <sup>1)</sup>. — Efter Mandens Død havde hun paa sine egne og sine tre Børns Vegne mange Fortrædeligheder af Mandens Kreditorer. Brødrene Holger og Jørgen udvirkede derfor i Oktober 1561 et Anbefalingsbrev for hende fra Frederik II til Kurfyrst Joachim af Brandenburg, hvori han beder om, at Kurfyrsten vil tage sig af hende, da hun og hendes Børn paa Grund af hendes Ophold i et fremmed Land («elenden standt») ikke kunne faa den Hjælp af hendes Brødre, som hun ellers kunde vente <sup>2)</sup>. — Nogen Formue maa hun dog have reddet ud af Kreditorernes Hænder, skjønt disse ogsaa synes at have villet beslaglægge den Formue (de 4000 Gylden), hun som Medgift havde bragt ind i Boet; thi <sup>3)</sup> 1569 har Peder Huitfeldt til Engestofte i Kjøbenhavn udstedt et Vidnesbyrd om, at Kristoffer Gøje til Gunderslev er gaaet i Borgen for ham til Fru Margrete Rosenkrantz, «salig Didrich Quitzovs Efterleverske til Kleyschis», for 1200 Joachimsdalere <sup>3)</sup>. Paa denne Tid maa hun vel altsaa have været i Danmark; men herefter forsvinder hun i danske Kilder i en lang Aarrække; navnlig savnes hun ved den

<sup>1)</sup> Afskrift paa Tysk af Dokumenterne findes i *Ausländisch. Registr.* 1549, fol. 114, Geh. Ark. — Dr. Møllerup har henledt min Opmærksomhed herpaa. — Jfr. *Dsk. Mag.* IV, 196 (Jørgen Rosenkrantzes Selvbiografi). — Jesper Gans til Putlitz, Margrete Rosenkrantzes Morfader, var død inden 1535; hans Søn, Hr. Christoffer Gans til Putlitz, altsaa Morbroder til Otto Holgersens Børn, var ligesom Faderen brandenburgsk Arve-marskalk og Raad (*Dsk. Mag.* 4. R. III, 360). — Jürgen Gans til Putlitz tjente som Hovedsmand for et Rytterregiment i Syvaarskrigen, 1564—67. Rørdam, *Monum. hist. Dan.* 1. R. II, 529; 2. R. I, 272, 285, 394; 469. — En Melchior Podlitz stod i dansk Tjeneste 1570 (samme *Skr.* S. 379).

<sup>2)</sup> Afskrift, formodentlig fra *Ausl. Reg.*, i *Klevenf. Saml.*

<sup>3)</sup> *Adelsbreve* Fasc. 33, Hvitfeld, kgl. Bibl.

store Barselfærd, hvormed hendes Broder Holger i September 1571 højtidelig holdt sin Søn Frederiks Daab, hvortil hun maaske ikke er bleven indbudt, fordi hun boede saa langt borte. Hun levede nemlig endnu 1592; paa sin Rejse til Vittenberg i September dette Aar besøgte nemlig Holger Rosenkrantz (den lærde) hende. Han skriver i den Anledning til Faderen (7. Oktober), at han havde fundet hende rask; han havde overgivet hende baade Gaverne og Brevet, men han véd ikke, om de vare kjærkomne. Brevet og det mundtlige Hverv, Holger skulde bringe hende, maa have indeholdt Oplysninger om en af hendes Sønner, formodentlig den neden for nævnte Kuno (Kønne); thi hun svarede, at hun havde paamindet Sønnen, men uden Resultat; han havde svaret, at den af Gud bestemte Dag endnu ikke var kommen. Maaske har der været Tale om et Giftermaal. Senere forekommer hun ikke <sup>1)</sup>.

Hun havde i sit Ægteskab fire Børn, nemlig Sønnerne Kønne (Kuno), Otto (født c. 1543) og Kristoffer, og en Datter Karine<sup>2)</sup>. Af disse bleve de to førstnævnte anbragte i Danmark. Otto blev nemlig ansat ved Frederik II's Hof, men døde 22 Aar gammel under Syvaarskrigen d. 17. Oktober 1565 paa Vidskøfle i Skaane, som da ejedes af Hr. Lave Brahe, en Søn af Hr. Axel Brahe, hos hvis anden Hustru, Sofie Holgersdatter Rosenkrantz, Fru Margrete Rosenkrantzes Søskende vare bleve opdragne<sup>3)</sup>. Han blev begravet i Vidskøfle Kirke, hvor hans Morbroder Holger Rosenkrantz lod opsætte et Mindes-

---

<sup>1)</sup> Kirkehist. Saml. 3. R. I, 122.

<sup>2)</sup> Thottske Saml. Nr. 1960, 4to, kgl. Bibl.

<sup>3)</sup> Jfr. Familien Rosenkrantzes Hist., 2den Del, S. 292—93.

mærke over ham<sup>1)</sup>. — Kønne Qvitzau havde fra 1572—78 Lønborggaard og Birk (Nørre Herred, Ribe Stift) i Pant, hvorpaa han 1578 fik Hassens Birk (tidligere under Kallø) frit paa Livstid mod Eftergivelse af Pantessummen. I Aaret 1588 var han blandt de Adelsmænd, der ledsagede Kongen til Hertug Hanses Bryllup paa Sønderborg; han nævnes ogsaa i Følget ved Frederik II's Begravelse i Roskilde. Den 28. April 1597 blev han begravet i Hornslet Kirke ved Rosenholm<sup>2)</sup>.

Det vil af det foregaaende fremgaa, at de her nævnte brandenburgske Quitzauer intet have at gjøre med den dalevende danske Adelsslægt Quitzov, der allerede i Aarhundreder havde været her i Landet. Navnlig maa Dietrich v. Quitzau til Klitsche ikke forvexles med Didrik Henningsen Quitzov til Rørbæk (i Fyn), der døde omtrent 1561 og var gift med Mette Hardenberg. Klevenfelt har paa sine Stamtavler opført en langt yngre Didrik Henningsen til Rørbæk, som han lader være gift med Margrete Rosenkrantz; om denne yngre Didrik Quitzov nogensinde har været til, skal jeg lade være usagt; saa meget er sikkert, at med Margrete Rosenkrantz har han aldrig været gift. Med Hensyn til Alderen maatte hun da ogsaa kunne have været hans Bedstemoder.

<sup>1)</sup> Afbildning heraf findes blandt Abildgaards Tegninger i Oldn. Museums Arkiv. Indskriften lyder: Anno 1565, 17 Octobris, obiit in Arce Wiskell nobilis Otto Qvitzavius a Gletschin in Marchionatu Brandenburgensi, serenissimi ac potentissimi Friderici 2 Danorum etc. Regis a cubiculis, annum agens 23, cujus avunculus Holgerus Rosenkrantz in Bolwer amicitiae ergo hoc monumentum procuravit. — Tegningen viser en ung Mand i Rustning.

<sup>2)</sup> Erslev, Lensmænd, S. 121; 141; jyske Tegn. 1587, p. 219; Ejler Brockenhuses Kalenderoptegnelser, Fynske Saml. VI, 421; jfr. Fløe og O. Nielsen, Nørre Horne Herred, S. 29.

## V.

**Anne Rosenkrantz Ottedatter, Albrecht Gøjes til Krænkerup.**

1522—1589.

Anne Rosenkrantz var Otte Holgersen Rosenkrantz's og Fru Margrete Gausens næst yngste Barn, født 2. Februar 1522. Hun var ikke med Forældrene, da disse døde i Lybeck 1525; hun har formodentlig paa den Tid været i Huset hos sin Faster, Fru Sofie Holgersdatter Rosenkrantz, Hr. Axel Brahes til Krogholm. Allerede i Begyndelsen af Aaret 1532, altsaa kun ti Aar gammel, blev hun trolovet med Hr. Mogens Gøjes og Fru Mette Brydelsbachs († 1513) næstældste Søn Albrecht. Det var vel endnu den Gang hemmeligt; men Grunden til Forbindelsen var aabenbart den, at Mogens Gøje herved mente at kunne sikre sin Søn den store norske Arv, der netop paa denne Tid var tilfaldet Otte Holgersens Børn, og derigjennem en indflydelsesrig Stilling i Norge. Da Eske Bilde, som da var Lensmand paa Bergenhus, i Aaret 1533 tænkte paa at trække sig tilbage, søgte Mogens Gøje nemlig ved Eske Bildes Hjælp at bevæge de norske Stormænd til at overdrage Bergenhus til Albrecht Gøje, idet han netop beraabte sig paa, at han med Anne Rosenkrantz vilde faa alt hendes Arvegods i Norge, «og saaledes bliver saa godt som en indfødt Riddersmand i Riget». Eske Bilde virkede ogsaa ivrig herfor; men de urolige Forhold efter Frederik I's Død og Grevefejdens Udbrud hindrede Planens Iværksættelse. Endnu 1537, da Eske Bilde endelig slap fra Bergenhus, synes han at have interesseret sig for Planen; men heller ikke denne Gang lykkedes det, og

Albrecht Gøje havde imidlertid faaet Forleninger i Danmark <sup>1)</sup>).

Det første, man for øvrigt hører om Albrecht Gøje, er at han i Aaret 1531 laa i Borgeleje i Øm Kloster som kongelig Hofsinde <sup>2)</sup>. I Grevefejden blev han saaret og fangen i Slaget ved Svenstrup i Oktober 1534, men tillige med de øvrige Fanger udfriet, da Johan Rantzau i December samme Aar indtog Aalborg <sup>3)</sup>. Kort efter blev han udnævnt til Fodermarsk hos Kristian III og havde som saadan at sørge for Hofsindeernes Forplejning, for Fetaliiens Tilvejebringelse og lignende. Samtidig blev han, saasnart Stege var taget fra de grevelige, udnævnt til Lensmand her og beklædte denne Stilling indtil 1540 <sup>4)</sup>. For øvrigt opholdt han sig under Kjøbenhavns Belejring ved Kristian III's Hær. Fra Roskilde har han saaledes den 26. Februar 1535 skrevet et ret interessant Brev til sit Næstsøskendebarn Fru Sofie Krummedige, Eske Bildes Hustru, hvori han beklager, at Erkebispens af Trondhjem har fanget Eske Bilde, og for øvrigt bringer hende forskellige Nyheder om Krigen, m. m. <sup>5)</sup>. — Som Lensmand paa Stege blev han indkaldt til den store Rigsdag Oktober 1536 og har ogsaa medbeseglet Recessen. — Ved Kongens Kroning i August 1537 maatte han møde med Livhest og Kyrads

<sup>1)</sup> Om den norske Arv og disse Forhold henvises til Familien Rosenkrantz's Historie II, 146 ff., navnlig S. 153 ff., og tilhørende Breve i Diplomatariet. — Rørdam, Monum. hist. Dan. 1. Række I, 254 (Oluf Rosenkrantz til Eske Bilde, 1537, 18. Marts).

<sup>2)</sup> Fr. I's Reg., udg. af Erslev og Møllerup, S. 360; 381.

<sup>3)</sup> Rørdam, Hist. Kildeskr. 1. R. I, 293; Huitfeldt S. 1430; jfr. Aktstykker til Grevefejden II, 46, hvor Hans Reff dog kalder Mogens Gøjes fangne Søn •Eske Gøje•, vistnok urigtigt.

<sup>4)</sup> Dsk. Mag. 4. R. V, 39; 67; 68; Danske Kancelliregistranter ved Erslev og Møllerup, S. 4; 54.

<sup>5)</sup> Meddelt i Fam. Rosenkr. II, Dipl. Nr. 132.

for at deltage i Turneringerne. I Aaret 1540 ombyttede han Stege, som Anders Bilde nu fik tilbage, med Dragsholm i Horns Herred. Han var vistnok imidlertid bleven gift med Anne Rosenkrantz. Torbenfeld (Frydendal) skal han allerede have faaet ved Moderens Død 1513; dette er dog maaske usikkert; i disse Aar kaldes han derimod «til Gunderslev» <sup>1)</sup>, uagtet Faderen endnu levede.

Efter dennes Død, Palmelørdag 1544, varede det længere Tid, inden det kom til et endeligt Skifte mellem Børnene. Albrecht Gøje overtog Tordrup Pantelen med Gjerlev, Galten og Hovlbjerg Herreder, dog mod en Forhøjelse af Pantesummen med 3000 Gylden. Til Gunderslev skriver han sig endnu 1545, hvorpaa denne Gaard foreløbig gik over til Eskild Gøje, og han fik ogsaa Lod i Avnsbjerg, indtil denne Gaard efter mange Stridigheder mellem Gøjerne og den tidligere Besidder Niels Clementsens Arvinger gik over til hans Broder Kristoffer <sup>2)</sup>. — Krænkerup Hovedgaard paa Lolland (nu Hardenberg) tilfaldt ved Skiftedelingen Albrecht Gøje og Herluf Trolle paa hans Hustru Birgittes Vegne; 26. Maj 1546 foretog de paa Klavsholm en Deling indbyrdes af Bygningerne paa Krænkerup; senere synes dog Albrecht Gøje at have udkjøbt Herluf Trolle; i al Fald er Krænkerup i den følgende Tid hans Hovedejendom <sup>3)</sup>. Klavsholm («Claxholm») deltes samtidig mellem Albrecht Gøje og hans Svoger Movrids Olsen (Krognos) paa dennes Hustru Elline Gøjes Vegne, og denne vedblev hele Tiden igjennem at

<sup>1)</sup> F. Ex. i Breve i Geh. Ark., Musso Herred Nr. 6 (1543); V. Flakkebjerg H. Nr. 5 (1543).

<sup>2)</sup> Erslev, Lensmænd, S. 42; Dsk. Mag. 4. R. I, 35; 52; 64; 95; 126; 270; 311.

<sup>3)</sup> Familien Rosenkr. Hist. II, Dipl. Nr. 179.

have Medejendomsret til Klavsholm<sup>1)</sup>. Et nyt «endeligt» Skifte angaaende Bygningerne paa Klavsholm mellem Albrecht Gøje og Elline Gøje, som nu var bleven Enke, fandt Sted 20. November 1554, og først 18. Januar 1556 kvitterer Eskild Gøje til Gunderslev for Arv i Klavsholm<sup>2)</sup>. — Torbenfeld i Sjælland (nu Frydendal) skriver Eskild Gøje sig endnu til 1550; Albrecht Gøje havde dog endnu Lod deri, vistnok Halvdelen; 1567 overlod Kristoffer Gøje Fru Anne Rosenkrantz, som da var Enke, sin Part i Torbenfeld mod Gods andensteds. Først derved ere hun og hendes Børn vistnok blevne Eneejere af det hele<sup>3)</sup>. — At Albrecht Gøje paa sin Hustrus Vegne i Aarene 1547 og 1550 ogsaa søgte at komme i Besiddelse af Rosenkrantzernes store norske Arv, men at Dommen gik ham imod, er tidligere omtalt (under Erik Rosenkrantz). — Imod Slutningen af sit Liv, i Aaret 1557, søgte han at faa Laasebrev paa sine store Ejendomme; men da der endnu kun havde fundet «Tokkeskifte» Sted mellem Mogens Gøjes Arvinger, nægtedes dette<sup>4)</sup>.

Som Ejer af Krænkerup, som Medejer af Klavsholm og Torbenfeld og i Besiddelse af Kjøbstadgods paa flere Steder, indtog Albrecht Gøje en betydelig social Stilling. Han maatte ogsaa oftere yde Kongen betydelige Laan. Tordrup Len (Frisenvold) lagdes dog tillige med de dertil liggende Herreder i Aarene 1548 og 1552 ind under det nyoprettede Dronningborg. Men 1552 forlenedes han til Gjengjæld med et af de største Regnskabslen i Nørre-

---

<sup>1)</sup> Dsk. Mag. VI, 346. — Om Delingen af Kjøbstadgodset se Kbhvns. Diplom. I, 402—7.

<sup>2)</sup> Geh. Ark., Klavsholm Nr. 4 og 5.

<sup>3)</sup> Tegn. III, 165. — Kgl. Bibl., Adelsbreve, Fasc. 53 (Rosenkrantz).

<sup>4)</sup> Rosenvinge, Gl. Domme II, 174.

jylland, hans Faders gamle Forlening Skanderborg, og hertil lagdes Vor Kloster til Underhold for Lensmanden. I denne Stilling nævnes han hyppig i de kongelige Kancellibøger; forskjellige Hverv paalagdes ham som Lensmand, og han tillige med sin Hustru indbødes oftere til de kongelige Fester. Men for øvrigt indtog han en mindre fremtrædende Stilling end sine saa bekjendte Søstre, Birgitte og Eline. Dog var han vistnok den betydeligste af Mogens Gøjes temmelig ubetydelige Sønner. Han synes at have været en religiøs bevæget Natur, der endogsaa selv optraadte som theologisk Forfatter. I Aaret 1549 udkom nemlig paa Hans Vingaards Forlag i Kjøbenhavn: «*Loci communes*, det er vor kristelige Lærdoms Hovedartikler, kortelig tilsammen skrevne for Lægfolk og oversat af Dr. Peder Palladio». At Forfatteren er Albrecht Gøje, fremgaar af Palladii Forord, hvori han sender Albrecht Gøje Bogen tilbage, «noget forbedret», efter hans egen Begjæring. Han takker ham, fordi han har Lyst udi Guds Ord. «Jeg lod disse Artikler udprente», fortsætter Palladius, «paa det I skulde ikke alene have Gavn deraf, men unde andre med eder.» Bogen er ikke stor, 36 Blade, men mærkelig som det første Forsøg paa i Danmark at skrive en kristelig Dogmatik i populær Form<sup>1)</sup>.

24. Juni 1558 døde Albrecht Gøje paa Skanderborg Slot og blev den 24. Juli begravet i Rasted Kirke ved Krænkerup<sup>2)</sup>. Med Anne Rosenkrantz havde han 4 Børn, nemlig en Søn, Otto Gøje til Krænkerup, Klavsholm og Torbenfeld, der imidlertid døde i en ung Alder den 23.

<sup>1)</sup> Exemplarer findes paa det kgl. Bibliothek og i Karen Brahes Bibliothek i Odense. Jfr. Bruun, Aarsberetn. for det store kgl. Bibl. II, 307; N. M. Petersen, Dansk Litt. Hist. II, 275 (1. Udg.).

<sup>2)</sup> Marmora Dan. II, 318. — Dsk. Atlas IV, 441.

Oktober 1566 af de Saar, han havde faaet ved Elfsborg, og den 23. Februar 1567 blev begravet i Rasted Kirke; Margrethe Gøje, der senere blev gift med Peder Brahe til Krogholm i Skaane; Pernille Gøje, født 1550, der senere (inden 1567)<sup>1)</sup> blev gift med den bekjendte Hak Ulfstand til Hekkeberg i Skaane, en Tidlang Regeringsraad under Kristian IV's Mindreaarighed, Hofmester hos denne og tilsidst (1593) Rigsmarsk († 1594), og Dorte, der forblev ugift.

Da disse Børn ved Faderens Død alle vare mindre-aarige, kom Fru Anne Rosenkrantz, der overlevede sin Mand i 41 Aar, til selv at styre de store Ejendomme. Hun viste sig i alle disse Aar som en kraftig, noget stolt Kvinde, der aabenbart nød en høj Anseelse i Aristokratiets Rækker og ved Hove. Skanderborg Slot maatte hun strax efter Mandens Død afstaa til sin Svoger Eskild Gøje († 1561); men 1561 fik hun Skjoldnæsholm i Pant for 3000 Joachimsdaler og beholdt det til 1566, da det blev indløst og lagt under Kjøbenhavns Slot. Det var netop paa den Tid, da Peder Oxe begyndte sin Virksomhed. Hun vægrede sig dog ved at udlevere Lenet til Lensmanden paa Kjøbenhavns Slot, Bjørn Andersen. Denne maatte da klage over hende. Det paalagdes hende da ved et nyt Kongebrev (21. Oktober 1566), at modtage sine Penge og overdrage Lenet til Bjørn Andersen, idet det forsikredes hende, at kun Nødvendigheden tvang Kongen til at fratage hende Lenet. I et samtidigt Brev til Bjørn Andersen paalægges det denne, hvis Fru Anne fremdeles vægrede sig, da at lade Pengene ligge »paa Slottet«, lade Følgebrevet læse og overtage Lenet. Skulde hun forlange

---

<sup>1)</sup> Se Secher, Kongens Rettertingsdomme 1595—1604 S. 36.

Opgjæld paa de nye Dalere, tilføjes der, maa han finde Raad til at fornøje hende<sup>1)</sup>. Hun maatte saaledes falde til Føje, Herrederne bleve lagte under Kjøbenhavn og Gaarden nedreven. Senere laante hun ved forskellige Lejligheder Kongen større Pengesummer; men Pant for dem fik hun ikke<sup>2)</sup>.

Klavsholm var, som tidligere omtalt, delt mellem hende og hendes Svigerinde, Fru Elline Gøje. Denne synes dog ikke at have kunnet komme ud af det med hende. I et af sine Breve fra Klavsholm (20. Juni 1560) til Sønnen, Oluf Movridsen (Krognos), siger hun: »Denne Frue stoltser meget mod mig; vi have ikke talet sammen, siden jeg kom hjem», en Ytring, der kun kan sigte til Anne Rosenkrantz<sup>3)</sup>. Fru Elline Gøje giftede sig imidlertid allerede 1559 med Vincents Juel, og da blev det rent galt. Den 13. Decbr. 1560 er der nemlig fra Emborg, hvor Kongen da opholdt sig hos hendes Broder Holger Rosenkrantz, der jo tillige 1558 var bleven Enkemand efter Elline Gøjes Datter, Mette Movridsdatter (Krognos), og hvor Kongen nylig i længere Tid havde haft baade Fru Anne Rosenkrantz, hendes Broder Jørgen med Frue og flere Adelsfolk til Gjæst, udstedt en Befaling til Hr. Otte Krumpen, Erik Rosenkrantz (til Hevringholm) og flere Adelsmænd om at møde paa Klavsholm, da Fru Anne Rosenkrantz har berettet, at der er Trætte mellem hende og Vincents Juel paa hans Hustrues Vegne om Bygning, Gaardsted, Vold og Grave paa Klavsholm og anden Jordsmon i Skov, Mark og anden Gaardens Tilliggende. Den 11. Januar 1561 fandt ogsaa Retshandlingen Sted paa Klavs-

<sup>1)</sup> Tegn. 1566, <sup>17</sup>/<sub>8</sub> og <sup>21</sup>/<sub>10</sub>, S. 76—77.

<sup>2)</sup> Tegn. 1568 S. 78 (2000 Daler), 1579, 1. August (1000 Daler).

<sup>3)</sup> Bricka, Fred. II's Ungdomskjærlighed S. 162.

holm, og der blev bragt et Forlig i Stand<sup>1)</sup>. Fru Elline Gøje døde imidlertid 20. Februar 1563<sup>2)</sup>. Hendes Part af Klavsholm er vel saa tilfaldet hendes Søn Oluf Movridsen og efter hans barnløse Død Fru Ellines Broder Kristoffer Gøje; denne var i al Fald Medejer af Gaarden ved sin Død 1584, hvorpaa hans Part ved Arv tilfaldt Anne Rosenkrantz's Børn, saa at hun oplevede at se hele Klavsholm i sin Besiddelse<sup>3)</sup>. — For øvrigt havde Fru Anne flere Processer med denne godskjære Svoger om Arvegods<sup>4)</sup>.

For øvrigt viste Anne Rosenkrantz stor Iver som Godsstyrer, navnlig ved Krænkerup og Torbenfeld. En Mængde Magelæg med Kronen eller Adlen foretoges; Krænkerup fik egen Birkerettighed m. m. 1570 red Frederik II personlig Markeskjel ved Krænkerup, da Kronens Bønder havde klaget over Forurettelser af hende<sup>5)</sup>. I sine sidste Aar synes hun at have opholdt sig paa Torbenfeld, maaske ogsaa fordi hendes to Døtre nu var blevne gifte. — Med Hoffet stod hun stadig i Forbindelse. Ligesom hun under Jagtfesterne paa Emborg 1560 havde fungeret som en Slags Værtinde for den ugifte Frederik II, saaledes blev hun efter hans Giftermaal tilsagt at give Møde i Kolding otte Dage for Bartholomæi Dag 1573 tillige med fem andre Fruer for med sin Erfaring at staa den unge

<sup>1)</sup> Tegn. 1560, S. 359. — Geh. Ark., Klavsholm Nr. 6.

<sup>2)</sup> Brasch, Gl. Ejere af Bregentved S. 156.

<sup>3)</sup> Jvfr. Danske Herregaarde VII under Klavsholm. Her forbigaas dog Oluf Movridsen, der jo dog maa have arvet sin Moder. Endnu 1586 og 1587 sættes Anne Rosenkrantz til Mønstring i Sjælland baade af Torbenfeld og Klavsholm (Geh. Ark.).

<sup>4)</sup> Rosenvinge, Gl. Domme IV, 191. — Geh. Ark., Voss' Saml. S. Hald H. Nr. 1.

<sup>5)</sup> Ny Dsk. Mag. VI, 167.

Dronning Sofie bi ved hendes forestaaende Nedkomst. Det var da heller ikke mere end billigt, at hun indbødes til den unge Frøkens (Elisabeths) Daab paa Koldinghus den 25. Oktober<sup>1)</sup>. Det samme gjentog sig ved en ny ung Frøkens (Hedevigs) Daab paa Frederiksborg den 19. September 1581<sup>2)</sup>. — Hun var ligeledes blandt de Adelsfolk, der 1588 bleve tilsagte at ledsage Frederik II's Lig fra Andvorskov til Roskilde.

Hun døde paa Torbenfeld den 27. November 1589 i sit 68de Aar. Kort før havde hun haft den Sorg at miste sin Datter Pernille, Hak Ulfstands Hustru, der den 5. Oktober var bleven begravet i Sognekirken til Hekkeberg i Skaane. — Fru Anne selv blev den 4. Januar 1590 foreløbig bisat i Ringsted Kirke, hvorpaa Liget næste Foraar blev ført til Rasted Kirke ved Krænkerup; hertil havde hun selv skjænket en Kalk for sit Lejested<sup>3)</sup>. Grunden til Bisættelsen i Ringsted fremgaar tilfældig af et Brev, Regeringsraadet den 28. December 1589 skrev til den nylig afdøde Rigsraad Anders Bings Enke, Fru Anne Pedersdatter (Galt). Raadet erklærer heri, at det paa ingen Maade kan bevillige hende den begjærede 3 Ugers Opsættelse af hendes Husbonds Begravelse paa Grund af Kongen og den unge Dronning af Skotlands forventede Ankomst, men giver hende det Raad, nu at lade Liget nedsætte i Varberg Kirke og siden paa Foraaret føre til sin Sognekirke, ligesom nu sker med Fru Anne Rosen-

---

<sup>1)</sup> Sjøell. Tegn. 1573 S. 172; 191.

<sup>2)</sup> Sjøell. Tegn. 1581 S. 502.

<sup>3)</sup> Marmora Danica II, 318. — Ejler Brockenhuses Kalenderoptegnelser i Saml. til Fyns Hist. og Top. VI, 377; 378; 379. — Hofmans Foundationer VI, 44.

krantz's Lig, som bliver nedsat i Ringsted Kirke indtil Foraaret <sup>1)</sup>).

Anne Rosenkrantz syslede med Genealogi. I en Slægtetog, som hendes Frænke, Sofie Rud, Datter af Jørgen Rud til Vedby og Kirstine Eriksdatter Rosenkrantz, lod indrette, staar der ved Slutningen (S. 55): «finis in libro dominæ Annæ Rosencrantz in Torbenfeld». Fru Sofie Rud, gift med Rigsraad Erik Madsen Bølle, døde 1555, han 1562. Man maa vel nærmest antage, at Fru Sofie har begyndt Slægtetogen, Anne Rosenkrantz fortsat den; i alt Fald omtales en Del Begivenheder deri, forefaldne efter Sofie Ruds Død, saaledes Fru Annes egne Døtres Giftermaal og Otte Gøjes Død; Fru Margrete Gøjes og Peder Brahes 7 Børn anføres; Døtrenes Giftermaal ere dog tilføjede med en anden Haand i Randen. I ethvert Tilfælde synes denne Slægtetog at være et omhyggeligt og paa- lideligt Værk <sup>2)</sup>.

For sin Død havde hun skjænket en Sum af 500 Speciesdaler til Kjøge Skole og bestemt 1660 Dlr. til et Legat til Brøduddeling til fattige i Roskilde. Da hun ikke selv havde faaet Fundatsen oprettet, blev dette gjort af hendes Arvinger den 23. Juni 1593, nemlig af Peder Brahe til Krogholm tillige med hans Hustru Fru Margrethe Gøje til Krænkerup og af Jfr. Dorthe Gøje til Torbenfeld <sup>3)</sup>. Fru Pernille, Hak Ulfstands, var allerede død 1589, hvorpaa Hak Ulfstand indgik et nyt Ægteskab.

<sup>1)</sup> Skaanske Tegn. 1589 S. 71. — En Ligprædiken over hende af Morten Andersen Skavbo udkom i Trykken 1591, men findes ikke længere paa det st. kgl. Bibliothek, saa den nu vel maa antages for at være udgaaet af Litteraturen.

<sup>2)</sup> Thottske Saml. Nr. 1871 4to, st. kgl. Bibl. Jvfr. Vedel Simonsen, *Ruderne*, II, 26.

<sup>3)</sup> Hofmans *Fundationer* VII, 238 f.; 416.

Fru Margrete, Peder Brahes, døde 1594, hvorpaa Jfr. Dorthe de følgende Aar, med sin Morbroder Jørgen Rosenkrantz som Værge, førte flere Retssager mod Hak Ulfs-tands Arvinger († 1594). Den gamle Jørgen Rosenkrantz gik saaledes selv i Rette for hende under Herredagen i Juli 1595. Hun selv levede ugift som Ejerinde af Torbenfeld til 1616; Klavsholm og Krænkerup tilfaldt Peder Brahe og hans Arvinger<sup>1)</sup>.

## VI.

## Otte Rosenkrantz Ottesen til Næsbyholm.

† 1557.

Otte Rosenkrantz er den mindst fremtrædende af Otte Holgersens og Margrete Ganses Sønner. Hans Fødselsaar kjendes ikke; dog synes han at have været ældre end Jørgen Rosenkrantz. Om hans Ungdomshistorie vides ikke mere end hvad der allerede er omtalt under Brødrene, at han først en Tid lang holdt Hus paa Boller (1547), men tilsidst efter de endelige Skifter mellem Brødrene fik Næsbyholm, Næsby eller Næsborg, som det endnu paa denne Tid kaldes. 1547 blev han som Ejer af Boller udnævnt til med flere andre Adelsmænd at afgøre en Ejendomstrætte mellem Peder Ebbesen (Galt) og Herluf Trolle<sup>2)</sup>. 1548 var han som Hofsinde med paa Brudetoget til Sachsen, og endnu 1549 laa han som Hofsinde paa Gjæsteri i Jylland<sup>3)</sup>. «Til Nesborge» kaldes

<sup>1)</sup> Ejler Brockenhusens Kalenderoptegnelser i Saml. til Fyns Hist. og Topografi VI, 385; 395; 397; 405; 407. — Rosenvinge, Gl. Domsme IV, 223 ff.; Secher, Kongens Rettertingsdomme 1595—1604 S. 36; 52 og fl. St. — Danske Herregaarde VII (Klavsholm).

<sup>2)</sup> Dsk. Mag. 4. R. I, 290.

<sup>3)</sup> Sammesteds S. 351 og 4. R. II, 94—96; 180; IV, 369.

han i et Dokument fra 1550, hvori Mogens Gøjes Svigersøn, Just Høg til Vang, vedgaar at skyldes ham en Sum Penge<sup>1)</sup>. — Samme Aar fik han («Otte Rosenkrantz til Næsby») Befaling til at granske om en Holm i Torbenfeld Sø paa Forlangende af Eskild Gøje til Torbenfeld<sup>2)</sup>. — Omtrent paa denne Tid maa han være bleven gift med Mogens Gøjes og Margrete Stures Datter, Ide Gøje til Skjervad. I den følgende Tid opholdt han sig mest i Ro paa sine Ejendomme Næsbyholm (saaledes kaldt i et Brev fra 1556<sup>3)</sup>) og Skjervad og forekommer af og til i Retsdokumenter angaaende Gøjernes Ejendomme. Forleninger opnaaede han derimod ikke og døde i en temmelig ung Alder paa Næsbyholm den 27. September 1557 tillige med en Søn, Otte, formodentlig af en smitsom Sygdom. De bleve begge den 27. Oktober begravede i Næsby Kirke, hvor Broderen, Jørgen Rosenkrantz, derpaa 1557 lod opsætte et Epitafium over ham; senere blev det 1648 istandsat af Otte Rosenkrantzes Dattersøn, Otte Brahe Stensøn til Næsbyholm. En Gravsten i Kirken viser ham og hans Hustru i fuld Legemsstørrelse; de ere fremstillede i en ung Alder, han i Rustning<sup>4)</sup>.

Med Ide Gøje havde Otte Rosenkrantz foruden et Par smaa tidlig døde Børn, Otte, død samtidig med Faderen, og Mogens, vistnok død samtidig med Moderen 1563, tre Døtre, Sofie, født omtrent 1551, Margrete, født paa Næsbyholm den 13. Januar 1552, og Birgitte,

<sup>1)</sup> Kgl. Bibl., Adelsbreve Fasc. 23.

<sup>2)</sup> Tegn. 1550, III, 165.

<sup>3)</sup> I en Kvittering, udstedt fra Skjersø den 2/11 1556 af Fru Ide Truidsdatter, Falk Gøjes Efterleverske (Adelsbr. Fasc. 23, «Gøje», kgl. Bibl.).

<sup>4)</sup> Ny kirkehist. Saml. V, 349. — Hofman, Fundationer, VIII, 438. — Afb. af Mindesmærket af Abildgaard i Oldn. Museums Arkiv

født paa Skjervad Langfredag den 12. April 1555. Fru Ide styrede i den følgende Tid selv Næsbyholm og Skjervad, medens Ottens ældste Broder, Holger Rosenkrantz, var Børnenes Formynder. Hun forekommer i flere Retsdokumenter angaaende Gøjernes Arvesager, saaledes især 1560 i Anledning af Skiftesamlingen paa Gunderslevholm efter hendes som barnløs døde Broder Eskild Gøje og af Peder Oxe tidligere omtalte Forsøg paa at sætte sig i Besiddelse af Gunderslevholm<sup>1)</sup>. — Samme Aar skjenkede Kongen Fru Ide Gøje den største Klokke i Skovkloster; dog tilføjes: om Skovklosters Kirke ikke er en Sognekirke<sup>2)</sup>.

Fru Ide Gøje døde paa Næsbyholm i Februar 1563 af en smitsom Sygdom, som da synes at have hersket. Hendes Søster Birgitte Gøjes og Herluf Trolles Prædikant paa Herlufsholm, Rasmus Augustinus, var efter Fru Birgittes Opfordring oftere hos hende under hendes Sygdom. Den 10. Februar skriver han fra Næsbyholm til Fru Birgitte om hendes Tilstand; hun er meget svag og skrøbelig og har helt vendt sit Sind og sin Hu fra denne forgængelige Verden og venter med Fortrøstning sin Død. Otte Dage tidligere havde hun en Søndag Aften kaldt alle sine

<sup>1)</sup> Skiftebrevet af  $25\frac{1}{2}$  1560 mellem Kristoffer Gøje til Avindsbjerg paa egne og sine Søstre Ide Gøjes og Helvig Gøjes Vegne og Herluf Trolle paa Birgitte Gøjes Vegne og Antonius Bryske til Langesø. D. R. Kansler, paa sin Søster Sidsel Bryskes (Eskild Gøjes Enkes) Vegne — findes i Geh. Ark., Løve H. Nr. 20 (jvfr. Rosenvinge Gl. D. III, 192). — 1560  $27\frac{1}{2}$ , Gunderslevholm, bekjender Kristoffer Gøje paa egne og Søstres, Ides og Helvigs, Vegne og Herluf Trolle paa Birgitte Gøjes Vegne, at Vincents Juel til Klavsholm (gift med Elline Gøje) har betalt dem 50 Joachimsdalere for deres Halvpart i en Gaard i Korsør, som var tilfalden dem i Arv efter deres Broder Eskild Gøje (Geh. Ark., Korsør Nr. 12). — Dommen over Peder Oxe af Juni 1560 er udførlig omtalt under P. Oxe.

<sup>2)</sup> Tegn. 1560 S. 283.

fire Børn op til sig og taget Afsked med dem; Fru Birgitte Bølle, Kristoffer Gøjes Hustru, der var kommen derover fra det nærliggende Gunderslevholm, og Hr. Rasmus Augustinus selv overværede denne hjertelige Afsked. Børnene, tilføjer han, ere endnu alle karske; de to Søstre, Fru Mette og Fru Maren, pleje hende trolig Dag og Nat og sende ogsaa Hilsen til Birgitte Gøje. — Ved Fru Mette forstaas maaske Just Høgs Hustru, Mette Gøje, Hølsøster til Fru Ide Gøje, men hvem den anden «Søster», Fru Maren, var, maa vi lade staa uafgjort hen. — Uagtet Rasmus Augustinus i Brevet ytrer et svagt Haab om, at Fru Ide kunde komme sig, maa hun dog være død faa Dage efter, og rimeligvis er den ene af hendes fire Børn, formodentlig Mogens, der opføres paa Stamtavlerne, blevet et Offer for samme Sygdom som Moderen; han omtales i al Fald aldrig senere. — Af et Brev fra samme Rasmus Augustinus af 11. August s. A. ser man, at Birgitte Gøje da havde alle de tre Døtre hos sig, nemlig Jfr. Sofie, Jfr. Margrete og Jfr. Birgitte<sup>1)</sup>. Forøvrigt er der Antydninger til, at de maaske allerede tidligere have været i Huset hos Birgitte Gøje og Herluf Trolle; i saa Fald maa de altsaa antages at være sendte hjem til Næsbyholm i Anledning af Moderens Sygdom. I Ligprædikenen over Birgitte Rosenkrantz siges saaledes, at hun neppe et Aar gammel 1556 kom til sin Moster Birgitte, og i Ligprædikenen over Margrete, at hun 8 Aar gammel, altsaa 1560, kom til hende, men da som Grund anføres, at begge hendes Forældre da vare døde, har den gode Præst neppe vidst rigtig Besked.

De unge Piger fandt en moderlig Støtte i den ædle

---

<sup>1)</sup> Ny kirkehist., Saml. III, 570—73.

Birgitte Gøje, som aldrig svigtede dem. Deres Farbroder Holger sørgede imidlertid for Styrelsen af Næsbyholm, foretog Mageskifter for dem o. s. v.<sup>1)</sup>. Vigtigst var det jo imidlertid, at de skaffede dem gode Partier.

## VII.

**Sofie Rosenkrantz Ottedatter til Skjervad og Jakob Sefeld til Visborg,**  
Rigsraad og Regeringsraad,  
† 1599.

Sofie Rosenkrantz Ottedatter, født omtrent 1551, blev 1570 gift med Jakob Sefeld til Visborg. Jakob Sefeld var en Søn af Enevold Sefeld til Visborg ved Mariagerfjord (Viborg Stift, Hinsted Herred) og Fru Agathe Pogvisk. Han var født den 1. September 1545 og fik som Barn Undervisning af en tysk Hofmester, formodentlig fordi Moderen var fra Holsten. Hans Fader døde 1557, hvorpaa Moderen sendte ham til Itzehoe til sin Søster, Jfr. Katrine Pogvisk, som var Abbedisse i det derværende

<sup>1)</sup> 1565, <sup>1</sup>/<sub>2</sub>, fik Holger Rosenkrantz paa sine Broderbørns Vegne Brev om at unde Kongen til Magelæg det Gods i Ods Herred, som Kong Kristian III i sin Tid handlede med deres Fader Otte Rosenkrantz om, uden at det den Gang kom til Ende dermed; til Vederlag kan han udlægge Børnene det Gods, som Otte R. i sin Tid begjærede, nemlig „Onsbye“ med det Kirkegods i Næsby Sogn (Tegn. 1565 S. 344). — <sup>2</sup>/<sub>4</sub> 1566 kom Magelæget i Stand; Kongen fik Attrup Hovedgaard i Ods Herred, 11 Gaarde i Attrup By, 4 Gaarde i Grevinge By, 5 Gaarde i Herrestrup, Grevinge Sogn. Børnene fik Aas Hovedgaard i Tybjerg H. i Glumso Sogn og 10 Gaarde i Aaseby (Geh. Ark., Magesk. Nr. 319, Tybjerg H. Nr. 24 og Ods H. Nr. 43; jvfr. Reg. 1566, S. 155; 163; 1567, S. 204). — Et Brev fra Holger Rosenkrantz til Birgitte Gøje om Børnernes Underhold, dat. Helsingborg <sup>2</sup>/<sub>2</sub> 1565, findes i Klevenfelds Sigilsamling, Rosenkrantz, Geh. Ark.

adelige Frøkenkloster. Her blev han holdt i Skole i 4 Aar, foretog derpaa 1561—64 en Udenlandsrejse, i Tjeneste hos en Adelsmand, Lauritz v. Siem. 1564 kom han til-lige med sin Broder Klavs, der ogsaa havde tjent i Ud-landet, tilbage til sin Moder paa Visborggaard. 1565 bleve begge Brødrene under Frederik II's Ophold i Viborg gjorde «væragtige», hvorpaa de lovede Kongen deres Tjeneste og kort efter droge til Kongens Gaard. 1566 tjente Jakob Sefeld derpaa under Peder Gyldenstjernes Befaling paa Daniel Rantzaus Tog ind i Vestergötland. I Januar 1568 fulgte han Kongen paa dennes Rejse til Engelholm, og var blandt de unge Adelsmænd, der ogsaa i den følgende Tid vare i Kongens Nærhed. Da hans Moder imidlertid døde samme Aar, tog han Afsked fra Hoftjenesten og overtog Visborggaard. Under sit Ophold ved Hove havde han gjort Bekjendtskab med Jfr. Sofie, med hvem han derpaa med Enkedronningens Tilladelse holdt Bryllup 1570 paa Dronningborg Slot i Randers, der hørte til Enke-dronningens Livsejegods<sup>1)</sup>. — Birgitte Gøje skjænkede hende og hendes Arvinger ved Gavebrev, dat. Aakjer den 2. Juli 1571, 4 Gaarde i Nørre Herred i Jylland «for den trovillige Huldhed og hørsomme Godvillighed, som ærlig og velbyrdig Fru Sofie Jakob Sefelds, min kjære Søster-datter, mig gjort og bevist haver og mig herefter gjøre og bevise mue»<sup>2)</sup>. — I August Maaned besøgte Birgitte

<sup>1)</sup> Niels Lauritzens Ligprædiken over Jakob Sefeld; jvfr. Dsk. Herre-gaarde IX (Visborggaard); Rørdam, Hist. Kildeskr. II, 463.

<sup>2)</sup> Adelsbreve Fasc. 22 (Gjø), kgl. Bibl. — Brevet er medundertegnet af Holger Rosenkrantz til Boller. Det indeholder selvfølgelig den almindelige Bestemmelse, at hvis Godset bliver hende afvundet ved Rettergang, skal der gives andet i Stedet; men Udtrykkene ere neppe ganske almindelige: «med Landslov, Kirkelov, Kejsrerret eller nogen anden lovlig Rettergang».

Gøje ogsaa sin Plejedatter paa Visborg Gaard og aflagde med det samme et Besøg hos Jørgen Rosenkrantz paa Rosenholm. I Oktober Maaned fødte Fru Sofie en Datter, der i Daaben, formodentlig efter Birgitte Gøje, fik Navnet Birgitte; men det kostede den unge 20aarige Moder Livet. Allerede den 26. Oktober beklager Mette Rosenkrantz fra Gisselfeld i et Brev til Birgitte Gøje den Sorg, hun havde haft ved det fromme unge Menneskes Død. Desto mærkeligere er det, at Jakob Sefeld først ved et Brev fra Visborg af 7. November underretter hende om Dødsfaldet og indbyder hende til Begravelsen i Visborg Kirke den 13. December<sup>1)</sup>.

Jakob Sefeld vedblev i de følgende Aar at staa i en livlig Brevvexling med Birgitte Gøje, «sin kjære Moder». Hun havde taget det lille Barn til sig, og hun sørgede for en Kuustner, der afbildede den afdøde Fru Sofie. I Aaret 1573 omtaler han i Brevene hyppig «den bevidste Sag», og lover at underrette hende om dens Afgjørelse<sup>2)</sup>. Han ægtede nemlig den 13. September 1573 paa Kallundborg Slot sin afdøde Hustrus Næstsøskendebarn, Sofie Bilde, Datter af Rigsraad Peder Bilde til Svanholm og Birgitte Olufsdatter Rosenkrantz til Øster-Valø. Han vedblev selv at staa i høj Gunst hos Frederik II og indbødes jævnlig til de kongelige Familiefester; den 22. Juli 1572 var han saaledes indbudet til Grev Gynther af Barbys, Kristoffer Paxes og Anders Bings Bryllupper, som Kongen da holdt, — alle Mænd, som han havde staaet i nærmere Forhold til under sin Hoftjeneste. 25. Oktober 1573 og 23. Januar 1575 overværede han med sin Hustru «de

<sup>1)</sup> Klevenf. Saml. — Mette Rosenkrantzes Brev er tidligere meddelt under Peder Oxes Levned.

<sup>2)</sup> Adelsbreve Fasc. 22 Nr. 67; 72; 80; 85; 86.

unge Frøkeners» Daab paa Koldinghus og Skanderborg; 1575 ledsagede han Kongen udenlands, var 1577 en af Kristian IV's Faddere, ligesom han ogsaa 1579 deltog i den store Bryllupsfest paa Koldinghus, da Breide Rantzau blev gift med Sofie Rosenkrantz Eriksdatter.

I social Henseende maa Jakob Sefeld have indtaget en betydelig Plads. Ved Magelæg og Kjøb udvidede han sine Ejendomme. Skjervad havde han faaet ved sit Ægteskab med Sofie Rosenkrantz. Allerede i Aaret 1575 gjenopbyggede han Visborggaard med stor Pragt, med 7 Taarne og Kobbertag; Glassene til Ruderne leveredes af en tysk Glasmester, der boede i Nærheden, og som, da Frederik II en Gang gjæstede Gaarden, skal have forlystet Kongen ved «at blæse paa Glastrompet». Glasbrænderi begyndte nemlig paa den Tid at spille en Rolle. Ogsaa til Birgitte Gøje sender han saaledes Vinglas fra Glasbrænderen<sup>1)</sup>. Allerede 1577 sættes han ved Adlens Laan til Kongen til den højeste Sum (1000 Daler, Jørgen Rosenkrantz f. Ex. kun til 500); 1581 erhvervede han ved Magelæg Hovedgaarden Mølgaard i Aars Herred<sup>2)</sup>; Sostrup Hovedgaard (nu Benzon) fik han allerede 1581 Lod i ved Mageskifte med Mølgaard, og ved forskellige Transaktioner med de Smaa-Adelsfolk, der havde Lod deri, fik han endelig 1598 den sidste Lodtager udkjøbt, hvorpaa han i 1599 begyndte ogsaa at opføre en statelig Hovedbygning her; men Døden bortrev ham, hvorpaa Bygningen fuldførtes af hans Enke<sup>3)</sup>.

<sup>1)</sup> Hist. Tidsskr. 5. R. I, 491 f. — Adelsbreve Fasc. 22, Nr. 85 (dat. Visborg, 2den Paaskedag 1575).

<sup>2)</sup> Saml. til jysk Hist. og Topografi VI, 81.

<sup>3)</sup> Hvass, Meddelelser om Familien Hvas, IV, 147 ff.; 154; 176—178. — Dsk. Herregaarde (Visborg). — Trap, Beskr. af Danm. V, 282.

En saa statelig, fremadstræbende Mand som Jakob Sefeld, der var vel set ved Hove, blev allerede under Herredagen i Odense den 9. November 1581 i sit 36. Aar optagen i Rigsraadet samtidig med Brejde Rantzau, Anders Bing, Hak Ulfstand og flere af sine Jævnlige<sup>1)</sup>. Samtidig forligte Kongen ham med den bekjendte Rigsraad Jørgen Lykke, da Lensmand paa Mariager. Med denne Mand havde allerede hans Moder Fru Agathe ligget i Strid, og Jakob Sefeld havde selv kort før siddet i den Kommission, der skulde undersøge Forholdene paa Mariager Kloster, hvis Skove Jørgen Lykke beskyldtes for at have ladet forhugge<sup>2)</sup>. — I Forening med Jørgen Rosenkrantz, til hvem han, som vi ovenfor have set, stod i nøje Forhold og som han selv satte saa høj Pris paa, udførte han i den følgende Tid en Mængde forskjellige Hverv i Jylland og sad flere Gange i kgl. Retterting i Viborg. Juni 1582, altsaa efter at han var bleven Rigsraad, fik han sin første Forlening, Aarhusgaard, som han beholdt til  $30/3$  1594, da han efter Jørgen Lykke selv blev Lensmand paa Mariager, som han vedblev at være til sin Død. Som Lensmand paa Aarhusgaard, hvortil ogsaa Havreballegaard (nu Marselisborg) hørte, havde Jakob Sefeld i Slutningen af 1583 og Begyndelsen af 1584 Kongen, Dronningen og hele Raadet forsamlet hos sig; den 9. Januar har Kongen

<sup>1)</sup> Samlinger til Fyns Hist. og Topografi VII, 262. Det maa dog vist forstaaes saaledes, at de den nævnte Dag aflagde deres Raadsed. Udnævnte vare de noget tidligere; saaledes tilsiges Jørgen Rosenkrantz, Sten Brahe, Jakob Sefeld, Brejde Rantzau og de øvrige Raader allerede ved Brev af 26. September til et Møde i Odense 8. Novbr. (Sjæll. Tegn. 1581, S. 514).

<sup>2)</sup> Rosenvinge, Gl. D. III, 47 (1567). Jyske Tegn. 1581, S. 245; 248; Jyske Reg. 1581, S. 331 og fl. Steder. — Dahlerup, Mariager Klosters Hist. S. 32. — Om en Strid mellem Fru Agathe Pogrisk og Jørgen Lykke om en Engstrækning, Tegn. 1563 S. 422.

i sin Kalender optegnet: idag var jeg Jakob Sefelds Gjæst med hele Raadet. Maden har rimeligvis været god; i det mindste maatte Jakob Sefeld ved Kristian IV's Bryllup 1598 sende sin Kok til Kongens Kjøkken<sup>1)</sup>.

Et af de betydeligste Hverv, der betroedes Jakob Sefeld, var, at han 1585 tillige med Rigsraaderne Jørgen Skram til Tjele og Absalon Gøje til Kjelstrup sendtes til Norge for paa Kongens Vegne at holde Retterting. Det var denne Kommission, der blandt andet fældede Dom over den under Erik Rosenkrantz omtalte Erik Munk til Hjørne for hans Udsugelser af den norske Almue<sup>2)</sup>. — I Aaret 1586 deltog han i Festlighederne paa Kronborg i Anledning af Kongens Svigerforældres Ankomst og var ogsaa bestemt til at skulle deltage i Turneringerne<sup>3)</sup>. — I Aaret 1587 var han blandt de Adelsmænd, der vare bestemte til at følge Kongen til Hamborg<sup>4)</sup>, og i 1588 var han vel ikke med Jørgen Rosenkrantz blandt de Adelsmænd, der ledsagede Kongen til Hertug Hanses Bryllup paa Sønderborg, men derimod deltog han i Bryllupperne paa Haderslevhus den 25. Februar. Han har saaledes fulgt Kongen omtrent til det sidste<sup>5)</sup>.

<sup>1)</sup> Hist. Tidsskr. 4. R. III, 556. Sjæll. Tegn. 1598 fl. Sted. Jvfr. ovenfor S. 516. — Om hans Virksomhed som Lensmand paa Mager henvises til Dahlerup, S. 33 ff. og til Dsk. Mag. VI, 180 ff.; 200 ff.; 1588 blev Nonneklostret efter Regeringsraadets Ordre omdannet til Lade; 1589 odelagdes det af Ildsvaade (S. 282). Det hele Kløster opløses nu.

<sup>2)</sup> Dsk. Mag. 3. R. V, 348 f.

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1586 S. 24; 25; 39; 43; 44.

<sup>4)</sup> Sjæll. Tegn. S. 154; 155.

<sup>5)</sup> Sjæll. Tegn. 1587 S. 219. 1588 S. 317. Herefter maa Ytringerne ovenfor S. 518 ændres. Jørgen Rosenkrantz var netop den eneste Raad, der ledsagede Kongen til Brylluppet paa Sønderborg; de øvrige Adelsmænd vare: Knud Brahe, Valdemar Parsberg, Erik Lange, Johan Rud, Niels Skram, Henrik Lykke, Erik

I Regeringsraadets Tid vedblev Jakob Sefeld at indtage en betydelig Stilling, saaledes som det allerede til Dels er omtalt under Jørgen Rosenkrantz. Som Lensmand paa Mariager vistes der ham forskellige Begunstigelser, allerede i Juli 1588 og især ved et nyt Lensbrev 1593, hvorved Afgiften af Lenet betydelig nedsattes<sup>1)</sup>. I de følgende Aar anvendtes han hyppig ved Mønstringerne i Jylland, som kgl. Rettertingsdommer i Viborg og i lignende Hverv. 1589 var han blandt de Raader, der vare bestemte til at ledsage Prinsesse Elisabeth til Brunsvig efter hendes Bryllup; 1590 var han blandt de Raader, der skulde afgjøre Trætten med Fyrstendømmerne angaaende Forholdet mellem Riberhus og Haderslevhus. 1591 ledsagede han Enkedronning Sofie paa Rejsen til Brunsvig; 1593 førte han tillige med Manderup Parsberg og Henrik Belov de pinlige Forhandlinger med Enkedronningen; samme Aar ledsagede han Kristian IV til Hyldingen i Hertugdømmerne, ligesom han atter i 1594 i Forening med Henrik Belov førte de langvarige Forhandlinger med Enkedronningen, der, som tidligere omtalt, nu maatte trække sig tilbage til Nykjøbing Slot. I Maj 1595 blev derpaa Jakob Sefeld selv optagen i Regeringsraadet i den noget tidligere afdøde Niels Kaases Sted. Hvorfor det netop blev ham, er nu vanskeligt at afgjøre. At han i religiøs Henseende stod Jørgen Rosenkrantz nær og ligesom han havde stor Frygt for Calvinismen, ligesom han

---

Lunge, Jakob Høg, Ulrik Sandberg, Køne Quitzow (jfr. ovenfor S. 578), Eske Brock, Ove Lunge til Odden, Predbjørn og Hannibal Gyldenstjerne og Goske Budde. De skulde møde i Haderslev den 8. Februar, tagende hver med sig en Kudschovn og tre Heste.

<sup>1)</sup> Dahlerup, Mariager Klosters Historie, S. 36.

i alle Henseender satte stor Pris paa Jørgen Rosenkrantz og gjerne fulgte dennes Raad, er tidligere omtalt. I samme Aar ledsagede han derpaa Kongen paa dennes Rejse til Brunsvig og flere tyske Stater. — Han deltog derpaa i Februar 1596 i Bryllupshøjtidelighederne i Kolding og de samtidig der førte Raadsforhandlinger, for sidste Gang sammen med Jørgen Rosenkrantz. I den følgende Tid opholdt han sig som Regeringsraad dels i Kjøbenhavn, dels i nogen Tid i Jylland. Ved Kongens Kroning den 29. August var han selvfølgelig tilstede, og med denne Dag ophørte jo ogsaa Regeringsraadets Virksomhed. Han var blandt de Raader, der vare tilsagte til at deltage i Ridderspillene.

Ogsaa under Kristian IV vedblev Jakob Sefeld at indtage en betydelig Stilling. Maj 1598 sendtes han saaledes med Rigsraad Albert Fris til Hertugdømmerne i Anledning af Stridigheder mellem Amterne Schwabstedt og Gottorp. Den 11. Juni samme Aar kronedes derpaa Dronning Anna Kathrine i Kjøbenhavn. Jakob Sefeld udnævntes da til Dronningens Hofmester og spillede som saadan en fremtrædende Rolle ved Kroningen. Paa Vejen til Kirken gik han foran Dronningens Vogn, bærende Kronen, ligesom han ogsaa i Kirken bar den op paa Altret. Ogsaa ved denne Lejlighed var han blandt dem, der opfordredes til at lade sig bruge ved Ringrendingen. Imidlertid virkede hans Kok i Kjøkkenet <sup>1)</sup>. — I Forbindelse med hans Udnævnelse til Dronningens Hofmester

---

<sup>1)</sup> Om alle disse Forhold henvises til Erslevs: Aktstykker o. s. v. til Rigsraadets og Stændermodernes Historie under Kristian IV, og de der anførte Kildesteder. — Om Kokkene fra en Del Byer og Adelsmænd, deriblandt Jakob Sefelds, der tilsagdes til Kongens Bilager, se Jyske Tegn. 1597 S. 56.

staar det maaske, at Afgifterne af Mariager Len, som vare blevne forøgede efter Kongens Overtagelse af Regeringen, nu ved Brev af 8. Juli 1598 atter betydelig nedsattes<sup>1)</sup>.

Sin ældste Datter Birgitte, Sofie Rosenkrantzes Barn, mistede Jakob Sefeld i en ung Alder, 18 Uger efter hendes Bryllup med Erik Kaas til Vorgaard (<sup>8</sup>/<sub>10</sub> 1592); <sup>3</sup>/<sub>4</sub> 1593 blev hun begravet. Faa Dage efter tog Jakob Sefeld Stævning over Erik Kaas, fordi han havde forskyldt Datterens Død. Sagen kom dog ikke for Retten<sup>2)</sup>. — Med Sofie Bilde havde han 10 Born, 6 Sønner og 4 Døtre, nemlig 1) Enevold Sefeld, der arvede Visborggaard efter Faderen; 2) Peder Sefeld, der døde tidlig i Kjøbenhavn; 3) Eske Sefeld, der, som ovenfor omtalt, under Kristen Jensen Ribers Vejledning studerede i Vittenberg sammen med Holger Rosenkrantz (den lærde) i Aarene 1593 og 94, men kort derpaa døde i Strasburg; 4) Peder Sefeld, der ogsaa ung døde paa Valø; 5) Klavs Sefeld, der ligeledes døde ung paa Mariager Kloster, og endelig 6) Hans Sefeld, der overlevede Faderen, fik Sostrup og Skjervad, men satte dem overstyr ved Spil<sup>3)</sup>. — Af de 4 Døtre med Sofie Bilde: Sofie, Agathe, Kathrine og Ide, døde Jfr. Ide den 27. Marts 1592<sup>4)</sup>, saa at Døden havde ryddet frygtelig op mellem hans Børn i de senere Aar. Døtrene Sofies og Agathes Bryllupper fejrede han derimod med stor Pragt i Kjøbenhavn den 21. Oktober 1599 i Kongens og Hoffets Nærværelse. Den førstnævnte fik den 1596 afdøde Hans

<sup>1)</sup> Dahlerup, Mariager Kloster S. 36.

<sup>2)</sup> Ejler Brockenhus i Saml. til Fyns Historie og Topografi VI, 398 (hvor der skal læses: Kaassis, ikke Krassis) og 401; jvfr. Hofmans Fundationer II, 494. Vedel Simonsen, Eske Brok II, 55.

<sup>3)</sup> Om Hans Sefeld se bl. a. Eske Broks Dagbøger, Bruuns Danske Saml. 2. R. II, 298—99.

<sup>4)</sup> Saml. til Jysk Hist. og Topografi V, 74.

Johansen Lindenovs og Margrete Ottesdatter Rosenkrantzes ældste Søn Hans Lindenov til Gavnø, Agathe fik den ansete Niels Skram til Urup, Peder Skrams Søn, Enke-mand siden 1597 efter Kirsten Rosenkrantz Stygesdatter fra Hevringholm.

Man skulde ellers tro, at Stemningen havde været noget blandet under den store Bryllupsfest; thi under Herredagen, hvori Jakob Sefeld deltog, var den 16. Oktober Dommen falden over Frederik Rosenkrantz og Rigborg Brockenhus! — Paa Hjemrejsen fra Herredagen lagde han Vejen over Gavnø; men her blev han syg den 8. November. Fra Vallo hentedes Lægen Dr. Matthias Jakobsen og fra Kjøbenhavn den bekjendte Læge Dr. Peder Sørensen: men deres Kunst hjalp intet; den 15. November 1599 døde han paa Gavnø, 54 Aar gl., i sin tidligere Svigerske Margrete Rosenkrantzes, sin Hustrus, sine Døtres og Sviger-sønners Nærværelse. — Den 23. December blev han begravet i Visborg Kirke. Biskoppen i Viborg, Niels Lavridsen (Arktander), holdt Talen. I Visborg Kirke er der rejst et overordentlig prægtigt Gravmæle over ham og hans to Hustruer. Han havde jo ogsaa hævet den tidligere temmelig ukjendte, om end meget gamle Sefeld-Slægt op til en stor Højde. Desværre forstod hans Efterkommere ikke at holde Glansen vedlige<sup>1)</sup>. Fru Sofie Bilde oplevede mange Sorger, inden hun døde 1608. «Der er ingen Tvivl om, at I jo haver stor Hjertesorg ikke alene for eders Husbond», siger Niels Lavridsen i sin 1602 udgivne Lig-prædiken, «men ogsaa for eders salig Svogers, Niels Skrams

<sup>1)</sup> Marmora Danica II, 228; Dsk. Atlas V, 28 og især Hofmans Foundationer II, 494. — Ejler Brockenhus i Fynske Selskabs Saml. VI, 434. — Niels Lavridsen Arktanders Ligprædiken, 1602.

til Urup (død 26. Juni 1601) og eders kjære Datters, salig Fru Sofie Sefelds, Hans Lindenovs til Gavnø, dødelige Afgang (død 15. Februar 1601).» — Døden havde hjem-søgt Slægten i de sidste 3 Aar. ligesom i de tidligere. Men værre gik det siden. Hans Sefeld satte to af Gaardene overstyr; Enevold Sefelds Søn, den for sit Bibliothek bekjendte Jørgen Sefeld, ødelagdes i Svensker-krigen mod Karl Gustav.

## VIII.

**Fru Margrete Rosenkrantz Ottedatter (1552—1635), Hans Johan-  
sen Lindenovs til Fobislet, Gavnø, Hundslund (1542—96).**

Margrete Rosenkrantz, Otte Rosenkrantzes og Ide Gojes anden Datter (født 13. Januar 1552) kom, som ovenfor omtalt, efter Moderens Død 1563 til sin Moster Birgitte Goje og blev derpaa af hende omtrent 1565 sendt til Pretz Kloster i Holsten for at opdrages. Her var hun i 2 Aar, hvorpaa hun atter kom tilbage til Birgitte Goje. 1572 blev hun tilsagt den rige Hans Johansen (Lin-denov) til Fobislet i Sønderjylland (Haderslev Amt) og meget andet Gods. Han var en Søn af Hans Johansen (Lindenov) til Fobislet, Julskov i Fyn, m. m. og Fru Rig-borg Tinhus († 1572)<sup>1)</sup>. Han var født 1542; 20 Aar gammel ledsagedes han til Strasburg af den bekjendte Mester Hans Mikkelsen, der senere skulde som anset Skolemand blive Lærer baade for Kristian IV og en af

---

<sup>1)</sup> Hverken Faderen eller Sønnen kalde sig eller kaldes endnu med Navnet Lindenov, ikke en Gang Sønnen paa Gravmælet i Dronninglund Kirke, derimod Kristoffer Johansens Børn, Landsdommer Hans Lindenov til Ørslev Kloster o. s. v., ligeledes Hans Johan-sens Børn.

Hans Lindenovs egne Sønner. Hans Lindenov var dog ikke ene i Strasburg; ogsaa Herluf Trolles Søstersønner, Jakob Huitfeld og dennes yngre, senere saa berømte Broder, Arild Huitfeld, stode under Hans Mikkelsens Opsigt. I Strasburg sluttede Hans Mikkelsen og hans Lærlinge sig til den berømte Pædagog Johan Sturm. I Oktober 1565 tog Hans Mikkelsen tilbage til Danmark for at overtage Ledelsen af Herlufsholms Skole som dens første Rektor. Hans Johansen var dog vendt noget tidligere hjem; i al Fald nævnes blandt de saarede i Svarteraa Slaget den 20. Oktober 1565 under Frants Banners Fane en Hans Johansen, der maa være ham<sup>1)</sup>. — I Aaret 1568 døde hans Fader som Lensmand paa Silkeborg, hvorpaa han selv fra 1568—73 var Lensmand her. Efter Faderen arvede han Fobislet og Julskov; denne sidste Gaard gik dog senere over til hans Søster Hilleborg, der var gift med Hans Spegel, hvorimod denne senere (1589) solgte Borreby i Skaane til sin Svoger<sup>2)</sup>.

St. Hansdag, vistnok i Aaret 1571, stod derpaa hans Bryllup med Margrete Rosenkrantz paa Silkeborg. I Biskop Kristen Hansen Ribers Ligprædiken over hende 1635 sættes Aaret rigtignok til 1574, og det samme antages paa Ligstenen i Dronninglund (Hundslund) Kirke, hvor deres Ægteskab angives at have varet i 22 Aar. Og dog

<sup>1)</sup> Rørdam i Ny kirkehist. Saml. VI, 155 ff.; sammes Hist. Kildeskrifter II, 536 ff. — Der var flere samtidige Hans Lindenover. En Johannes v. Lindenou blev November 1567 immatrikuleret ved Universitetet i Padua, vel Johan Lindenov Kristoffersen til Ørtofte, † 1581, Suhms Saml. II, 2, 5 og 11, eller hans ældre Broder, Hans Lindenov Kristoffersen til Ørslev Kloster, Landsdommer i Nørre Jylland, bekjendt fra Mogens Hejnesens Historie. Begge disse Brødre vare Fætre til Hans Johansen Lindenov.

<sup>2)</sup> Dsk. Herregaarde XIX (Julskov). — Skaanske Herregaarde III (Borreby).

er det urigtigt. I September 1571 nævnes han nemlig allerede som gift ved Frederik Rosenkrantzes Daab. Den 12. Maj 1572 nævnes hans Hustru ikke i Indbydelsen til Grev Gynther af Barbys og fleres Bryllupper paa Kjøbenhavns Slot den 22. Juli; men herpaa kan ikke bygges videre. Men allerede 17. Oktober 1573 fødtes paa Fobislet deres ældste Søn, Hans Lindenov. 25. Oktober indbød han Birgitte Goje til Fadderstadsen den 29. November<sup>1)</sup>. Desuden var Hans Johansen St. Hansdag 1574 ikke længere Lensmand paa Silkeborg, der 27. Maj 1573 var bortforlenet til Jens Kaas, hvorpaa Hans Johansen allerede 1573 havde faaet Tilladelse til at indløse Hindsgavl, som Jørgen Sehested havde i Pant for 13000 Daler. Den 16. Juni 1574 fik han Brev herpaa, frit paa Livstid; det var altsaa nu blevet indløst af Kronen. — Desuden har man et udateret Brev fra den unge Fru Margrete til hendes Plejemoder Birgitte Goje, skrevet paa Fobislet, hvori hun blandt andet fortæller, at hun har været til Fru Yttes Begravelse (o: Fru Jytte Podebusk, Knud Gyldestjernes Enke, der døde 26. Maj 1573 i Randers og begravedes i Aarhus Domkirke den 28. Juni), og at hun derfra er draget til Klavsholm, hvor hun havde truffet sin Morbroder (Kristoffer Goje) og dennes Hustru Birgitte Bølle hos Fru Anne Hardenberg, hvis Mand Oluf Movridsen (Krognos) netop var død paa Klavsholm den 25. Juni 1573<sup>2)</sup>.

<sup>1)</sup> Sjøall. Tegn. 1572 S. 23. — Hist. Tidsskr. 5. R. VI, 49 (Særtryk S. 217); Vedel Simonsen, Borgruiner II, 131 ff. — Adelsbreve Fasc. 22, Nr. 93.

<sup>2)</sup> Bricka, Frederik II's Ungdomskjærlighed, S. 138; 141. — 13. Febr. 1573 underretter Hans Johansen sin kjære Moder, Fru Birgitte Goje, om at Kongen har indløst hans og hans Søsters Pant og de have faaet god Betaling (Adelsbreve Fasc. 22 Nr. 68).

Ligesom Birgitte Gøje havde skjænket Gods til Søsteren Sofie, Jakob Sefelds, saaledes skjænkede hun Fru Margrete noget Gods i Hads, Middelsom og Hovlbjerg Herreder, hvortil hendes Broder Kristoffer Gøje ved Brev fra Avnsbjerg af 7. Maj 1574 gav sit Samtykke<sup>1)</sup>. Dette synes at have givet Anledning til, at Hans Johansen søgte at samle sig et større Gods i denne Egn. Ved Mageskifter med Kongen i Aarene 1579 og 1580 fik han sig udlagt Ormstrup (Vormstrup), nu Frisholt Hovedgaard i Sal Sogn i Hovelbjerg Herred, med nogle og tyve Gaarde i Sal og omliggende Sogne. Han beholdt dog denne Ejendom kun til 1581, da han ved et nyt Mageskifte af 6. Maj 1581 med Kongen afstod til denne sine Herregaarde Vormstrup i Sal Sogn og Østergaard i Hovlbjerg Sogn med en stor Del Bøndergods rundt omkring i Jylland. Til Gjengæld for dette Gods og mod at tilskyde en betydelig Sum i Penge fik han det gamle Hundslund Kloster (nu Dronninglund) i Vendsyssel, med ialt 175 Gaarde, 4 Møller, 35 Gadehuse m. m., med Birkeret og det Løsøre, som fandtes paa Klostret, da Peder Munk afleverede Lenet. Kort efter fik han ogsaa Kaldsret og Herlighedsretten over Hundslund Kirke, som han skulde forbedre og holde ved Hævd<sup>2)</sup>. — Klosterbygningen blev nu udbedret; deres Navnetræk og Vaaben med Aarstallene 1581 og 1585 fandtes paa forskellige Steder i Bygningen, ligesom ogsaa Kirken bærer forskellige Vidnesbyrd om dem.

I Aaret 1584, da Frederik II i Januar Maaned opholdt

<sup>1)</sup> Adelsbreve Fasc. 22 (Gjø), st. kgl. Bibl.

<sup>2)</sup> Mageskifter i Geh. Ark. Uldborg H. Nr. 11 og Hovelbjerg H. Nr. 27 og 28. — Dsk. Atlas IV, 447; V, 343, og navnlig Dsk. Herregaarde XII (Dronninglund), efter Dsk. Saml. Nr. 377 i Geh. Ark.

sig paa Havreballegaard hos Jakob Sefeld, foregik derpaa et nyt, betydeligt Mageskifte, vistnok ligesom det forrige efter Kongens Opfordring, idet Hans Johansen afstod sin Slægts Fædrenegaard i Nordslesvig, Fobislet, til Kongen mod Gavnø Kloster med Birkeret og anden Herlighed<sup>1)</sup>. — Ved disse Transaktioner og ved det meget private Gods, han endnu ejede, var Hans Johansen bleven en meget rig Mand; hans Gods anslaaes til 8000 Tdr. Hartkorn<sup>2)</sup>. Han maatte ogsaa af og til yde Kongen betydelige Laan, saaledes baade 1577 og 1578 1000 Dlr. (4000 Kroner, nu vel omtrent 15—20,000 Kr.), 1579 500 Daler o. s. v.<sup>3)</sup>.

Ved Hove stod Fru Margrete og Hans Johansen i lige saa stor Anseelse som Søstrene og Svogrene, ja maaske endnu mere. 1575 i Januar vare de tilstede paa Skanderborg ved Dronningens Kirkegang og «den unge Frøkens» Daab; 1576 fik han lige som sin Svoger Brev om at ledsage Kongen udenlands, «medtagende gode Klæder, navnlig en Fløjls Paltzrock, som nu sædvanlig er, en Kudtzvogn og en Dreng»; 1577 var han blandt Kristian IV's Faddere; 1579 deltog han med sin Hustru i Niels Parsbergs og Lisbeth Sehesteds samt Brejde Rantzaus og Sofie Rosenkrantz's Bryllupper paa Koldinghus; hun var med «at

---

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1584 S. 304; Skjøde paa Gavnø af 16. Februar, dat. Skanderborg, og 17. Febr. Brev paa Inventariet, smstds. S. 308 og 312. Jvfr. Dsk. Herregaarde II (Gavnø), hvor Godset opregnes.

<sup>2)</sup> Hvor vanskeligt det undertiden kunde være at finde det udlagte Gods ved saadanne Magelæg, fremgaar af et Kongebrev til Hans Johansen af 1588 (Fynske Tegn. S. 436), hvor Kongen klager over, at et Bol paa Als i Steffninge By, skylder 2 Mrk. lybsk, som Kongen fik i Magelæg af Hans Johansen og selv atter tilskiftede Hertug Hans, ikke nogensteds der paa Landet kunde findes, uagtet Hertug Hans havde ladet forfare og søge derom.

<sup>3)</sup> Jacobsen, Skattevæsen, S. 219 ff.; Sjæll. Tegn. 1579 S. 233; Sjæll. Reg. 1578 S. 398.

drage Salen». Det samme gjentog sig ved Festlighederne paa Koldinghus i Paasken 1580. Samme Aar deltog han i Hyldingen i Odense og i Hertug Hans den ældres Begravelse; 1583 indbødes han til Henrik Belovs Bryllup paa Koldinghus Fastelavns Søndag<sup>1)</sup>.

Det var netop paa denne Tid, at hans forhenværende Præceptor, Mester Hans Mikkelsen, blev udset til Læremester for den unge Prins Kristian; hans Bestalling er udstedt den 29. Marts. Allerede den 24. Marts udgik Opfordring til Niels Fris og Hans Johansen om strax med det første at hidskikke en af deres Sønner, som var nærmest i Alder med Prinsen, for at oplæres og optugtes sammen med denne. Forældrene sendte da deres Søn Otto Lindenov, født den 24. Juli 1575, altsaa et Par Aar ældre end Prinsen. Han forblev hos Prinsen til Oktober 1587, da Hans Johansen fik Ordre til at tage ham tilbage, »da vi ere til Sinds vorden at ville herefter ikke have og holde saa mange Adelsbørn hos vore kjære Sønner, Hertug Kristian og Hertug Ulrik, som hidtil haver været, og din Søn flux tilvoxer og bliver stor, vi og forfare, han ikke skal have ret synderlig Lyst til Skolen». For at forsøde Pillen tilføjes, at han ikke maa optage det som nogen Ugunst mod sig eller Sønnen: thi hvis han ellers vil begjære Kongens Befordring for ham, ved anbefaling til nogen eller paa anden Maade, skal Kongen gjerne gjøre det. — Otto Lindenov blev senere Herre til Borreby i Skaane<sup>2)</sup>.

Samme Aar, som Sønnen sendtes til Hove (1583), fik han derpaa Ordre til at møde i Haderslev Onsdag efter

<sup>1)</sup> Tegn. passim.

<sup>2)</sup> Ny dsk. Mag. IV, 162; 167. — Ny kirkehist. Saml. VI, 163.

St. Hans Dag for at «være Hertug Ulrik (Kongens Svigerfader) og de andre fremmede Herrer paa Tjenesten». 1586 forskreves han atter til Helsingør i Anledning af Hertug Ulriks Nærværelse, og det havde først været paataænkt, at der skulde holdes Turneringer, hvori han opfordredes til at deltage, hvilket dog senere opgaves. 1587 var han blandt de Adelsmænd, der skulde have ledsaget Kongen til Hamborg. 1588 var han ogsaa med sin Frue blandt Gæsterne paa Haderslevhus ved Godske Buddes Bryllup<sup>1)</sup>. Ved Kongebegravelsen i Roskilde bar han i Processionen den oldenborgske Fane, og han deltog derpaa i Adelsforsamlingerne, baade ved den mundtlige Besværing den 6. Juni i Roskilde Domkirke og ved den af Rigsraadet forlangte skriftlige Klage af 12. Juni, som han har underskrevet<sup>2)</sup>.

Under Formynderstyrelsen var han i Aaret 1589 bestemt til at ledsage Prinsesse Elisabeth til Brunsvig og var vistnok ogsaa med i Følget, da Dronning Sofie det følgende Aar ledsagede hende dertil. — Med hans Forlening Hindsgavl var der imidlertid foretaget adskillige Forandringer. Medens han 1574 havde faaet Lenet frit paa Livstid, blev han  $\frac{1}{3}$  1584 sat til en årlig Afgift af 500 Dlr. Dette har vel sin Grund i Mageskifterne med Kronen (Gavnø 1584), hvorved han var bleven Kronen Erstatning skyldig, som da er afgjort paa denne Maade. Senere nedsattes Afgifterne en Del, da noget Gods var taget fra Lenet; under Regeringsraadet blev Afgiften i Penge ved Taxationen 1593 uforandret, men han maatte tillige afgive  $\frac{1}{3}$  af Lenets uvisse Indtægter, hvilket er en stærk

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1583 S. 227; 1586 S. 24—25; 39; 43—44; 1587 S. 154; 155; 1588 S. 317; S. 45—52.

<sup>2)</sup> Rigsraadsbreve 31, Geh. Ark. Jvfr. nærmere under Jørgen Rosenkrantz.

Forøgelse af Byrden<sup>1)</sup>. — 1596 var han, og vel ogsaa hans Hustru, blandt Bryllupsgjæsterne paa Koldinghus Fastelavns Søndag. Samtidig udstedtes (27. Februar) Brevene om Krøningen, hvortil han stævnedes at møde med Heste, ligesom hans Frue den 7. Maj fik Brev om at møde for at drage Salen paa Kjøbenhavns Slot, og denne Ordre fornyedes den 30. Juni<sup>2)</sup>. Men imidlertid var Hans Johansen død den 23. Maj 1596, 54 Aar gl., i Nørgaard paa Fyn, siges paa Gravmælet i Dronninglund Kirke, paa Vorgaard, siger Ejler Brockenhus i sine Kalenderoptegnelser. Man véd dog ikke, at Hans Johansen har ejet nogen Hovedgaard af dette Navn; derimod skal han have ejet Vargaard i Hejls Sogn, Tyrstrup Herred, Haderslev Amt, men denne Gaard var vist bortmageskiftet med Fobislet<sup>3)</sup>. Da han den 30. Juni blev nedsat i Middelfart Kirke ved Hinds-gavl for senere at føres til sin Begravelse i Hundslund (Dronninglund) Kirke, er han dog vel nærmest død paa Fyn<sup>4)</sup>. Og da hans Søn Lavrids Lindenov senere ejede Hovedgaarden Oregaard i Ore Sogn, Skovby Herred, Odense Amt, menes vistnok denne<sup>5)</sup>. — Under sin Sygdom var han bleven behandlet af en Bartskærer i Odense, Mester Peter Chriszau; men da han «var død mellem hans Hænder», lod Fru Margrete Rosenkrantz ham sætte fast. Ved Brev af Regeringsraadet af 12. Juni 1596 befaledes det hende dog at løsgive ham, naar han stillede Borgen for sig, og siden tiltale ham ad Rettens Vej<sup>6)</sup>.

<sup>1)</sup> Erslev, Lensmænd, S. 35.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1596 S. 493 ff.; 508; 534.

<sup>3)</sup> Dsk. Atlas VII, 212. Dog nævnes sammesteds 1585 «Mads Eriksen» hertil.

<sup>4)</sup> Ejler Brockenhus i Saml. til Fyns Hist. og Topogr. VI, 417; 418.

<sup>5)</sup> Smlgn. Vedel Simonsen, Rugaard II, 1, 63.

<sup>6)</sup> Fynske Tegn. 1596 S. 496; jvfr. Vedel Simonsen, anf. Sted.

Udfaldet af denne mærkelige Sag kjendes dog ikke. — Til de fattige i Middelfart havde Hans Johansen i Aaret 1584 stiftet et lille Legat paa 87 Daler <sup>1)</sup>.

Med Hans Lindenov havde Fru Margrete Rosenkrantz en Mængde Børn; men hun vedblev lige til sin Død 1635 at bo paa Hundslund, medens Gavno efter hendes Søns Hans Lindenovs Giftermaal med Jakob Sefelds Datter 1599 gik over til denne, Borreby til Otto, Oregaard til Lavrids Lindenov. Hun forekommer hyppig i denne lange Aarrække — henved 40 Aar — under mange forskellige Forhold. — Foruden den ejendommelige Sag med Bartskæreren blev hun endnu i Slutningen af sin Mands Dødsaar, 1596, indviklet i en Trolddomssag. Birkefogeden paa Ore Birketing blev nemlig tillige med sin Hustru brændt ved Tinget for nogle Voxbørn, som en Præst havde døbt for dem, formodentlig til Brug ved Hexeri; maaske staar det i Forbindelse med Hans Johansens formodede Dødsarsag. De udlagde Sognepræsten i Ore, Hans Jakobsen, som den, der havde døbt Voxbørnene, og Fru Margrete klagede over ham til Biskoppen. Han erklærede sig dog for uskyldig og paastod, at Fogedens Hustru senere havde udlagt en anden. Han søgte da at faa en ny Bekjendelse paa Retterstedet; men Fru Margretes Bønder og de tilstedeværende Adelsfolk skulle have hindret dette. Tilsidst fik hun drevet igjennem, at Præsten erklæredes for at have forbrudt sit Embede <sup>2)</sup>. Dertil kom en Række Retstrætter og Markeskjelssager ved Hundslund, der allerede vare begyndte i Hans Johansens Levetid, og som førte til, at Rigsmarsken Peder Munk endog beskyldte hende for at

---

<sup>1)</sup> Hofmans Foundationer V, 394.

<sup>2)</sup> Vedel Simonsen, anf. Skrift S. 63 ff.

have forgrebet sig paa Kongens Ejendomme og at ville tilegne sig mere, end Skjødebrevet paa Hundslund indeholdt, en ærerørig Beskyldning, der tilsidst medførte en mindelig Afgjørelse af Kongen og Rigsraadet under Herredagen 1599. Ogsaa med sin Svigerske, Hilleborg Lindenov, Hans Spegels Efterleverske, havde hun en Del Bryderier, saa hun, efter at have dækket en Del af hendes Gjældsposter, endog en Tid lang tog Indførsel i Julskov<sup>1)</sup>. — Atter i Aaret 1602 havde hun en af den Slags ejendommelige Sager, der synes at have forfulgt hende. En «Spitzbub» optraadte dette Aar i Hamborg under Navnet Anders som en stor Herre, fremviste Breve fra sin foregivne Moder, Fru Margrete Rosenkrantz, og fra sine Brødre Hans og Holger. Efter at have levet højt i nogen Tid, gjorde han sig usynlig, og da Værten henvendte sig til Fru Margrete om Betalingen, viste det sig at være en Bedrager<sup>2)</sup>.

Til Hove kom hun endnu i «vigtige» Anliggender. Hendes Datter Sofie var ogsaa 1601 bleven Kammerfrøken hos Dronningen. Samme Aar indbød Kongen hende til Brejde Rantzaus Bryllup med Kristence Viffert, og i Aaret 1609 fik Fru Margrete Brev om at begive sig til Haderslevhus og forblive hos Dronning Anna Kathrine indtil dennes Nedkomst. Ja endnu 1634, altsaa da 82 Aar gammel, blev hun tilsagt til Prins Kristians Bryllup. Om hun er kommen, er vel mere tvivlsomt. — Sine sidste Aar synes hun nemlig at have tilbragt i Ro paa Hundslund,

<sup>1)</sup> Om alle disse Sager henvises til Seehers Rettertingsdomme S. 297, 300, 397, 483, 591.

<sup>2)</sup> Da en Anders Henriksen under Trolddomssagen fra 1596 nævnes som Skriver paa Oregaard (Vedel Simonsen, Rugaard, II, 1, 63), har det maaske været ham.

oplivet ved Omgangen med yngre Adelsjomfruer og Børnebørn. Saaledes var hendes Søn Ottos Datter Helvig Lindenov fra sit 2det til sit 24de Aar (omtrent 1606—1628) i Huset hos hende<sup>1)</sup>, og i Ligtalen omtales flere adelige Jomfruer, der tillige med hendes mange Børn, Børnebørn og Børnebørnsbørn vare hos hende i hendes sidste Stund. Hun havde allerede 1617 stiftet et Legat paa 500 Daler til fattige Disciple i Aalborg Skole og senere et Legat paa 200 Daler til Sæby Hospital<sup>2)</sup>. — Hun gik til Sengs den 1. December 1634 og døde den 27. Januar 1635, 83 Aar gammel. Efter Tidens Skik blev hun først bisat i Budolfi Kirke i Aalborg, hvor Biskop Kristen Hansen Riber holdt Ligprædiken den 18. Februar 1635; den udkom Aaret efter i Trykken. — I Hundslund (Dronningborg) Kirke blev der af hendes Efterkommere opført et pragtfuldt Monument, hvorpaa baade Hans Johansen og hun ere afbildede i Legemsstørrelse<sup>3)</sup>.

Kristen Hansen Riber giver hende Vidnesbyrd for Gudfrygtighed, og andet turde man jo heller ikke vente af Birgitte Gøjes Plejebarn; sin Rigdom og sit store Gods havde hun ikke misbrugt til overdaadig Pragt og Hof-færdighed; hun havde derfor ogsaa opnaaet et godt Navn hos alle. — En talrig Skare af adelige Mænd og Kvinder gjæstede i al Fald den gamle Kvinde under hendes Sygeleje, og en meget stor Forsamling af adelige og borgerlige vare ved Bisættelsen forsamlede i Budolfi Kirke i Aalborg.

<sup>1)</sup> Hist. Tidsskr. 4. R. IV, 6.

<sup>2)</sup> Hofmans Foundationer IV, 118; 319.

<sup>3)</sup> Nærmere beskrevet i Hofmans Foundationer, Appendix til Aalborg Stift S. 84 (Tom. IX). Her ogsaa om Hans Johansens store Forbedringer ved Hundslund.

Med Hans Johansen havde Fru Margrete Rosenkrantz haft 9 Børn, 4 Sønner og 5 Døtre, af hvilke dog 2 Sønner, Holger til Gavnø og Otto til Borreby (født paa Fobislet 1575, † <sup>3</sup>/<sub>9</sub> 1618), vare døde før hende, ligeledes tre af Døtrene, nemlig en Datter, Jfr. Rigborg, der maa være død som Barn paa Hindsgavl, Fru Rigborg Lindenov, gift <sup>19</sup>/<sub>10</sub> 1597 med Sten Bilde til Billesholm, Enke 1629, død 1633, og Jfr. Ide Lindenov, der døde paa Hindsgavl 1593 <sup>1</sup>). Af de efterlevende Sønner var Hans Lindenov til Gavnø den betydeligste, født paa Fobislet <sup>17</sup>/<sub>10</sub> 1573. Det var ham, der 1599 var bleven gift med Jakob Sefelds Datter Sofie. Hun døde dog allerede 1602 i Barselseng med en Datter, Rigborg (senere gift med Jørgen Arenfeld til Vorgaard). Han ægtede derpaa 1605 Brejde Rantzaus og Sofie Rosenkrantz Eriksdatters Barn, Elisabeth Sofie. Hans Lindenov blev en rig og anset Mand, tilsidst Rigsraad, og døde 1640. Ved sit Giftermaal med Sofie Rosenkrantzes Datter var han kommen i Besiddelse af en Del af Erik Rosenkrantzes norske Gods <sup>2</sup>). — Lavrids Lindenov til Vorgaard (Oregaard) i Fyn, født 1583 paa Hindsgavl, Lensmand paa Havreballegaard, døde samme Aar som Moderen, 14. December 1635. — Af de efterlevende Døtre var Birgitte Lindenov født 28. December 1582 paa Hindsgavl, gift 1605 med Otto Skeel til Hammelse, Ridder, Befalingsmand paa Aalborghus. Birgitte plejede som den nærmest boende Moderen i hendes Sygdom, men maatte pludselig forlade hende, da Otto

<sup>1</sup>) Saaledes Ligprædikenen, der siger, at 3 Døtre vare døde før Moderen, og derpaa nævner to, der begge hedde Rigborg, men glemmer Jfr. Ide (Ejler Brockenhuscs Kalenderoptegnelser).

<sup>2</sup>) Om ham se Vedel Simonsen, Borgruiner-I, 131—32; Becker i Danske Herregaarde VIII (Vedelsborg).

Skeel blev livsfarlig syg og døde i Begyndelsen af 1635, inden Fru Margrete Rosenkrantz endnu var bisat. — Sofie Lindenov blev først (1608) gift med Knud Gyldenstjerne til Aagaard († 1627), anden Gang med Henrik Rantzau til Schöneweide, Søn af Frants Rantzau og Anne Rosenkrantz Eriksdatter til Søholm.

## IX.

**Birgitte Rosenkrantz Ottесdatter til Næsbyholm († 1588)**

og

**Sten Brahe til Knudstrup m. m.,**

Rigsraad og Regeringsraad i Kristian IV's Mindreaarighed.  
1547—1620.

Birgitte Rosenkrantz Ottесdatter (født 1555 paa Skjervad) var i et og alt Birgitte Gøjes Plejebarn. Opkaldt efter hende var hun næppe et Aar gammel kommen i Huset hos hende, «og her blev hun optugtet kristelig og vel i Guds frygt, høviske Sæder og mange gode Dyder, som vel haver paakjendt sig», siges der i Ligprædiken om hende. Ved Moderens Død (1563) synes hun at have været hos denne paa Næsbyholm, men kom derpaa atter til Birgitte Gøje. I sit 17de Aar blev hun tilsagt den 8 Aar ældre Sten Brahe. Fra Randers skriver han 1. Juni 1573 til «sin kjære Moder», Birgitte Gøje:

«. . . Hjerte kjære Moder, giver jeg eder ganske venligen at vide, at jeg haver nu fanget en god Ende paa den bevidste Handel, men jeg betakker eder, hjerte kjære Moder, for alt godt og vil med Guds Hjælp alle Dage findes at gjøre hvad eder kjært er. Kjære Moder! Giver jeg eder og ganske venligen at vide, at jeg vilde vel selv

være kommet over til eder, men nu haver min Herre (3: Frederik II) befalet mig, at jeg skal altid tage Vare paa hans kgl. Majestæt, at jeg derfor ikke tør begjære Forlov, for jeg er saa nys kommen. Hjerte kjære Moder, véd jeg nu intet mere at skrive eder til paa denne Tid, men Gud alsommægtigste unde mig at finde eder glad, sund og helbred, og vil have eder hannem nu og altid befaledes, han bevare eder naadeligen længe og vel fra alt ondt. Kjære Moder, vilde I vel gjøre og have den Umage og hilse eders Jomfruer med mange tusind gode Nætter. Datum Randers den 1. Juni 73.»

Den bevidste Sag har vel været Tilsagnet om Jfr. Birgitte, som det tilkom Holger Rosenkrantz og hendes øvrige Farbrødre og Fastere at give bort. Det var ogsaa et heldigt Valg, her var truffet. Sten Brahe skulde i Tidens Løb ubetinget blive den betydeligste, mest ansete og rigeste af de tre Svogre.

Sten Brahe var en Søn af den højt ansete Rigsraad Otte Brahe til Knudstrup i Skaane, Ulstrup i Jylland m. m. Som Søn af Sofie Rud og Tyge Brahe Axelsen til Tostrup († 1523) var denne i nær Slægt med Rosenkrantzerne; hans Navn er derfor hyppig forekommet i det foregaaende, ikke mindst som Rigsraad i Forbindelse med Jørgen Rosenkrantz og hans Brødre. Moderen var Beate Bilde, Datter af den fra Reformationstiden bekjendte Rigsraad Klavs Bilde til Lyngsgaard. Hun var en anset Kvinde, en Tidlang Hofmesterinde hos Frederik II's Enke, Dronning Sofie, og døde først den 18. Oktober 1605. — Sten Brahe var født den 21. December 1547 paa Gladsaxe i Skaane, som Faderen da havde i Forlening, Aaret efter sin verdensberømte Broder Tyge. Syv Aar gammel blev han sat i Skole i Aarhus og senere i Aalborg, hvor Faderen blev

Lensmand 1555. Han var ikke bestemt til at gaa Bogens Vej som Broderen Tyge, der opdroges af sin Farbroder, Jørgen Brahe til Tostrup, men viste dog senere Interesse for boglige Sysler og den Tids latinistisk-digteriske Virken. I en ung Alder blev han da sat i Huset hos sin Slægtning Sten Rosensparre paa Skarholt og Mette Rosenkrantz, for at «optugtes» til Hoftjeneste. To Aar senere kom han ved Frederik II's Mellemkomst i Tjeneste hos den i Tyskland for sin Krigsdygtighed saa bekjendte Grev Gynther af Schwartzburg, som «Edelknabe». Det var halvandet Aar før Syvaarskrigens Udbrud, paa en Tid, da Greven, der brugtes meget af Kongen i diplomatiske Hverv i Tyskland, netop var her i Landet. Da Greven 1563—64 var Feltøverst i Syvaarskrigen, fulgte Sten Brahe ham; men ogsaa da Greven havde faaet sin Afsked af dansk Tjeneste paa Grund af den uheldige Krigsførelse, der dog lige saa meget maa lægges den uheldige Administration som ham selv til Last, fulgte Sten Brahe ham tilbage til Tyskland. I Aaret 1567 deltog han i Grevens Tjeneste paa Toget mod Gotha, da Hertug Johan Friederich, i Anledning af de under Peder Oxe omtalte «grumbachske Stridigheder», var erklæret i Rigets Akt. Samme Aar var Greven en af Hovedførerne paa Kejser Maximilians store Tog i Ungarn mod Tyrkerne. Paa dette Tog førte Sten Brahe Grevens Harnisk og blev efter Tilbagekomsten herfra, 20 Aar gammel, af denne erklæret «væragtig» og fik Hest og Harnisk. Det følgende Aar fulgte han Grevens Svoger, den berømte Vilhelm af Oranien, ind i Nederlandene paa Toget mod Hertugen af Alba, og tjente her med 3 Heste i Prinsens personlige Følge som «Opvarter» (Hofsinde). Da dette Tog, hvormed Nederlandenes berømte Frihedskrig aabnedes, var løbet uheldig af og Vilhelm af Oranien havde maattet

opløse Hæren, vendte Sten Brahe tilbage til Grev Gynther, hvem han i denne Aarrække havde ledsaget paa mange Besøg ved Kejserens, Kurfyrsters og andre Fyrsters Hoffer og til de tyske Rigsdage. Omtrent 1569 tog han Afsked med Greven, der gav ham en Guldkjæde og en skjøn Hest. Derpaa tjente han 3 Aar ved Kurfyrst August af Sachsens Hof, hos Kongens Søster Anna, der jo altid tog sig varmt af sine gamle Venner fra Danmark og deres Børn.

9. Maj 1571 døde imidlertid Otte Brahe. Efter Moderens Ønske og paa Kongens Opfordring fik Sten da af Kurfyrsten Orlov til at drage hjem til Begravelsen<sup>1)</sup>. Han drog dog strax efter tilbage til Kurfyrsten for at tage «rigtig Afsked» med ham og traadte derpaa i Frederik II's Tjeneste som Hofsinde, hvilket han var i 3 Aar (1572—75). Ved Brev af 12. Maj 1572 blev han ligesom sine tilkommende Svogre, Jakob Sefeld og Hans Johansen, indbudt til Grev Gynther af Barbys med fleres Bryllupper paa Kjøbenhavns Slot den 22. Juli<sup>2)</sup>, og derpaa begyndte vel kort efter Frieret til Birgitte Rosenkrantz, der kom i Stand 1573, samtidig med at han som Hofsinde skulde «altid tage Vare paa Hans kgl. Majestæt». Han blev desuden strax udnævnt til Hofskjænk. — Imidlertid døde Fru Birgitte Gøje den 25. Juli 1574. Jfr. Birgitte Rosenkrantz kom da foreløbig i Huset hos sin Søster, Margrete Rosenkrantz, Hans Johansens Hustru, indtil deres Bryllup

<sup>1)</sup> Kurfyrstens Brev til Fr. II af 29. Maj 1571, se Vedel Simonsen, Elvedgaard, I, 103. — For øvrigt henvises til Thomas Cortzøn Wegeners Ligprædiken, Kbhvn. 1621, og Brasch, Gl. Ejere af Bregentved, S. 205 ff.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1572, S. 23. Derimod var ikke han, men nok Jfr. Birgitte Rosenkrantz, indbudt til Frederik Rosenkrantzes Daab i September 1571 (Hist. Tidsskr. 5. R. VI, 54; Særtryk S. 222). Han var altsaa den Gang neppe endnu hjemkommen fra Sachsen.

den 18. September 1575 stod i Kjøbenhavn. Samme Aar var Sten Brahe bleven forlenet med Froste Herred i Skaane.

Efter den Uddannelse, Sten Brahe havde faaet ved sit indholdsrige, omtrent tiaarige Ophold i Udlandet, med en god Forstand, stor Belevenhed og ydre Dannelse, med et vist Lune, der undertiden gav sig til Kjende hos ham som hos hans Broder Tyge, med en stærk Byrdsfølelse, der dog lod ham føle Berettigelsen hertil i egen Fortjeneste, — blev han en brugbar Mand i Statens Tjeneste, især til diplomatiske Sendelser eller lignende Hverv. 1576 ledsagede han saaledes tillige med sine Svogre, Jakob Sefeld og Hans Johansen, Kongen udenlands. Større Besiddelser end Næsbyholm havde han dog næppe paa denne Tid; Tyge havde endnu Halvdelen af Knudstrup, og da han ingen større Forleninger endnu havde, sattes han derfor ved Laanene 1577 kun til 300 Daler <sup>1)</sup>).

Ved Kristian IV's Daabshøjtid i Juni 1577 var han Fadder. Han var blandt de Adelsmænd, der fik Ordre til at møde i Kjøbenhavn med det størst mulige Antal Heste og Svende for med Kongen at ride Barnets Morfader, Hertug Ulrik af Meklenburg, i Møde <sup>2)</sup>). Han overværede derpaa de store Festligheder med Skuespil, Dystløb og saa fremdeles. Men ved en egen Art af disse Festligheder kom han, eller om man vil, hans Hustru til paa en egen Maade at spille Hovedrollen. Paa Festlighedernes fjerde Dag var en Jagttur til Amager bestemt; men da der kom noget i Vejen, siger Mag. Rasmus Glad (Erasmus Lætus),

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1576, p. 134. — Jacobsen, Skattevæsen, S. 219 ff.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1577, p. 266; 280.

der har beskrevet disse Festligheder, og da det truede med Regn, blev der holdt Raadsmøde, og forskellige Rets-trætter, der vare opstaaede mellem fornemme Adelsmænd, bleve endelig paa denne Dag bilagte ved de gode Mænds (3: Raadernes) Raad og Hjælp. Og virkelig mødte ogsaa den 4. Juni paa Kjøbenhavns Slot i Kongens og hele Raadets Nærværelse Sten Brahe til Knudstrup og tiltalte sin Hustrus Morfader, Kristoffer Gøje til Gunderslevholm, for den bekjendte Sigbrits Gaard ved Amagertorv, næst Østen op til den Helligaands Kirkemur, som tilforn kaldtes Sigbrits Mur, som afgangne Fru Birgitte Gøje havde skjødet og givet hans Hustru, Fru Sofie Rosenkrantz, «om hvilken Sag de paa baade Sider gave dennem velvilligen for os udi Rette»<sup>1)</sup>. I Virkeligheden støttes saaledes Rasmus Glads Beretning ved selve den opbevarede Doms Udtryk. Der er ikke Tale om foregaaende Stævning; det er en velvillig Overenskomst af Parterne at gjøre Kongen og Raadet til Dommere i Sagen. Og denne var i og for sig interessant nok. Gaarden havde tilhørt Birgitte Gøjes Fader, Mogens Gøje, derpaa Sigbrit, saa atter Mogens Gøje; Herluf Trolle var død i den. I Januar 1574 havde Peder Oxe paa Birgitte Gøjes Vegne taget Skjøde paa den til Birgitte Rosenkrantz, og nu paastod Kristoffer Gøje, at Fru Birgitte Gøjes Gavebrev og Skjødebrev var ugyldigt, fordi hun ogsaa efter Gavebrevets og Skjødebrevets Ud-

<sup>1)</sup> Smlgn. Tr. Lund, Hist. Skitser, S. 226, der først har gjort opmærksom paa Overensstemmelsen mellem Rasmus Glads Beretning (Rørdams hist. Kildeskr. II, 672) og Dommen (Rosenvinge, Gl. Domme III, 300, jfr. 358). Det var nemlig den eneste Dom af Kongen og Raadet, der ifølge Dombogen afgjordes i Daabsdagene. Men Rasmus Lætus sætter Domsdagen til den fjerde Dag (3: Torsdag den 6. Juni), Dombogen til Tirsdagen den 4., hos hvem saa end Fejlen ligger.

færdigelse havde haft sit Ophold («sin Værelse») her lige saa frit som tidligere, naar hun var i Kjøbenhavn. Det var altsaa et Skinsalg, der maatte være ligesaa ugyldigt, mente vel Kristoffer, som da Peder Oxe pro forma købte Gunderslevholm af hans Broder Eskild (se tidligere under Peder Oxe). Uheldigvis beviste imidlertid Sten Brahe, at Holger Rosenkrantz i sin Tid som Værge for sin Broderdatter havde ladet Lejere af Gaarden forbyde at svare deres Leje til andre end til Birgitte Rosenkrantz. «Desuden», tilføjede Sten Brahe, «var det da ogsaa det mindste, min Hustru Birgitte kunde gjøre for Fru Birgitte Gøje, at unde hende et Natteleje der i Gaarden; ellers havde hun været meget utaknemmelig.» Ja det havde hun sandelig været, naar man betænker alt, hvad Birgitte Gøje havde gjort for hende, lige fra hun var ét Aar, og Gaven selv, givet i levende Live, viser, hvor kjær hun har været Birgitte Gøje. Det var en ganske anderledes Gave end noget Strogods i Jylland, som Søstrene havde faaet. — Retten gav ogsaa Sten Brahe Medhold.

I Begyndelsen af Aaret 1578 blev Sten Brahe forlenet med Saltø, der jo ligger nogenlunde i Nærheden af Næsbyholm, og stævnedes derpaa til Kjøbenhavn til otte Dage efter Paaske i Forening med Rigsraaderne Peder Gyldenstjerne og Jakob Ulfeld, da Kongen vilde skikke dem som Gesandter til «Groszfyrsten» i Moskov<sup>1)</sup>. Sten Brahe kom dog lige saa lidt som Peder Gyldenstjerne til at deltage i denne Sendefærd, der skulde faa saa skæbnesvangre Følger for Jakob Ulfeld og koste ham hans Plads i Rigsraadet. Grunden til, at dette forandredes for Sten Brahes Vedkommende, laa formodentlig i, at Birgitte

<sup>1)</sup> Erslev, Lensmand, S. 90. — Sjæll. Tegn. 14½ 1578, p. 21.

Rosenkrantz paa denne Tid var svagelig. Den 12. April fødtes nemlig paa Næsbyholm deres Søn Otto. Den 22. Maj samme Aar blev Sten Brahe derpaa under Herredagen i Odense udnævnt til Rigsraad, altsaa kun 30 Aar gammel.

Efter at han saaledes i en ung Alder havde opnaaet denne Værdighed, benytttes han i den følgende Tid til en Mængde forskellige Hverv, ligesom han og hans Hustru selvfølgelig ofte deltog i Hoffesterne, saaledes 1. Marts 1579 i Bryllupsfesterne paa Koldinghus (Brejde Rantzau og Niels Parsberg). Om Sommeren sad han derpaa i Kongens Sted i Rettertingene i Ringsted og laante i August Kongen en Sum Penge. Endnu sættes han kun til 300 Daler; han havde jo ogsaa endnu kun mindre Len. 1580 forlenedes han derpaa efter Peder Bildes Død med det vigtige Kalundborg som Regnskabslen, hvilket dog allerede 1581 ombyttedes med Halsted Kloster og Ravensborg paa Laaland som Afgiftslen (4000 Daler), og dette beholdt han til 1588, da det som Livsejegods blev tillagt Enkedronning Sofie, hvorpaa han samme Aar fik Helsingborg som Regnskabslen indtil 1592, da han atter for bestandig fik Kalundborg som Regnskabslen <sup>1)</sup>.

I Aaret 1580 deltog han derpaa i Hyldingerne i Odense, efter at han som kgl. Kommissær i Forvejen havde underhandlet med Adlen i Sjælland og Fyn om Sagen <sup>2)</sup>. I samme Aar var han derpaa Medlem af en kongelig Kommission af de højeste Rigsembedsmænd og mest ansete Rigsraader (deriblandt Jørgen Rosenkrantz), der skulde forhøre og dømme i en Sag mod de fynske Adels-

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1579, p. 154 ff.; 172; 193; 233. — Erslev, Lensmænd.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1579, 239 ff.; 1580, p. 471 ff.

mænd Ulfeld Kristoffersen til Jershave og Hans Oldeland til Vejrup, der havde brudt Tingfreden ved at forulempe en Herredsfoged paa Tinge, og som ogsaa derfor bleve dømte i Kongens Naade og Unaade<sup>1)</sup>. I Slutningen af Aaret ledsagede han derpaa Kongen til Hertug Hans den ældres Begravelse. — I Aaret 1581 sad han derpaa atter som kgl. Rettertingsdommer i Ringsted. — Kort efter blev han med Brejde Rantzau og ni andre Adelsmænd sendt med Kongens Skibe til Warnemünde for at modtage Kongens Svigermoder, Hertuginde Elisabet af Meklenburg, og derpaa skulde han, naar de kom paa Kronens og Rigets Grund, «med tilbørlig Ord og Reverents, eftersom det sædvanligt med Herrer og Fyrster er, Hendes Kjærlighed undfange»<sup>2)</sup>.

Blandt de Sager, Sten Brahe havde med at gjøre i disse Aar, er der flere, der ligesom den ovenomtalte Dom over de fynske Adelsmænd kaste smaa Strejflys over Sæders og Skikkes Tilstand. Borgerne i Præstø havde saaledes gjort Oprør mod deres Sognepræst, lukket Kirkedøren for ham og senere, da de tiltaltes for denne Egenraadighed, beskyldt ham for forskellige Forseelser. Da der var Mistanke om, at Borgmestre og Raad for at fremme deres Sag havde underkjøbt Vidner imod ham og lignende, blev der nedsat en Kommission af Adelsmænd og Borgere fra Næstved med Sten Brahe i Spidsen. Retten, der blev sat i Næstved i Marts 1582, dømte ogsaa 7 Borgere i Præstø fra Livet for deres «Oprørs» Skyld, en Straf, som dog senere af Kongen formildedes til en stor Pengebøde<sup>3)</sup>. — Størst Ulejlighed havde Sten Brahe dog som Lensmand paa

<sup>1)</sup> Den interessante Sag findes i Rosenvinge, Gl. D. III, 328.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1581, p. 467; Fynske Tegn. 1581, p. 323; 324.

<sup>3)</sup> Ny kirkehist. Saml. III, 613 ff.

Ravnsborg <sup>1)</sup> af Forholdene i Maribo Kloster. Her klagede Jomfruerne over, at de ikke kunde besørge den gamle latinske Sang; de vare tildels selv gamle, og Folk gjorde Nar ad dem og den fremmede Sang. Sten Brahe og Ejler Grubbe gave da Kongen Underretning herom, hvorfor der (1583) indførtes dansk Sprog og Læsning isteden. Abbedisse var forøvrigt paa denne Tid Jfr. Sofie Gyldenstjerne, senere «Fadder» til Sten Brahes Søn Jørgen, som derfor i nogle Aar opdroges hos hende. Dette gunstige Forhold til Sten Brahe hjalp dog ikke Abbedissen. 1587 blev der af Sten Brahe til Knudstrup, Embedsmand paa Halsted Kloster, og et Par andre Rigsraader udstedt et af Kongen bekræftet aabent Brev om Uskikkelighederne i Maribo og deres Afhjælpning. Ogsaa i de følgende Aar sendtes Sten Brahe af og til herhen. Som Regeringsraad maatte han atter sætte sit Navn under skrappe Breve til Jfr. Sofie Gyldenstjerne, og næppe var Kristian IV kronet, før hun slet og ret blev afsat fra Bestillingen <sup>2)</sup>.

For øvrigt havde Sten Brahe i disse Aar været stærkt paa Færde. Snart er det Herredage og Rigsraadsmøder, der besøges, snart Hoffester og Bryllupper; saaledes deltog han i Møderne paa Havreballegaard 1584 og i Kristian IV's Hylding. Snart er det fremmede Gesandter, der skulle modtages, eller Kongen skal ledsages udenlands. Vigtigst af disse Hverv er hans Rejse i Februar 1585 til Kejseren. Imidlertid fødtes hans Søn, den senere saa bekjendte Jørgen Brahe til Hvedholm, den 22. Maj, saa det vel er usikkert, om Sten Brahe har været hjemme ved denne Begivenhed. Inden

<sup>1)</sup> Som Lensmand paa Ravnsborg undte Kongen ham ogsaa (15. Juni 1582) Harejagten paa Kronens Øer Fæmo, Fejø og Askø (Fynske Tegn. 1582, p. 332).

<sup>2)</sup> Kall Rasmussen, Musse Herred I, 187 ff.

August var han imidlertid kommen tilbage fra Rejsen til Kejseren; det ses af et Brev af 25. August fra hans Broder Tyge til Kejser Rudolf II's Livlæge, Thadæus Hagesius. Tyge omtaler nemlig heri Stens Glæde over den store Opmærksomhed, Hagesius havde vist ham. Ogsaa ved en senere Lejlighed sender Sten gennem Tyge en Hilsen til Hagesius. Man ser altsaa, at paa denne Tid har Forholdet mellem Brødrene været meget venskabeligt, og man har da i Grunden heller ikke noget virkeligt Vidnesbyrd om det modsatte <sup>1)</sup>).

Endnu i Slutningen af dette Aar (15. Novbr.) maatte Sten Brahe atter til Udlandet, denne Gang for at repræsentere Kongen ved hans Søsters, Kurfyrstinde Annas, Begravelse, og hertil var han, der i sin Ungdom i hele tre Aar havde opholdt sig ved Kurfyrstindens Hof, jo ogsaa en meget passende Udsending <sup>2)</sup>. — Den følgende Paaske indbødes han tillige med Frants Rantzau og en hel Del andre Adelsmænd tillige med deres Fruer til at tilbringe Paaske Helligdage hos Kongen (paa Kronborg), og da Kongen denne Sommer ventede sine Svigerforældre, sendtes han atter tillige med Oluf Bilde og en Del andre til Gedsør for at modtage Fyrsteparret. Denne Gang var det dog ikke til Sten Brahe, at det overdroges «at holde Kongens Ord», men til Henrik Belov, vel sagtens, fordi denne som meklenburgsk Adelsmand ansaas for mere passende til at holde Talen paa Tysk; Hertuginde Elisabet, som Sten Brahe tidligere havde holdt «Kongens Ord» til, var jo derimod en dansk Prinsesse <sup>3)</sup>. — Foruden de langvarige Festligheder, hvortil dette Besøg gav Anled-

<sup>1)</sup> Ligtalen. — Friis, *Epistolæ Tychonis Brahei*. S. 86; 101.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. XV, 576. — Ligprædikenen.

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1586, p. 31; 34 ff.; 43 ff.

ning, hengik Aaret for Sten Brahes Vedkommende med Mønstringer over den sjællandske, fynske og lolland-falsterske Adel den 20. Juli og senere hen mod Slutningen af Aaret i Roskilde, og med Rettertingsvirksomhed; den 9. Juni udstedtes nemlig Befaling til ham og Rigsraaden Hak Ulfstand om fire Gange aarlig at begive sig til Møen for at sidde Retterting, en Skik, som vel saa senere overholdtes <sup>1)</sup>).

I Aaret 1587 var Sten Brahe ligesom sine to Svogre blandt de Rigsraader og Adelsmænd, der vare bestemte til at ledsage Kongen paa den atter opgivne Rejse til Hamborg. — I Juni Maaned sad han derpaa atter i de kongelige Retterting i Ringsted <sup>2)</sup>. Derimod synes han ikke at have deltaget i de paa Grund af Kongens Sygdom og Død saa tit omtalte Bryllupper paa Sønderborg og Haderslevhus i Februar 1588. I hvor høj Gunst han havde staaet hos denne Konge, viser sig ogsaa deri, at hans Billede er prydet med Elefant-Kjæden med Kongens Navnetræk og Bogstaverne: T. I. W. (Treue ist Wildpret) <sup>3)</sup>. — Efter Kongens Død deltog han selvfølgelig i Rigsraadsmøderne paa Antvorskov i April, i Kongens Begravelse i Roskilde i Juni, ligesom han vistnok skulde have været til Mønstringerne i Lund den 3. August eller i hvert Fald paa Sjælland den 12. August. Men heri hindredes han ved sin Hustrus Sygdom.

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1586, p. 60; 105; 470. — 1586, 6. Novbr. (Søndagen for Mortensdag) overværede Fru Birgitte Sten Brahes (men ikke han selv) Peder Grubbe til Olstrups Bryllup med hendes Slægtning, Jfr. Karine Rud Jørgensdatter fra Vedby, paa Olstrup (Vedel Simonsen, Ruderne, II, 159 ff.).

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1587, p. 154 ff.; 159. — Rørdam, Aktstykker til Universitetets Hist. (IV), 351.

<sup>3)</sup> Suhms Saml. til D. Hist. I, 1, 58.

Med denne ædle Kvinde havde Sten Brahe, efter alt hvad man kan se, levet et overordentlig lykkeligt Familieliv, i Reglen paa Næsbyholm. Her havde han 1585 opført den store Hovedbygning og forsynet den med en latinsk Indskrift, hvori han med adelig Stolthed berømmer sit gamle Stamtræ, men tillige fremhæver, at det ogsaa er ved egen Fortjeneste, han indtager sin Plads. Om sin Hustru lader han Stenen udtale, at hun ved sine Sæder og sit Retsind hæver sig over sin høje Byrd. Han var kun 38 Aar, da han lod denne stolte Indskrift sætte, men havde jo allerede da i 8 Aar været i Rigsraadet<sup>1)</sup>. Men naar han tillige paa Stenen udtaler Haabet om, at han her maa opnaa en høj Alderdom ved sin Hustrus Side, gik dette ikke i Opfyldelse. De havde hidtil haft 5 Børn med hinanden, af hvilke dog kun tre vare i Live, nemlig Sonnerne Otto, født paa Næsbyholm den 12. April 1578, Erik og Jørgen, født 22. Maj 1585. — Den 29. Juli 1588, et Par Dage efter at Sten Brahe var rejst til Kjøbenhavn i et offentligt Hverv, blev Fru Birgitte syg af en hidsig Feber. Sten Brahe blev strax kaldt tilbage og tilbragte fra nu af Tiden paa Næsbyholm. Den 16. August forlöstes hun med to Piger, hvoraf den ene døde strax,

<sup>1)</sup> Steno perantiqva genitus de stirpe Brahorum,  
Virtute at propria stemmatis altus honos,  
cui Birgitta thoro socia est Rosencransa jugali,  
Moribus exsuperans et probitate genus . . .

Hvorledes man end drejer og vender Ordene i anden Linie, kunne de nu en Gang ikke oversættes anderledes end: »Men ved egen Dygtighed sit Stamtræs høje Pryd, selv om den opstyltede Latinist (Venusin?), saaledes som Braseh hævder (Gl. Ejere af Bregentved, S. 220), maaske egentlig har villet udtrykke den samme Tanke som i fjerde Linie, at Dygtigheden er det første, Byrden det sekundære (Marmora Danica I, 105; Hofman, Dsk. Adelsm. III, 37).

den anden, Sofie, overlevede Forældrene. Der fulgte nu et langt Sygeleje. Dr. Peder Sørensen blev hentet fra Kjøbenhavn, men hans Kunst formaaede intet. Men under denne Sygdom viste hun sig som en ægte Fosterdatter af Birgitte Gøje. Sten Brahe var utrøstelig; men hun forstod ved sin Gudhengivenhed og sine Samtaler at trøste baade «sin kjære Mandlille» og alle sine Omgivelser. Børnene laa hende idelig paa Sinde, og hun anbefalede dem stedse til hans Omsorg og til Gudsfrygt. Ogsaa for sine Tjenere sørgede hun, som hun da i det hele roses for altid at have taget sig af dem, hvorfor ogsaa alle velsignede hende. Hun døde den 9. September 1588 og blev den 20. Oktober begravet i Næsby Kirke, hvor hun i Forening med sin Husbond havde ladet deres Gravkapel bygge; thi ligesom Birgitte Gøje og Jørgen Rosenkrantz havde hun altid haft Døden for Øje. Sognepræsten Kristen Nielsen holdt Ligprædiken over hende og giver heri en i al sin Jævnhed gribende Skildring af hendes Sygdom og Forhold til Manden. En latinsk Gravskrift over hende blev forfattet af Prof. Kristian Machabæus. Ogsaa den bekjendte Latinist Jon Jakobsen fra Hven (Venusin), der stod i saa nøje Forhold til Sten Brahe, at hans Efterfølger baade som Præst i Herfølge og som Historiograf, Lyskander, kalder ham: Sthenoni Brahe carissimus, skrev et latinsk Sørgedigt over hende. Disse Digte findes bag i den trykte Ligprædiken tillige med: «Nogle gudfrygtige Tanker, som salig Fru Birgitte havde fattet i Rim og skrevet dem i sine Bøger». Hun blev kun 33 Aar gammel <sup>1)</sup>.

Allerede i November var Sten Brahe atter til Rigs-

---

<sup>1)</sup> Exemplar paa kgl. Bibl., med Mærket S. B. (Sofie Brahe?). — Kirkehist. Saml. 3. R. 1, 250; 275.

raadsmøde i Kjøbenhavn. Det følgende Aar var han, som allerede omtalt under Jørgen Rosenkrantz, Hofmester for den unge Dronning Anna af Skotland paa hendes Rejse og under hendes Ophold i Norge om Vinteren og ledsagede hende og Jakob den 6te i Aaret 1590 til Danmark og derpaa atter efter deres Besøg her til Skotland, hvor han overværede Kroningen, hvorfra han vendte hjem d. 4. Juni for atter at deltage i de sædvanlige Herredage og Rigsraadsmøder<sup>1)</sup>).

Imidlertid ægtede han den 6. September 1590 Fru Kirstine Holk, Datter af den tidligere under Holger Rosenkrantz omtalte Hans Holk til Barritskov og Fru Margrete Rotfeld til Bradskov, født 1558, selv Enke efter Hans Krafse til Egholm, med hvem hun var bleven gift 1579 og som var død omtrent 1587. Han gjorde selv sit Bryllup med hende paa Helsingborg, «dog kun et lidet», hedder det, «og havde paa den Tid hos sig nogle hans næste Naboer og andre begge deres næste Venner». Forsamlingen har vel saaledes efter vore Begreber, men ikke efter Samtidens, været stor nok endda<sup>2)</sup>. Han fik ved dette Ægteskab Gaardene Barritskov og Bradskov, saa han nu besad en betydelig Godsrigdom: Halvdelen af Knudstrup, Næsbyholm, Bregentved, som han allerede 1581 havde købt af Kristoffer Gøje, og de to ovenfor nævnte jyske Herregaarde. Om Bregentved maatte han dog i August 1590 føre Proces med Mogens Gøje til Bremersvold. Bregentved var nemlig i sin Tid af Oluf

<sup>1)</sup> Om alle Sten Brahes Regeringshandlinger henvises en Gang for alle, hvor ikke andre Kilder anføres, til Kr. Erslev, Aktstykker til Rigsraadets og Stændermødernes Historie under Kristian IV, 1ste Bind.

<sup>2)</sup> Jørgen Jakobsens Ligprædiken over hende, 1599.

Movridsen (Krognos) ved et Morgengavebrev givet i Brug til hans Hustru, Anne Hardenberg, paa Livstid. Da hun først døde 1589, vilde Mogens Gøje anfægte Skjødebrevets Gyldighed; men Gaarden tildømtes Sten Brahe, da Kristoffer Gøje paa Salgstiden havde haft fuld Ejendomsret over Gaarden og Fru Anne Hardenberg kun en Brugsret for Livstid. Saaledes kunde Sten Brahe nu uanfægtet tiltræde Bregentved, hvor han i den følgende Tid oftere opholdt sig, og han fik ogsaa kort efter Laasebrev paa denne Ejendom <sup>1)</sup>.

Sten Brahe steg nu højere og højere i Anseelse. Allerede i Föraaret 1591 «laa han i Regeringen» sammen med Jørgen Rosenkrantz, medens den unge Konge var paa sin Hyldingsrejse i Norge, og ledede samme Aar i Forening med Hak Ulfstand Mønstringerne i Skaane. Ogsaa i 1592 maatte han «ligge i Regeringen» i Kjøbenhavn under nogle af Regeringsraadernes Fraværelse, sendtes derpaa i Maj Maaned tillige med Henrik Ramel til Hertugdømmerne for at forhandle med Enkedronning Sofie som Formynderske her og med Hertug Johan Adolf af Gottorp, og overvære dennes Hylding paa Landdagen i Flensborg. — I Slutningen af Juli sendtes han derpaa i Forening med Dr. Nikolaus Theophilus til Sverig for at overvære Hertug Karl af Södermanlands, den senere Karl den 9des, Bryllup i Nykjøbing den 27. August. Sendelsen var ikke uden Vanskelighed paa Grund af den gamle Strid med Polen om Forrangen, især nu, da Polens Konge, Sigismund, var den svenske Konges Søn og Tronfølger. I Instruxen, der medgaves dem, indskærpes det dem ogsaa

---

<sup>1)</sup> Rosenvinge, Gl. D. IV, 188 ff. Jfr. Brasch, Gl. Ejere af Bregentved, S. 205 ff.

at søge at hindre, at den polske Konges Udsendinge fik det øverste Sæde og Fordans frem for dem; skete det, skulde de trække sig tilbage til deres Bolig lige efter Maaltidet og siden for sig alene overrække de medbragte Gaver. — Om det i denne Henseende er gaaet Sten Brahe heldigere end tidligere Holger Rosenkrantz, vides ikke.

At Sten Brahe tillige med sin Frue under alt dette deltog i de hyppige adelige Bryllupsfester, som Kongen holdt, er en Selvfølge. Dette var saaledes Tilfældet den 1. August 1591, da Ditlev Holks og Morten Venstermands Bryllupper holdtes paa Kronborg, og den 25. Februar 1593 ved Peder Bilds Bryllup paa Kjøbenhavns Slot <sup>1)</sup>. — Den 10. Juli 1593 udnævntes han og Mandrup Parsberg derpaa til at være Regeringsraader i Peder Munks og Hak Ulfs-tands Sted <sup>2)</sup>, og derpaa ledsagede Sten Brahe (med 9 Heste) tillige med det øvrige Raad Kongen til Hyldingen i Flensborg. Ligesom Jørgen Rosenkrantz havde faaet Skjoldnæsholm i Forlening som Regeringsraad, forlenedes Sten Brahe den 29. Juni 1594 med Munkeliv og St. Hans Kloster i Norge som et afgiftsfrit Len <sup>3)</sup>.

Vi skulle her ikke nærmere følge Regeringsraadets Færd i disse Aar, men henvise til, hvad der tidligere er ytret herom under Jørgen Rosenkrantz. Kun skulle vi bemærke, at hvis Sten Brahe, som flere Træk i hans senere Liv maaske tyde paa, og som ikke er urimeligt efter hans 10aarige Ungdomsophold i tildels reformerte Omgivelser,

<sup>1)</sup> Sjæll. Tegn. 1591, p. 61 ff.; 1592, p. 209 ff.

<sup>2)</sup> 10. Juli er Rigsraadets Fuldmagt udstedt (Aktstykker til Fyns Hist. II, 105). Allerede 9. Juli have de dog underskrevet som Regeringsraader (Rørdam, Danske Kirkelove II, 511).

<sup>3)</sup> Sjæll. Tegn. 1593, p. 261 ff. — Erslev, Len og Lensmænd i Danmark og Norge efter 1596, S. 84.

virkelig paa denne Tid har næret kalvinistiske Anskuelser, saa maa han have hørt til dem, om hvem Jørgen Rosenkrantz ytrede til sin Søn Holger: de billige Sagen i deres Hjerte, men sky Navnet. I al Fald deltog han i Regeringsraadets Skridt for Hævdelsen af den rene lutherske Lære. Dog bør man her huske paa, at disse Skridt væsentlig vare ledede af Frygten for at se lignende religiøse Stridigheder udbryde i Danmark, som da fandtes i Tyskland.

Sten Brahe deltog i de store Bryllupsfester paa Koldinghus i Februar 1596 og de samtidig dermed holdte Rigsraads møder, hvori Jørgen Rosenkrantz for sidste Gang deltog. Fra Kolding tog Sten Brahe til Kjøbenhavn, hvor ogsaa Arild Huitfeldt beordredes at indfinde sig d. 27. Marts; han og Sten Brahe have ogsaa udstedt Regeringsskrivelser fra Kjøbenhavn i Dagene mellem den 5. og 30. April. Jakob Sefeld og Mandrup Parsberg forbleve derimod foreløbig i Jylland <sup>1)</sup>. — Ved Jørgen Rosenkrantzes Død den 9. April blev Sten Brahe ældste Medlem af Regeringsraadet. Rigtignok fik Kristoffer Valkendorf den 17. April Brev om at indfinde sig i Kjøbenhavn med det første, da det paa Grund af Jørgen Rosenkrantzes Død saa vel som af andre Grunde ansaas for nødvendigt, at nogle flere Rigsraader vare tilstede i Regeringen, indtil de andre Regeringsraader kom hid. Da Herredagen, hvor hele Raadet skulde samles, imidlertid allerede var indkaldt til den 23. Maj, kom han næppe til at fungere synderlig længe; hans Navn kan heller næppe paavises under Regeringsskrivelser fra denne Tid. 28. Maj f. Ex., da der udstedtes

<sup>1)</sup> Jfr Niels Krag's Brev af 24. April til Arngrim Jonsen, Grams Fortale til Krag's Kr. III. S. 13 (om Udlevering af islandske historiske Dokumenter til Krag).

Forbud mod Salg af danske Bøger, trykte i Udlandet, underskrev kun Sten Brahe, Mandrup Parsberg og Jakob Sefeld<sup>1)</sup>. — Imidlertid var hele denne Tid jo kun en Forberedelsestid til Kongens Kroning, da denne selv skulde overtage Styrelsen. Allerede 11. Maj stævnedes 9 af de mere fremtrædende Adelsmænd til Kjøbenhavn til 30. Maj «for da videre kgl. Majestæts naadigste Vilje at erfare», deriblandt Kristen Fris til Borreby. Den 7. Juni blev derpaa Kristoffer Valkendorf udnævnt til Rigshofmester, den 9. aflagde Kristen Fris Ed baade som Raad og Kansler, den 10. optoges de øvrige 8 Adelsmænd, deriblandt Sten Brahes Broder, Axel Brahe til Elvedgaard, i det til 12 Medlemmer sammensmeltede Raad. Fra denne Tid af underskrive Rigshofmesteren og Kansleren deres Navne for de øvrige tre Regeringsraader.

Med en hidtil uhørt Pragt foregik Kroningen den 29. August 1596, i Overværelse af en Mængde fremmede Fyrster og Sendebud. Og det var jo ogsaa den betydningsfuldeste Kroning, der i lang Tid var foregaaet. Den Vaklen, de hyppige Omvexlinger i Formynderstyrelsen nødvendig maatte medføre, gjorde en kraftig, ensartet Regering ønskelig, og en saadan ventede man at finde i den unge Konges Person. Alle Stænder vare enige i denne Henseende, ingen Mislyd lod sig høre; en uendelig Jubel herskede hos alle under hele Festen. «Aldrig før», skriver Mag. Kristian Machabæus, den Gang Forstander for Skolen i Sorø, til en Ven, «har der i Danmark været saa stor en Forsamling af høje Fyrster tilstede, mere glimrende Ridderoptog, mere pragtfulde Ridderspil og Lege, og hvad der er det bedste Varsel for Fremtiden,

---

<sup>1)</sup> Rørdam, Universitetshistorie IV, 418.

den største Enighed blandt alle Stænder og de forskellige Mennesker» <sup>1)</sup>).

Sten Brahe maatte selvfølgelig efter sin høje Stilling i Regeringen spille en fremtrædende Rolle ved denne Lejlighed. Hans Hustru, Kirstine Holk, havde lige siden den 1. August i Forening med en Del andre Adelsfruer været beskjæftiget med «at drage» Salene paa Kjøbenhavns Slot «med det allerbedste Tapezeri», som de selv skulde medbringe tillige med flamske Sengeklæder, Omhæng til Senge etc. <sup>2)</sup>. — Selv gik han som en af de fire fornemste Regeringsherrer, der skulde bære Regalierne, paa Vejen til Kirken foran Kongen med Rigsæblet, og ligesaa paa Tilbagevejen. Desuden viste han de følgende Dage sin Færdighed ved Ringrendingen, idet han tog Prisen fra den unge Konge selv, der ellers var en Mester i denne Idræt <sup>3)</sup>.

Ogsaa Kristian IV satte ligesom Frederik II høj Pris paa Sten Brahe for hans Ærlighed og Retsindighed, som Slange siger, og dette viste sig ogsaa under hele hans følgende Liv. Næstefter Rigsmarsken Peder Munk og Righofmesteren Kristoffer Valkendorf var han ogsaa nu Raadets ældste Medlem. I August 1597 sendtes han tillige med Kansleren Kristen Fris, Mandrup Parsberg og Henrik Ramel i en prægtig Sendefærd til Hertug Joachim Frederik, Administrator i Magdeburg, kort efter selv Kur-

<sup>1)</sup> Rørdam, Aktstykker til Universitetets Hist. IV, 423 ff. Jfr. Slanges begejstrede Skildring af Stemningen og Rigets Tilstand.

<sup>2)</sup> Sjæll. Tegn. 1596, 7. Maj, 30. Juni (p. 508; 534).

<sup>3)</sup> Se nærmere Wolf, *Encomion regni Daniæ*, S. 255: «Sten Brahe vandt fra kgl. Maj., men kgl. Maj. vandt fra Sten Maltesson (Sehested, den senere bekendte Rigsmarsk, † 1611), hvad som var opsættet.» — En meget vidtløftig Beskrivelse af alle Optogene findes her.

fyrste af Brandenburg, for at afslutte Ægteskabskontrakten med Administratorens Datter, Anna Kathrine. Den 28. August afsluttedes Ægteskabskontrakten, og den 31. tiltraadte de Tilbagerejsen. Rejsen var gaaet over Rostock, og her traf Sten Brahe sin Broder Tyge. Denne omtaler det selv i et Brev af 10. Juli 1597 til Holger Rosenkrantz (den lærde), samme Dag, som han havde skrevet sit bekjendte Brev til Kristian IV, hvori han søgte at forklare sin Bortrejse, men som senere skaffede ham det karakteristiske Svar fra den unge Konge, hvori denne i allerhøjeste Grad lod ham føle sin Unaade og Forbitrelse over dette Skridt.

Der var heller ingen af sine Brødre, som Tyge i en vis Henseende havde staaet i nøjere Forhold til end Sten: de ejede begge hver sin Halvdel af Knudstrup. De skrev sig begge lige siden Faderens Død hertil; dog havde Tyge den til Sædegaard, medens Sten aldrig havde opholdt sig der. Dog havde han foretaget Mageskifter og lignende Transaktioner ved sin Del af Godset<sup>1)</sup>. De synes ogsaa senere stadig at have staaet i et godt Forhold til hinanden, selv længe efter at Tyge havde ægtet den skaanske Bonde- eller Præstedatter. I al Fald vise de tidligere omtalte Breve fra Tyge Brahe til Thadæus Hagesius, at de saas og omgikkes. Med Regeringsraadet og Rigsraadet havde Tyge Brahe i Begyndelsen staaet sig godt. Han havde strax faaet Regeringsraadets Brev paa betydelige Indtægter, og dette var senere blevet bekræftet af hele Rigsraadet (ogsaa Sten Brahe), med Lofte om, at man,

<sup>1)</sup> Saaledes 1592 <sup>12</sup>/<sub>5</sub>, Lave Urne skjøder Sten Brahe til Knudstrup 3 Gaarde i Skaane; <sup>21</sup>/<sub>12</sub> Søren Axelsen Duegge ligesaa; 1593 <sup>18</sup>/<sub>3</sub> Mageskifte mellem Jørgen Brahe til Tostrup og Sten Brahe til Knudstrup (Pergamentsbreve i Gavnsø Arkiv).

naar Kongen blev myndig, vilde søge at bevæge ham til Skridt, der sikrede Værkets Fortsættelse paa Hven, selv efter Tyge Brahes Død, under en af hans Slægtninge eller en anden Adelsmand, hvis nogen saadan fandtes dygtig dertil, ellers under en Borgerlig. Tyge Brahe havde ogsaa i et Brev til Landgreven af Hessen i Aaret 1591 udtalt sig med stor Velvilje om Regeringsraadet, om han end allerede da lod forstaa, at han havde Fortrædeligheder at bekæmpe. Da kom først Sagen med Bonden i Gundsø, der laa under Hellig tre Kongers Kapel i Roskilde, hvormed Tyge Brahe var forlenet, men som han lod forfalde. Herom var der udstedt Breve til Tyge Brahe, inden Sten Brahe kom ind i Regeringsraadet; men først efter denne Tid, da den unge Konge selv personlig havde set Tilstanden i det Kapel, hvor hans Forfædre hvilede, kom det strenge Brev af 1593, og da det ikke hjalp, et endnu strengere fra Aaret 1594, hvori man truede med at tage Lenet fra Tyge Brahe. Disse Breve ere for øvrigt ikke strengere, end man i lignende Tilfælde skrev til forsømmelige Lensmænd, og her synes Kongens egne Pietetsfølelser at være blevne krænkede. Heri er intet ugunstigt Tegn at se fra Broderens Side; det foregik desuden, i al Fald det meste, medens Tyges Ven Niels Kaas endnu levede, for ikke at tale om Jørgen Rosenkrantz. Allerede i Aaret 1594 skal Tyge Brahe have tænkt paa mulig at forlade Danmark.

I August samme Aar solgte han derpaa sin Halvdel af Knudstrup til sin Broder Sten, dog med Ret til fortvarende at skrive sig til Knudstrup, uden at dette skulde komme Broderen eller hans Arvinger til Skade. Man har heri set et Bevis paa, at Broderen var inde i hans Planer, at det kun var et Slags Skinsalg og lignende. Men det

var ikke Tilfældet. Sten Brahe tog nemlig i Aarene 1595 og 96 de sædvanlige Dombreve paa Knudstrup for at erhverve sig Laasebrev paa Ejendommen, — altsaa medens Tyge Brahe endnu var her i Landet. Det endelige Laasebrev er derimod først udstedt den 30. Juni 1598, altsaa et Aar efter Tyge Brahes Bortrejse og maaske netop paa Grund heraf<sup>1)</sup>. Tyge Brahe anfører selv i sine Skrivelser fra 1597, at han har maattet afhænde sit Fædrenegods af Trang, paa Grund af sine store Omkostninger paa de kostbare astronomiske Indretninger paa Hven, og dette har vistnok ogsaa været Hovedmotivet. Hvem der har været Tyge Brahes Hovedfjender, vil vanskelig nogensinde blive oplyst; men det er et historisk Faktum, at de haardeste Slag, Nægtelsen af Godkjendelsen af Brevet fra 1589 o. s. v., netop komme, da Kristian IV selv havde overtaget Regeringen med Kristoffer Valkendorf til Hofmester og især med Kristen Fris til Kansler. Slanges Beretning er vel ikke i et og alt til at stole paa; men

---

<sup>1)</sup> Salgsbrevet er under Datum 10. August 1594 meddelt af Friis i Dsk. Mag. 4. R. II, 324—25, efter en Original i privat Eje. Et andet Original Exemplar (o: Sten Brahes), med 3 ubeskadigede Segl (Brahes, (Ditlev) Holks og (Eske) Bildes Vaabner), men med Dato 6. August, findes paa Gavnø. — <sup>16</sup>/<sub>10</sub> s. A. har derpaa Moderen, Beate Bilde til Billesgaard, ved Magelæg overladt Sten Brahe en Gaard i Kaagerød (Sognet til Knudstrup). — Dombrevenes Datoer ere: 1595 <sup>18</sup>/<sub>3</sub> (Arild Huitfeldt som Rigskansler med kgl. Segl); 1596 <sup>30</sup>/<sub>3</sub>, Dombrev til Sten Brahe for den Halvpart af Knudstrup, han havde købt af Tyge (ligeledes). Samme Dag: kgl. Stævning til alle og enhver, der maatte have nogen Fordring paa Knudstrup, paa hvilket Sten Brahe vilde erhverve Laasebrev (ligeledes). 1598 <sup>30</sup>/<sub>6</sub>: Laasebrevet paa Halvparten. — Alle Brevene findes i Gavnø Arkiv; jeg kjender dem dog kun af Kammerherre Barners, især med Hensyn til den ydre Form og Seglforholdene meget nøjagtige Uddrag. Sammesteds en Del Mageskiftebreve i Anledning af Gods til Knudstrup fra 1598—1619.

mærkeligt er det dog, at han udtrykkelig siger, at Sten Brahe «søgte at stille Hofmesterens Vrede», men forgjæves. Det er da ogsaa tydeligt nok, at naar Tyge Brahe har opholdt sig saa længe i Rostock for at træffe Broderen, da var det, for at han skulde virke i hans Sag.

For øvrigt er det mærkeligt nok, at samtidig med, at Tyge mistede sit norske indbringende Len, mistede Sten ogsaa Munkeliv Kloster, som han havde haft som Regeringsraad. I det hele taget foregik paa denne Tid — Kristoffer Valkendorfs og Kristen Frises Tid — ikke faa Forandringer med Lenene til Fordel for Kronen.

Ogsaa senere stod Sten Brahe i venskabelig Brevvexling med sin Broder. Da saaledes Tyge Brahes Søn af samme Navn i Aaret 1599 var her i Danmark for at sørge for nogle af Tyge Brahes Instrumenter, der endnu stode paa Hven — denne Ø var Tyge Brahe nemlig forlenet med lige til sin Dødsdag <sup>1)</sup> —, saa tog Sten ligesom Broderen Axel og deres endnu levende Moder, Beate Bilde, sig af Sønnen. Der er aabenbart ikke Tale om, at Tyge Brahes Slægtninge ikke have anerkjendt hans Børn som ægtefødte. Tyge Brahe takkede selv Sten for Sønnens Modtagelse i et meget venskabeligt Brev af 21. Marts 1600, hvorefter man ogsaa ser, at de tidligere have skrevet til hinanden. Med stor Interesse spørger Tyge Brahe i dette Brev ogsaa om Stens ældste Søn med Birgitte Rosenkrantz, Otto Brahe, der efter at have været undervist

---

<sup>1)</sup> Man kjender i al Fald ingen ny Lensmand paa Hven før 1602 (se Erslev, Len og Lensmænd i Danmark og Norge efter 1596). At Tyge Brahe endnu havde Øen under sit Ophold i Udlandet, bekræftes ogsaa ved hans Breve herfra til Hjemmet, se nærmere Friis, Breve og Aktstykker ang. Tyge Brahe og hans Slægtninge, f. Ex. Brevet af 5. Decbr. 1599, hvori Tyge Brahe ligefrem kaldes: Høvidsmand offuer Wranieborgh, S. 66.

af den senere bekendte Hans Jensen (Alanus), hvem Sten senere holdt udenlands og tilsidst bidrog til fik Ansættelse som Professor ved Universitetet, nu, vistnok efter Tyge Brahes Anbefaling, i flere Aar havde rejst udenlands med Tyges Discipel, Mester Kort Aslaksen, ogsaa senere en bekendt Professor ved Universitetet. 1596 havde de saaledes i Heidelberg boet hos «den fornemme Mathematicus» Jacobus Christomannus. Nu beder Tyge Brahe Sten om at lade sig vide, om han vil have Sønnen til Høve eller lade ham studere videre, «og lad hannem selv skrive mig til paa Latin, som han plejer at gjøre». Faderen valgte dog Hofvejen for Sønnen, af hvem han senere fik stor Glæde. — Ogsaa de to yngre Sønner, Erik og Jørgen, der samtidig havde været i Udlandet med den som Historiker senere saa bekendte Isak Pontanus, men nu vare blevne tilbage i Herborn i Nassov, stode paa denne Tid i latinsk Brevvexling med deres berømte Farbroder. I et Brev herfra af 12. Maj 1600 mindes saaledes Erik med Tak, at Faderen netop efter Tyges Tilskyndelse ikke havde sparet noget paa deres Studier. Ogsaa Erik blev en anset Mand, udgav 1602 et Skrift paa Latin om Statsforfatninger, og blev senere en anset Kriger <sup>1)</sup>. — Det Forhold, hvori Sten stadig stod til Mænd som Jon Jakobsen Venusin, Mogens Bertelsen, Kort Aslaksen og andre af Tyges Disciple og Venner, vidner ogsaa gunstig om ham. Selv satte han, ligesom allermest Tyge Brahe selv, stor Pris paa Tidens humanistisk-latinske Dannelse. Disse Folk skreve ogsaa pyntelige Æredigte over ham selv og hans Hustruer. Kort

<sup>1)</sup> Friis, ovenanf. Skrift, S. 80 ff.; 132 ff. — Ligpr. over Otto Brahe af Jørgen Lauritzson, Præst i Næsby, 1651. — Om Jørgen Brahe se Vedel Simonsen, Jørgen Brahe, S. 8. — Om Erik Brahe se Worms Litt. Lex.

Aslaksen tilegnede ham ogsaa 1610 sin Udgave af Tyges »oratio de disciplinis Mathematicis» tillige med nogle latinske Prædikener. Kristian IV havde nemlig bestemt, at nogle af Professorerne og Præsterne skiftevis skulde holde latinske Prædikener for ham paa Slottet; Sten havde da strax skrevet til Kort Aslaksen og bedt ham meddele sig nogle <sup>1)</sup>).

Mindre heldig var maaske Sten Brahes Forhold til Tyge Brahes Yndlings-Søster, den begavede Sofie Brahe, Enke efter Tage Thot til Eriksholm i Skaane, senere trolovet og tilsidst mod Familiens Ønske gift med Alchymisten Erik Lange til Engelsholm, der satte Gaard og Gods til for sine Studiers Skyld og som en gjældbunden Eventyrer flakkede Tyskland igjennem. Hans Skjæbne lignede saaledes i en vis Henseende Tyge Brahes. Ogsaa ham betragtede Kristian IV med meget ugunstige Øjne og lod ham tilsidst fradømme hans Len. Medens Sofie ogsaa var kommet i stor Nød, havde hun pantsat en Del af sit Gods til hvem af Slægten eller andre der vilde laane hende noget, og dette Gods købte Brødrene Axel og Sten, navnlig den sidstnævnte, efterhaanden af Pante haverne, efter at de lovformelig havde tilbudt Erik Lange og Sofie det til Indløsning, hvilket disse jo imidlertid aldrig formaaede. I den Anledning udtrykker Sofie sig i et Brev fra 1602 meget bittert mod Brødrene. Især er hun meget forbitret over 4 Gaarde i Konge (Onsjo H., Skaane), som Sten havde søgt at faa i sin Besiddelse, fordi de laa ham belejligt: »Nu haver Sten de 4 Gaarde for 1400 Daler, og tænker nu, han vil beholde dem, men det skal aldrig ske ham. Han haver tillige 12 af mine Gaarde paa lille

---

<sup>1)</sup> Rordam, Universitetshist. III, 381; 587.

Tennis Vegne <sup>1)</sup> kun for 1800 Daler. Hjemme forbød de min Foged, at jeg ikke maatte faa en Skilling af Eriks-holm, saa de var tilfreds, hvor det gik mig, naar de kun havde det godt <sup>2)</sup>. Bitterheden lyder ud af disse Ord. Dog maa man jo betænke, at der ogsaa var et Hensyn at tage til hendes Søn Tage, saa det ikke var saa underligt, at de ikke lod hende ødelægge Eriksholm med. Men for øvrigt «tænkte» ved denne Lejlighed Sten rigtig. Ved Dom af 24. Marts 1610 kom Sten Brahe i Besiddelse af en Del Gods ved Eriksholm, som flere af Fru Sofies Venner havde overtaget efter at have indløst en Fordring paa 3000 Daler, hun havde laant, og som de senere havde overdraget Sten. Samme Dag kom det omtalte Gods i Tønne Brahes Besiddelse, og 12. Juni 1613 vandt Sten Brahe de 4 Gaarde i Konge, som vare pantsatte til Jørgen Brahe til Tosterup, og som derefter Tønne ved Brev af <sup>11/9</sup> 1610 for Pantessummen havde overladt Sten, og saa fremdeles <sup>3)</sup>. — Efter vore Begreber er denne Maade at komme i Besiddelse af sine Søkendes Gods paa maaske mindre tiltalende. Hin Tid saa dog med andre Øjne paa sligt. De juridiske Former vare jo iagttagne, der var intet at erindre; Sten Brahe samlede jo Gods til Knudstrup.

Af de øvrige Tildragelser i Sten Brahes Liv skal her kun omtales, at han i Juni 1598 overværede Dronningens Kroning og ogsaa denne Gang var tilsagt til «Ringrenden». — Januar 1599 sendtes han tillige med Henrik Ramel til Sverig for at overvære en paatænkt Rigsdag i Stockholm

<sup>1)</sup> s: Brodersønnen, Tønne Brahe Jørgensen, som Sten var Værge for.

<sup>2)</sup> Dsk. Mag. III, 45 ff.

<sup>3)</sup> Secher, Rettertingsdomme II, 338; 340 og fl. St. — Dom af <sup>12/6</sup> 1613 i Gavns Arkiv.

og mulig deltage i en Mægling mellem Hertug Karl og Kong Sigismund. Med Sorg i Hjertet drog Sten Brahe denne Gang bort; Kirstine Holk laa nemlig dødssyg paa Kallundborg, men døde dog først efter Tilbagekomsten. Da Rigsdagen nemlig ikke fandt Sted, vendte Udsendingene allerede i Slutningen af Januar tilbage efter at have truffet Hertugen i Jönköping. Senere deltog de i Møder i Kjøbenhavn i Anledning af den Retshandling, der efter Hertug Karls Fordring fandt Sted mod flere svenske Adelsmænd, der under de indre Stridigheder i Sverig havde søgt Tilflugt her <sup>1)</sup>. — 1602 ledsagede han derpaa i Forening med flere Raader Enkedronning Sofie og hendes Datter Hedevig til Dresden, hvor Prinsessen den 12. September formæledes med Kurfyrst Kristian II af Sachsen. Ogsaa hans Son Otto var med paa Rejsen, ligesom paa den følgende Rejse. — 1603 deltog Sten Brahe derpaa i Februar og Marts i Grænsemødet ved Flakkebæk, hvor de sædvanlige Kævlerier med Sverig gjordes til Gjenstand for en Forhandling, der om Hovedpunkterne, de tre Kroner og Lapperne, dog som sædvanlig blev udsat til senere Forhandlinger <sup>2)</sup>; en Opmand skulde udvælges, men man kom aldrig til Enighed herom, og Flakkebæk-Mødet førte tilsidst til Kalmarkrigen. — I Aaret 1604, den 18. Juni, afsejlede Sten Brahe tillige med Henrik Belov og Eske Brok fra Kjøbenhavn til Bergen, hvortil Kongen selv i Forvejen havde begivet sig, for at holde Herredag og Retterting. Denne vigtige Rejse varede til Begyndelsen

---

<sup>1)</sup> Slange, S. 148; Secher, Rettertingsdomme, S. 249. Erslev, S. 101; 104. — Sjæll. Tegn. 1599, p. 195; 207. — Ligpr. over Kirstine Holk.

<sup>2)</sup> Erslev, S. 120; Slange, S. 197 ff.

af August <sup>1)</sup>. Næppe var man imidlertid kommen hjem fra Norge, før nogle Raader stævnedes til Odense til nye Raadslagninger angaaende de svenske Forhold. Betænkningen, der er dateret den 27. August, er dog ikke medunderskreven af Sten Brahe; derimod førte han og Arild Huitfeldt Forhandlinger i Kjøbenhavn s. A. med polske Udsendinge, der bad om Hjælp for Kong Sigismund mod hans Farbroder, Hertug Karl; Svaret var selvfølgelig et Afslag. — 1606 ledsagede han derpaa Kongen fra 10. Juni til 24. August paa dennes Rejse til England for at besøge sin Søster og Svoger. Blandt de lærde Mænd, Kongen ved denne Lejlighed havde taget med for at vise sin lærde Svoger, at man ogsaa havde saadanne i Danmark endnu, efter at Kong Jakobs gamle Bekjendte, Tyge Brahe og Niels Hemmingsen, vare døde, var foruden den lærde Theolog Hans Povlsen Resen ogsaa Sten Brahes Ven og Epigramforfatter, Mester Jon Jakobsen Venusin. Ogsaa Sten Brahes Søn, den senere saa bekjendte Jørgen Brahe til Hvedholm, var med paa Rejsen som »Opvarter» (opvartende Kavallér) hos Kristian IV <sup>2)</sup>.

Medens Sten Brahe i Begyndelsen af Aaret 1607 paa Ringsted Landsting maatte forhandle med Adlen om den Befæstning af Kjøbenhavn, Kongen da paatænkte, blev han atter i Marts Maaned sendt til Udlandet for at repræsentere Kongen ved dennes Søsterdatters, Hertug Henrik Julius af Brunsvigs Datters Bryllup med Grev Ernst af Nassau. Ogsaa paa denne Rejse fulgte hans Søn Jørgen med som »Opvarter» for sin Fader. — Medens han i 1608 selvfølgelig deltog i Prins Kristians Valg til Tronfølger

<sup>1)</sup> Eske Broks Dagbøger i Dsk. Saml. 2. R. II, 266 ff.

<sup>2)</sup> Vedel Simonsen, Jørgen Brahe, S. 11.

den 25. Maj, deltog han i Januar 1609 i Raadsmødet i Horsens i Anledning af Forholdet til Sverig og har den 29. Januar medundertegnet Raadets Resolution, hvori der udtales, at man maatte være beredt paa at værne om den norske Krones Ret med Magt. — I April ledede han derpaa i Forening med et Par andre Raader Taxeringen af Adlen i de skaanske Provinser med strengt Paalæg af Kongen om, ved Taxeringen ikke at se gennem Fingre med nogen og at tilholde Adlen paa det alvorligste at lade deres Bønder fuldføre den paabudte Befæstning af Halmstad. Man mærker, at Kalmarkrigen nærmer sig. — I Aaret 1610 foregik derpaa Prins Kristians Hylding provinsvis. Raaderne skulde møde i deres egen Landsdel med alle deres Heste og Folk, da der samtidig skulde holdes Mønstring, og ved de andre Hyldingsmøder med fire Heste. Hyldingen for Sjælland fandt Sted samtidig med Herredagen i Kjøbenhavn den 14. Marts. Ved Festtoget bares Blodfanen af den Dagen før, efter Raadets Forslag, til Rigsmarsk udnævnte Sten Maltesen Sehested, Æblet af Mandrup Parsberg, Scepteret af Sten Brahe, Sværdet af Mogens Ulfeld og Kronen af Kansleren Kristen Fris. Den sidste Hylding fandt Sted i Viborg den 11. Maj. Flere Raadsmøder holdtes derpaa i dette Aar; vigtigst er Raadets, af Sten Brahe medunderskrevne Betænkning af 2. August, hvor man atter erklærede, at Kongen var berettiget til at afværge alle Overgreb i sin Højhed med Magt, og bevilgede en Madskat.

Krigen forestod. Den 1. Febr. 1611 erklærede Kongen personlig Raadet paa Raadstuën i Kjøbenhavn, at det var hans faste Beslutning næste Sommer at paaføre Sverig Krig, med Raadets Samtykke som dansk Konge eller uden det som Hertug af Slesvig og Holsten. Raadet havde

saaledes i Virkeligheden intet Valg. Efter 8 Dages Raadslagning besluttede det den 8. Februar at gaa ind paa Krigen; den 9. Februar er dets, af Sten Brahe medunder tegnede, vidtløftige og alvorlige skriftlige Betænkning afgivet. Samme Dag fik Sten Brahe Ordre til den 4. Marts at monstre den sjællandske Fane i Næstved og udnævne Officerer for den. Efter forskellige korte Skrivelser mellem de to Regeringer erklærede Kristian IV den 4. April i et Brev til Karl IX, at han med Rigens Raad havde besluttet at føre en aaben Krig med Sverig. Den 16. Marts havde Kongen imidlertid stævnet Sten Brahe og Oluf Rosen-sparre til Møde i Kjøbenhavn den 8. April, da han vilde bruge dem til at forrette nogle Ærinder hos Kong Karl. En saadan Sendelse kom dog ikke i Stand. Tvertimod udnævntes Sten Brahe tillige med Kansleren Kristen Fris, i Begyndelsen sammen med Rigsadmiralen Mogens Ulfeld, til at være «forordnede Regeringsraader udi Hans Majestæts Fraværelse», og denne varede fra April til Oktober<sup>1)</sup>.

Medens Sten Brahe saaledes i sin høje Alder ikke selv deltog i Krigens Møje, udmærkede derimod hans tre Sønner med Birgitte Rosenkrantz sig desto mere. Otto deltog i hele Felttoget med Berømmelse; derimod mistede han næppe sin ene Arm ved Kalmars Belejring<sup>2)</sup>; ogsaa Jørgen blev saaret<sup>3)</sup>; Erik, der havde tjent i hollandsk Tjeneste, anførte en Fane Fodfolk<sup>4)</sup>. — Jørgen Lunge

<sup>1)</sup> Erslev, S. 204. — Et saadant af Regeringsraadet udstedt Brev findes f. Ex. i Hübertz' Aktstykker til Aarhus II, 21 ff. Ny Dsk. Mag. II, 25.

<sup>2)</sup> Hofmans Adelsm. III, 37. Han maa dog ikke forvexles med sin Fætter Otto Brahe Axelsen, der som Oberst faldt for Kalmar (Hovedet blev skudt af ham). Jfr. Vedel Simonsen, Jørgen Brahe, S. 12.

<sup>3)</sup> Hofm. Fund. I, 312; Vedel Simonsen, anf. Skr. S. 13.

<sup>4)</sup> Ny danske Mag. II, 124.

til Odden, der 1605 var bleven gift med hans og Birgitte Rosenkrantz's Datter Sofie, udmærkede sig ligeledes i Krigen, blev derpaa 1616 Rigsraad og efter Rigsraadets Forslag udnævnt til Rigsmarsk, men døde allerede 1619, før sin Svigerfader.

21. Februar 1612 stod derpaa den bekjendte Træfning paa Skellinge Hede, hvor Kristian Barnekov, Frants Rantzau og den unge Sten Rosensparre faldt. Denne sidste var Søn af Sten Brahes Plejebroder fra den Tid, han var i Huset hos den ældre Sten Rosensparre, nemlig hans senere Rigsraadsfælle, Oluf Rosensparre til Skarholt og Vester-Vallo. Den unge Sten var det foregaaende Efteraar blevet forlovet med en Datter af Rigsraad Eske Brok til Vemmetofte. Denne havde i de samme Dage besøgt Sten Brahe paa Bregentved, og deres Hustruer havde i «det nye Lysthus» i Haven talt «om den bevidste Lejlighed». Den 1. April blev den unge Sten Rosensparre, Mette Rosenkrantz's Sønnesøn, bisat i Helligaandskirken i Kjøbenhavn. Sten Brahe «talte over Graven» og har vel ogsaa den 3. April fulgt Liget til Herfølge Kirke. At denne Lægmandstalen over Graven kunde have et meget verdsligt Præg og foruden en Tak til de Tilstedeværende væsentlig bestod i en Erklæring om, at Arvingerne vilde betale enhver sit, er i Anledning af Eske Broks anden Svigersøns, Sten Brahes Brodersøn Tyge Brahe Axelsens Begravelse 1640, nylig fremhævet<sup>2)</sup>; men ved Sten Rosensparres Baare har en veltalende Mand som Sten Brahe dog maaske faaet noget mere ud deraf.

Efter Slanges Beretning skulde Sten Brahe kort efter Kalmarkrigens Slutning i Aaret 1613 paa Grund af Alder

<sup>1)</sup> Eske Broks Dagbog for 1611, Dsk. Mag. 4. R. V, 140.

<sup>2)</sup> Kirkehist. Saml. 3. R. V, 800.

og Svagelighed have opgivet sin Rigsraadsstilling. Dette er imidlertid fuldstændig falsk<sup>1)</sup>. Om end hans Virksomhed netop i Aaret 1613 ikke kan nærmere paavises, vedblev han at sidde i Raadet lige til sin Død den 11. April 1620 og forekommer ved mange Lejligheder. Foruden de forskellige Herredage, Raadsmøder og kgl. Retterting, hvori han som sædvanlig deltog, var han saaledes 1614 Medlem af den Kommission af Raader, der foretog en ny Taxering af Adlens Rostjeneste. Men gammel blev jo Manden, og naar Kongen paa Raadsmødet i Kolding i December 1616 klagede over, «at en ganske Hob af Rigens Raad ved Døden er henkaldet og et Par af dem, som leve, ere gamle og uformugsomme», og derfor fik en Del yngre Mænd optagne i Raadet, saa sigter han ved disse Ord vel ogsaa til Sten Brahe (og Peder Munk og Mandrup Parsberg?), især da Sten Brahe allerede i dette Aar havde delt sit Gods mellem Børnene. Men han var dog ikke mere «uformugsom», end at han 1617 kunde besigtige Bygningerne paa Maribo Kloster og, hvad mere er, endnu i Februar—Marts 1619 kunde være blandt de danske Underhandlere ved Grænsemødet i Ulfsbæk. Dette var den sidste diplomatiske Forhandling, Sten Brahe kom til at deltage i. Endnu i Sommeren og Efteraaret 1619 deltog han i Rigsraadsmøderne; efter Ligprædikenen var han dog nu svag; ogsaa til Mødet i Marts 1620 var han indkaldt, og 20. Marts udgik Brev til ham om at møde i Kjøbenhavn om Sommeren i et specielt Hverv; men han kom ikke til at deltage i noget af disse Møder.

Sten Brahe hører til de Adelsmænd, der have efterladt

---

<sup>1)</sup> Slinge, S. 452; jvfr. Erslev, anf. Skr. og Brasch, Gl. Ejere af Bregentved S. 219.

sig blivende Spor alle de Steder, hvor de have virket. Ligesom han 1585 opførte den nye Hovedbygning paa Næsbyholm, opførte han ogsaa 1598 en Hovedbygning paa Barritskov<sup>1)</sup>. Ogsaa Tersløsegaard ejede han, formentlig ved Arv efter sin Faders Halvsøster, Kirstine Belle; paa Kirkestolene i Tersløse fandtes hans og hans Hustrus Navne. Flere Klokkeindskrifter i Kallundborg-egnen bære ogsaa hans Navn. Her levede han ogsaa som Lensmand i 28 Aar og gjorde overordentlig meget for Byen ved sin egen og sine to sidste Hustruers Godgjørenhed. Han gav saaledes Legater til Husarme, til Kapellanens Underhold i Kallundborg, til Skolen, dels til den yngste Hørers Løn, dels til Bygningen, dels til fattige Skolebørn til Bøger, Sko og Vadmel; aarlig underholdt han selv 14, undertiden flere Skolebørn<sup>2)</sup>. Godgjørenhed synes at have været et smukt Træk i hans og hans forskellige Hustruers Karakter. Ogsaa til Hospitalet i Knudstrup gav han Legater. Hans Borgere og Bønder, siges derfor om ham i Ligprædikenen, berømme hans faderlige Hjerte imod dem, «som de og med Rette mue gjøre». Naar der var Dyrtid, «lod han heller ikke Porten eller Loftet for hart være til-lukt for dem».

Mærkeligst er dog den Indskrift, han efter Jesu Sirachs Bog lod sætte paa det af ham opførte «Lysthus» i Bregentved Have: «Frygt Gud og ær en Præst og giv ham den Del, som dig er befalet». Dette viste han jo ogsaa i Gjerningen ved sine Gaver til Præst og Skole i Kallundborg. Naar han i Slutningen af 1619 som Ejer af Tersløsegaard søgte som Sædejer i Sognet at gjøre sin

<sup>1)</sup> Dsk. Atlas IV, 149.

<sup>2)</sup> Hofmans Foundationer VIII, 199; 200; 335. Appendix til Sjæll. S. 35—36; jvfr. Ligprædikenen over Sten Brahe.

Kaldsret gjældende og at fortrænge den af Sognemændene udnævnte nye Sognepræst, kan heri lige saa godt ligge Interesse for en duelig Personlighed som et adeligt Overgreb<sup>1)</sup>. Han var nemlig en meget religiøs Mand. «Han har stedse været gudfrygtig, var ogsaa gjerne tilstede, hvor Guds Ord blev prædikeret», siger derfor Thomas Cortsen Wegener i sin Ligprædiken over ham, «haver og selv gjerne brugt Sakramentet, som det og noksom vitterligt er, den Gang jeg var Sognepræst i Kallundborg, havde og gjerne sin Tale derom og begjæret Undervisning. Guds Ord var hans største Idræt, baade Morgen og Aften, sang ogsaa gjerne om Aftenen Davids Psalmer, som han og i sin Dødstime lod sjunge for sig.»

Naar Wegener, der da selv var Præst ved Nikolaj Kirke i Kjøbenhavn, her fremhæver hans Brug af Sakramentet, er dette maaske ikke sket uden særlig Foranledning. Imod Broderen Tyge anførte man jo i sin Tid netop, at han i flere Aar ikke havde nydt Sakramentet, og denne Niels Hemmingsens Samtidige synes ogsaa at have næret reformerte Anskuelser. Men Sten Brahe selv skal i Aaret 1614 under Striden mellem Wegeners Formand som Præst ved Nikolaj Kirke, den heftige M. Oluf Koch, og Hans Povlsen Resen paa en ejendommelig Maade ved et Brev have søgt at indvirke paa Provst Lyskander i Herfølge til Fordel for Koch, da Lyskander var indkaldt til at deltage i Dommen. Dette berettes mange Aar senere af Resens Sønnesøn, der selv havde set Brevet. Dog maa man erindre, at for Samtiden vist netop Resen i flere Henseender stod som den, der indførte filosofiske «Nyheder» i Læren, saa at det dog maaske netop er af Inter-

<sup>1)</sup> Ny kirkehist. Saml. V, 660. Sagen er maaske neppe bleven ordnet inden hans Død.

esse for den tidligere Tids lutherske Lære, at Sten Brahe har gjort dette, snarere end af kalvinistisk Interesse. Men naar samme Sønnesøn derpaa fortæller, hvorledes Sten Brahe ved sin Tjener sendte Resen selv en meget uhøvisk Hilsen under denne Strid, da synes denne Fortælling ikke at være saa fuldt autentisk, at man i og for sig bør sætte for stærk Lid til den. En lignende Anekdote fortælles senere om Dr. Jesper Brochmand <sup>1)</sup>. Sten Brahe berømmes desuden ellers for sine belevne Sæder: «Han elskede gjerne Retskaffenhed; gjorde ikke Svig eller List mod nogen, Stadighed og Alvorlighed var ham og synderlig kjær, dog mild og belevn i daglig Omgængelse, talte den fattige med den rige vel til, hørte saa vel den fattige som den rige, ansaa ikke heller sit høje Kald og fornemme Adelskab, men agtede sig et Menneske, som menneskelig skulde omgaas med andre.»

At Sten Brahe uagtet den her omtalte «Stadighed og Alvorlighed» kunde hengive sig til munter Spøg, viser det humoristiske Vers, som han lod sin Ven Hans Jensen Alanus, der selv havde været Rektor paa Herlufsholm, i sit Navn digte til Mogens (Magnus) Bertelsen (Dalin), der da var Økonom eller Inspektør paa Herlufsholm og som i en lang Aarrække havde staaet i Forhold baade til Tyge og Sten Brahe. Det var en Mand af lille Legemsbygning, men med alsidige Kundskaber i forskellige Retninger og af et lystigt Gemyt, ogsaa som praktisk Naturvidenskabsmand bekjendt for det Forslag om Kjøbenhavns Vandforsyning, han indgav til Kristian IV <sup>2)</sup>.

<sup>1)</sup> Se nærmere Rørdam, Universitetshist. III, 292. Samme: Lyskanders Levned S. 57.

<sup>2)</sup> Pontoppidans Kirkehist III, 715. Om ham se bl. a. Steder Rørdams Oplysninger i Kirkehist. Saml. 3. R. I, 344 ff.

Det bedste Indtryk af Sten Brahe faar man dog gennem hans huslige Liv. Hans anden Hustru, Kirstine Holk, var ogsaa en from, gudfrygtig og godgjørende Kvinde, med hvem han levede i det lykkeligste Ægteskab, dog kun i 9 Aar. Hun havde et langvarigt Sygeleje, under hvilket han plejede hende utrættelig, baade ved Dag og Nat. Stor blev derfor Sorgen hos begge, da han midt under hendes Sygeleje i Januar 1599 sendtes i sin diplomatiske Sendelse til Sverig. Han vilde søge at faa det forandret, men hun erklærede: «Jeg vilde ikke for alt i Verden, at I skulde fortørne eders Herre og Konge, saa baade I og eders Børn kunde nyde ondt deraf». Stor blev derfor Glæden, da Rejsen mod Forventning varede saa kort, at han atter i Slutningen af Januar var tilbage paa Kallundborg. Sygdommen havde imidlertid betydelig forværret sig, Dr. Peder Sørensens Kunst slog ikke til, og den 11. Februar 1599 døde hun. Under Sten Brahes Fraværelse havde hun talt om, hvorledes han vilde lade hendes Lig nedsætte i Næsby Kirke ved Siden af den af ham saa højt elskede Birgitte Rosenkrantz, og senere vilde han da sætte sit eget Lig mellem dem begge, «thi han havde os saa saare kjær». Her begravedes hun ogsaa den 24. Marts 1599. Sognepræsten i Kallundborg, Jørgen Jakobsen, holdt Ligprædikenen.

Med Fru Kirstine Holk havde Sten Brahe to Døtre, Birgitte, senere gift med Rigsraad Frederik Retz til Tygestrup, der allerede døde 1611, og Helvig, der ved Faderens Død endnu var ugift, men senere ægtede Falk Gjø til Skjærso. — Desuden havde Fru Kirstine en Datter af første Ægteskab, Margrete Krafse, hvem Moderen paa Dødslejet varmt anbefalede til Sten Brahes Omsorg. Han lovede ogsaa at tage sig af hende som sit eget Barn.

Han holdt ogsaa Ord; hun ægtede 1603 hans Son af første Ægteskab, Otte Brahe; Brylluppet stod paa Næsbyholm, hvor det nygifte Par tog Ophold, men hun døde allerede 1614. Otte Brahe ægtede da 1618 Karen Rud, Datter af Knud Rud til Vedby og Hilleborg Gyldenstjerne. Hun døde imidlertid 14 Dage efter Brylluppet, hvorpaa Otte Brahe i Aaret 1619 ægtede sin tredie Hustru, Anna Bild fra Ravnholt. Alt dette oplevede saaledes den gamle Sten Brahe.

Selv havde han imidlertid 1602 ægtet sin tredie Hustru, Sofie Rostrup, Datter af Jørgen Rostrup til Selleskovgaard, selv Enke efter Mads Sandberg til Løjstrup<sup>1)</sup>. Disse Gaarde kom Sten Brahe dog næppe i Besiddelse af. Derimod arvede han Hvedholm i Fyn efter sin Brodersøn Tønne Brahe Jørgensen, der faldt ved Kalmar 1611, og efter sin Broder Knud Brahe Engelsholm i Jylland, saa han tilsidst ejede en stor Mængde Herregaarde. — Hans Ægteskab med Sofie Rostrup var barnløst.

Allerede 1616 foretog han et foreløbigt Skifte med Børnene. Knudstrup og Bregentved tilfaldt Erik Brahe, der paa den Tid var Oberst i hollandsk Tjeneste og gift med en adelig nederlandsk Kvinde, Lucia von Eisinga, der knyttede ham til det fremmede Land. — Jørgen Brahe, senere Rigsraad, fik Hvedholm og Engelsholm. — Sofie Brahe, der 1605 var bleven gift med Jørgen Lunge til Odden, der allerede døde 1619,

<sup>1)</sup> I Ligprædikenen: Lystrup; Hofmans Foundationer I, 305 f.: Østrup. En Gaard af dette Navn var rigtignok senere i Jørgen Brahes Besiddelse. — Jvfr. Brasch, Gl. Ejere af Bregentved S. 215 Anm. 5. — Mads Sandberg til Løjstrup (Lavrbjerg Sogn, Galten Herred, Randers Amt) døde 1597, hvorpaa Gaarden gik over til hans Broder Ulrik Sandberg (Trap, Beskr. af Danm. V, 576).

synes ikke at have faaet nogen af Hovedgaardene.\* Barritskov og Tersløsegaard tilfaldt derimod Kirstine Holks Datter Birgitte Brahe og Frederik Retz, Bradskov Datteren Helvig Brahe.

Under et Ophold i Kjøbenhavn den 4. Oktober 1617 var Sten Brahe bleven heftig syg, og fra denne Tid af var han «ikke kommen ret til Helbred og Førlighed». Han færdedes dog endnu i Rigens Tjeneste, som vi have set. I det sidste Aar maatte han dog meget holde Sengen; hans sidste Sygdom varede dog kun faa Dage, hvorpaa han med stor Gudhengivenhed døde paa Kallundborg den 11. April 1620, i sit 73de Aar. Han blev bisat i Kallundborg Kirke og derpaa fort til Familiebegravelsen i Kaagerød ved Knudstrup, hvor hans balsamerede Lig i senere Tider ikke har faaet Lov til at hvile i Fred<sup>1)</sup>. Hans Venner, Hans Jensen Alan og Kort Aslaksen, hædrede den gamle Latinist med latinske Æresdigte, hvori de ikke blot prise hans høje Byrd, men endnu mere hans egen Dygtighed, og heller ikke glemme at skildre ham som Musernes Ven. Navnlig sammenfatter Kort Aslaksen ret træffende hans Karaktertræk i følgende Linier:

Vir fuit ille bonus, verè pietatis amator,  
justitiæ, fidei, religionis amans.  
Is generis columen, patriæ decus, ampla Minervæ  
laus, legum cultor, Castalidumqve favor.  
Omnibus huic prædesse labor, succurrere egenis,  
et prorsus nulli cura nocere fuit.

At han var en hæderlig Repræsentant for Brahernes ældgamle Slægt, lader sig neppe nægte. Der kommer i dette Vers den samme Tanke igjen som i Overskriften

<sup>1)</sup> Liunggren, Skaanske Herregaarde I.

over Næsbyholm. Ligesom han der kaldtes sin Stammes høje Pryd, saaledes kaldes han her sin Stammes Støtte, og var det jo ogsaa paa denne Tid ved hele sin Stilling.

---

Hermed sluttet Skildringen af Erik Ottesen Rosenkrantzes Efterkommere i det 16. Aarhundrede, om end Skildringen af en Mand som Sten Brahe har ført noget ud over denne Tidsgrænse. Af Hovedlinierne bestod endnu Holger Rosenkrantzes Linie gennem hans Sønner Otto Kristoffer og Frederik, og Erik Rosenkrantzes Linie gennem Jakob Rosenkrantz til Arreskov og Kjærstrup. Men forøvrigt tabte disse Linier deres Glans og uddøde i de følgende Aarhundreder, medens kun Rosenholm-Linien gennem Holger den lærde, gift med Sten Brahes Broderdatter, Sofie Brahe Axelsdatter fra Elved, i den følgende Tid kom til at spille en betydelig Rolle. Men ved Siden heraf bestod endnu en stor Mængde Sidelinier, nedstammende fra Rigshofmester Erik Ottesens Farbrødre. Enkelte Mænd af disse Linier indtog en mere fremtrædende Plads, og navnlig hævede en af Sidelinierne sig i det følgende Aarhundrede til en ikke ringe Anseelse; men en Skildring heraf hører ikke ind under disse Meddelelser, som hermed afsluttes.

---